

Danion Vasile

**PRIETENUL NOSTRU,
SFÂNTUL VASILE
DE LA OSTROG**

Izbăvitorul de frică

De același autor (ultima ediție): *Jurnalul convertirii* (Editura Areopag, 2020), *Duhovnicul. Rugăciunea. Postul* (Editura Areopag, 2020), *Acuzatul 1988* (Editura Areopag, 2020), *Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat* (Editura Areopag, 2020), *Doctorul de povești* (Editura Areopag, 2020), *Despre înfruntarea bolii* (Editura Areopag, 2020), *Despre divorț* (Editura Areopag, 2020), *Patericul pe înțelesul copiilor* (Editura Areopag, 2020), *Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI* (Editura Areopag, 2020), *Cartea nunții* (Editura Areopag, 2019), *Cel mai scump cadou de Crăciun* (Editura Offline Times, 2019), *Despre înfruntarea necazurilor* (Editura Areopag, 2018), *Despre avort. Motive, traume, consecințe* (Editura Areopag, 2018), *Vlahiia – Puterea iubirii* (Editura Areopag, 2017), *Cum să ne creștem copiii* (Editura Areopag, 2017), *Mâncăți sănătos – Sfaturile elefantului Sunny și ale prietenilor săi* (Editura Offline Times, 2015), *Povești religioase – Povestea icoanei mele* (Editura Areopag, 2014), *Palatul poveștilor* (Editura Areopag, 2012), *Drumul cuvintelor* (Editura Egumenița, 2009), *Zorii apocalipsei* (Editura Egumenița, 2008), *Fețele apostaziei – Dărâmarea idolilor* (Editura Agnos, 2008), *Underground – Rebelii generației NU* (Editura Agnos, 2007), *Tinerii și sexualitatea – Repere pentru mileniul III* (Editura Egumenița, 2007), *Despre reîncarnare și invazia extraterestră* (Editura Egumenița, 2006), *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Întrebări și răspunsuri* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005), *Despre înaintemergătorii Antihristului* (Editura Cartea Ortodoxă, 2004), *Mângâiere pentru bolnavi* (Editura Egumenița, 2004).

Contact: danionvasile@yahoo.com

© Pentru ediția de față, Editura Areopag

ISBN 978-606-9678-07-7

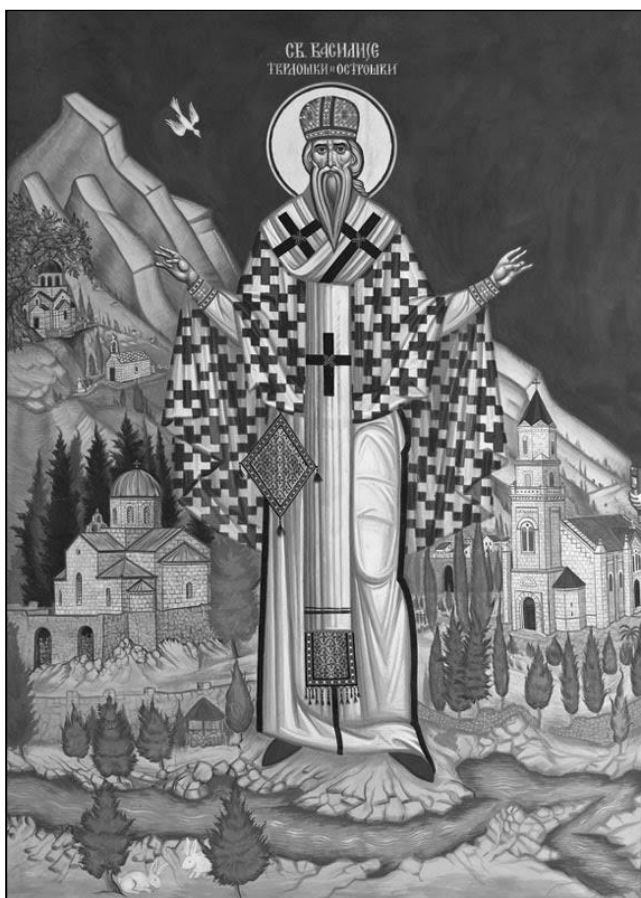
Danion Vasile

**PRIETENUL NOSTRU,
SFÂNTUL VASILE
DE LA OSTROG**

Izbăvitorul de frică

Ediția a doua, revizuită

Editura Areopag
București, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILE, DANION

**Prietenul nostru, Sfântul Vasile de la Ostrog :
 izbăvitorul**

**de frică / Danion Vasile. - Ed. a 2-a, rev. și adăug.. -
 București :**

Areopag, 2020

ISBN 978-606-9678-07-7

Introducere

Lângă prietenul meu, Sfântul Vasile al Ostrogului

Înainte de orice, te rog să îmi faci o favoare. Da, cititorule, care citești *întâmplător* aceste rânduri, te rog să îmi faci o favoare. Nu cred că există întâmplări. Din moment ce tu citești această carte, să știi că m-am rugat pentru tine. Adică, m-am rugat și pentru tine. Nu sunt un mare rugător, rugăciunile mele nu sunt mai puternice decât ale tale... Dar m-am rugat ca Dumnezeu să te ajute să înțelegi că prin rândurile mele vreau să îți fac cadou... o comoară. Te rog să îmi faci favoarea de a fi atent cu cadoul pe care ți-l fac și să îl prețuiești așa cum merită...

Poate că ești îngândurat, poate că ești chiar îngenușat de încercările vieții, așa că primele mele rânduri nu îți smulg nici măcar un zâmbet: „Ce vrea să îmi vândă autorul acestei cărți? Ce urmărește cu adevărat?”

În ziua de astăzi mulți vin să ne amăgească cu tot felul de cadouri care de fapt ne îndatorează, cu tot felul de baloane de săpun, cu tot felul de daruri prin care de fapt câștigă tot ei, cei care ți le fac. Sunt conștient de această tristă stare de fapt, sunt conștient de faptul că majoritatea cadourilor au un preț, că puțini oameni ne dăruiesc ceva cu adevărat, din sufletul lor.

Există o grămadă de cărți de dezvoltare personală care îți promet că te ajută într-o grămadă de lucruri, dar, după citirea lor, viața ta nu se schimbă cu nimic, ci doar ai rămas cu senzația de regret că nu te-ai aflat printre fericiții care au avut șansa de a prinde barca succesului.

A durat săptămâni – ba nu, chiar luni – până ce am putut să încep să îți scriu. De ce așa mult? Pur și simplu pentru că îmi este foarte greu să îți vorbesc despre prietenul meu, Sfântul Vasile al Ostrogului, așa cum ar trebui. Mi-a fost și îmi este teamă că nu voi putea să te ajut să îl cunoști așa cum trebuie. Că rândurile mele nu vor fi în stare să ajungă la inima ta.

„Cuvintele mele sunt prea sărace pentru asta...” Am citit formularea aceasta cu diferite prilejuri, în care diferiți autori încercau să îmbrace în smerenie dorința lor de a fi cât mai citați, cât mai apreciați, cât mai faimoși. Dar te rog să mă crezi că e doar purul adevăr, chiar nu știu cum să exprim ce înseamnă pentru mine Sfântul Vasile al Ostrogului.

Din mulțimea de mărturii despre minuni pe care le-a făcut și care m-au marcat în mod deosebit, am să îți reproduc acum una, în care este vorba de ajutorul dat unei femei care a trecut printr-o operație riscantă: „Prin anii '80, unei femei pe nume Olga Puhalo, din Herțegovina, i s-a arătat în vis Sfântul Vasile al Ostrogului și i-a spus că el este făcătorul de minuni de la Ostrog. Până atunci, femeia nu știa cum arată icoana Sfântului Vasile. A mers în pelerinaj la Ostrog, mergând ultima parte a drumului pe jos, ca o nevoiță. Pe drum a avut unele greutăți, dar a reușit să ajungă cu bine. Și alți pelerini mărturisesc că au ajuns greu la Ostrog, dar când au ajuns acolo, bucuria le-a șters toată supărarea. Când Olga a văzut icoana sfântului s-a bucurat, pentru că Sfântul Vasile era pictat așa cum i se arătase în vis. Olga a început să vină în fiecare an de două-trei ori la Ostrog, ca mulțumire.

În anul 1992, Sfântul Vasile i s-a arătat din nou femeii în vis, întărind-o în credință. Femeia avea probleme cu vederea, care îi slăbea încet-încet. Ea purtase ochelari, apoi lentile de contact, dar ajunsese să nu mai poată deosebi ziua de noapte. Doctorii i-au spus că are

cancer la ochi și că în urma operației există pericolul să rămână nu doar fără vedere, ci și fără ochi.

Femeia s-a dus din nou la Ostrog, unde a primit ulei sfânt, o cruce și metanii. Un doctor de la o clinică privată a sfătuit-o să renunțe la operație, ca să nu își piardă ochii. Dar femeia i-a spus că are încredere în Dumnezeu și că vrea să fie operată. Înainte de operație, femeia a visat Mănăstirea Ostrog și încă două mănăstiri, fără să își dea seama ce mănăstiri sunt.

Femeia a mărturisit: «Am simțit, auzit și trăit totul, pentru că operația s-a făcut cu laserul și cu anestezie locală. A fost foarte dureros, iar la un moment dat, în timpul operației, am simțit cum mâinile profesorului tremură pe capul meu. El a spus că a început hemoragia și că este rău. Am simțit o durere puternică, din cauza căreia nu am mai putut respira. Se auzeau glasuri în jurul meu, spunând: «Liniștiți-vă, încercați să respirați, aveți hemoragie puternică.» Nu puteam face nimic. Mi-am amintit de metaniile mele de la Ostrog, metaniile de la Sfântul Vasile de Ostrog, pe care le-am atins cu chiu, cu vai, și cu mare greutate am început să mă rog lui Dumnezeu și Sfântului Vasile. Nu știu cât timp a trecut sau ce se vorbea în jurul meu, pentru că eu tot timpul m-am rugat lui Dumnezeu. La un moment dat, am simțit că durerea s-a oprit. L-am auzit pe profesor spunând: «Acum este totul bine, Olga! S-a terminat.» Toată noaptea am fost într-o stare ciudată, iar ochiul m-a durut foarte rău. Eram istovită, tristă și, în același timp, nerăbdătoare, în adâncul sufletului meu știam că voi vedea.

Dimineăța, când mi s-a luat pansamentul de pe cap, l-am văzut perfect pe profesor. I-am spus: «Profesore, arătați minunat!» El a zâmbit și, după cum a recunoscut, la început nu a crezut. «Vedeți, profesore, ce înseamnă voia lui Dumnezeu!», i-am spus atunci. Era și el fericit. I-am mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Va-

sile de Ostrog, iar când mi-au luat pansamentul, eu am scris un cântec de mulțumire lui Dumnezeu. De atunci, vin des la Ostrog, mai des de două ori pe an, și le povestesc tuturor despre marele preacuvios al lui Dumnezeu și despre Dumnezeu, Care mereu îi miluiește pe păcătoșii care cred în El, cum și pe mine, păcătoasa, m-a miluit.”¹

Poate că ai citit și tu multe minuni, mai impresionante decât aceasta. Și totuși... atunci când am citit-o pe aceasta, am simțit că trebuie să dau un examen. Într-un fel, am plătit ceea ce îți scriu cu o operație. Operația respectivă nu a fost o operație grea, dar presupune anestezie generală.

Cu mulți ani înaintea acestei intervenții medicale, la una dintre primele operații pe care le-am avut în viața mea, doctorul nu a făcut anestezia cum trebuie, fiind puțin amețit de băutură. A greșit ceva și, sperându-se, m-a pus să ies puțin pe hol. Am ieșit schiopătând. Îmi curgea mult sânge, deși era o operație ușoară, la degetul mare de la piciorul drept. Nu ar fi trebuit ca asistentele să îl lase să înceapă intervenția în halul în care era. Îmi amintesc și acum cum stăteam pe hol, în fața cabinetului, așteptând să mă cheme înapoi, ca să termine operația.

Am rămas de atunci cu o frică mare de operații și de anestezie... De aceea, citind cum Sfântul Vasile a ajutat-o pe Olga Puhalo, am simțit că trebuie să dau un examen. Dacă sfântul, la care aveam evlavie de ani de zile, este așa de mare făcător de minuni, atunci i-am cerut să mă ajute să trec cu bine de această operație. Altfel, nu voi avea nici curajul și nici puterea să scriu despre el.

¹ Din volumul *Sfântul Vasile al Ostrogului – Minuni contemporane (după anul 1968)*, apărut la Editura Egumenița, Galați, 2017, pp. 91-95 (n.a).

Poate că ai citit că diferiți cuvioși sau sfinți, fiind înaintea unei încercări, spuneau lucruri asemănătoare. Unii, de exemplu, spuneau că nu vor mai aprinde candela dacă nu îi va ajuta Maica Domnului sau un sfânt. Din afară, o astfel de raportare poate apărea ca un șantaj, ca și cum L-ai obliga pe Dumnezeu să te ajute. Eu nu știu ce era în sufletele lor, dar pur și simplu am simțit că nu am dreptul să vorbesc despre Sfântul Vasile, dacă nu trec prin operația respectivă.

Să îți spun cum a fost la operație? Să îți spun că ziua respectivă (am fost operat dimineața) a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea? După operație am avut atâta pace în suflet, încât mă întrebam dacă la sărbătorile pascale care se apropiau va fi mai frumos de atât. Nu am simțit că am fost la operație. Sfântul Vasile mi-a fost aproape și îi mulțumesc pentru asta.

În noaptea de dinaintea operației mi-a dat târcoale frica. Sfinții Părinți spun că mânia, trândăvia, frica sunt duhuri rele care atacă sufletul. Am simțit atacul fricii, dar m-am liniștit spunându-mi că pur și simplu a doua zi nu voi mai merge la spital, dacă nu mă va părăsi frica. M-am rugat Maicii Domnului și Sfântului Vasile și m-am culcat.

Dimineața, după ce m-am sculat, m-am rugat și am avut liniște până la intrarea în operație. După operație, chiar dacă eram puțin amețit când m-am trezit după anestezie, liniștea îmi rămăsese în suflet. Îmi venea să strig și să vorbesc tuturor despre Sfântul Vasile... Așa am ajuns să scriu această carte.

„Mare chestie! – poate că spui. A găsit un fricos curajul să meargă la o operație și, gata, i s-a năzărit că trebuie să mărturisească puterea sfinților...”

Dar nu despre ajutorul pe care l-am primit eu de la Sfântul Vasile, în mai multe rânduri, vreau să citești. Nu, ci vreau să citești despre minunile Sfântului Vasile.

Și despre viața lui, care e o minune în sine. Doar că îmi e teamă că ceea ce vei citi poate trece pe lângă tine, așa cum s-a întâmplat și cu alți oameni. Au citit, s-au gândit că sunt mari minunile sfântului, dar... atât. Viața lor a rămas aceeași ca înainte.

Inițial am considerat că nu este cazul să semnez acest volum. Cartea nu este, decât într-o mică măsură, originală. Dar totuși am semnat-o la sugestia primilor cititori ai manuscrisului și a unor persoane care au văzut pe o rețea de socializare varianta inițială a copertei (cea pe care autorul nu era menționat).

Am simțit că am, pur și simplu, datoria să scriu despre Sfântul Vasile după ce m-am închinat la sfintele sale moaște. În anul 2011, pe vremea când eram director al Editurii Egumenița, am redactat prima carte tradusă în limba română despre Sfântul Vasile. Întâlnirea cu sfântul prin acea carte mi-a adus mare bucurie. De atunci mi-am dorit să fac mai multe pentru el. Când am ajuns la Ostrog pentru prima dată această dorință mi s-a aprins în suflet cu și mai mare putere. Îmi pare rău că a durat atât de mult timp până am reușit să o împlinesc...

Când m-am apucat să scriu despre Sfântul Vasile al Ostrogului, voiam să fac o broșură, scurtă și ușor de citit, în care să fac referire și la câteva dintre minunile sfântului care m-au impresionat în mod deosebit, prezentate în cele două volume despre Sfântul Vasile al Ostrogului apărute la Editura Egumenița. (Cea mai mare parte a mărturiilor pe care le-am rezumat aici apar într-o formă mai amplă în volumele *Sfântul Vasile al Ostrogului, tămăduitorul celor cu mințile bolnave – Viața și minunile*, tipărit în 2011, și *Sfântul Vasile al Ostrogului – Minuni contemporane după anul 1968*, tipărit în anul 2017. Îți recomand să citești ambele volume, în întregime, pentru că vei găsi în ele multe lucruri de mare folos. Faptul că există acolo destul de puține in-

formații despre viața sfântului este balansat de mulțimea de mărturii despre minunile sale).

Când am găsit pe internet relatări despre minunea trăită de senatorul american William Barr, am încercat să obțin drepturile pentru publicarea volumului *Porumbelul albastru*, scris de soția sa, Doina Galici Barr, în care minunea era relatată în detaliu, dar nu am reușit. Atunci m-am gândit că poate trebuie să scriu mai mult decât o broșură despre Sfântul Vasile.

Eu am încercat să trag prin rândurile mele un modest semnal de alarmă. Încerc să îți atrag atenția că viața ta se poate schimba după întâlnirea cu Sfântul Vasile al Ostrogului. Poate că te gândești că ai deja evlavie la un sfânt sau la mai mulți, mari făcători de minuni. Ce îți poate aduce încă un sfânt? Ce minuni a făcut Sfântul Vasile al Ostrogului și nu a făcut Sfântul Nectarie din Eghina sau Sfântul Ioan Rusul? Sau Sfântul Efrem cel Nou? Nu așa se pune problema. Orice sfânt poate face orice minune, cu harul lui Hristos, dacă îi este cu adevărat de folos celui care cere. Da, există sfinți oarecum „specializați” în anumite lucrări – cum sunt sfinții doctori fără de arginți, „specializați” în tămăduiri minunate, dar asta nu înseamnă că ei nu pot ajuta și în alte situații sau că ceilalți sfinți nu pot ajuta la vreme de boală.

Sfântul Vasile a ajutat tot felul de oameni. Dar este cunoscut ca un mare tămăduitor al celor care au avut probleme psihice, de la depresii ușoare până la stare de nebunie. De la atacuri de panică provocate de lucruri obișnuite – cum e nesiguranța zilei de mâine, până la atacuri de panică provocate de lucrări demonice. Este izbăvitor al celor cărora li s-au făcut farmece sau al celor care au ajuns în stare de posesie demonică.

Dacă te regăsești în vreuna din situațiile de mai sus, poate că aș putea termina introducerea aici, brusc, pentru a te lăsa să citești despre Sfântul Vasile. În ulti-

mii ani procentul celor cu probleme psihice a tot crescut, fapt reflectat și în numărul din ce în ce mai mare al persoanelor care apelează la serviciile psihiatrilor, deci implicit a crescut și numărul celor care pot fi ajutați de Sfântul Vasile.

Este mai mare puterea Sfântului Vasile al Ostrogului decât puterea lui Dumnezeu? Te poate ajuta Sfântul Vasile mai mult decât Dumnezeu? Nu, evident nu.

Am observat că unii oameni au o evlavie exagerată față de anumiți sfinți, vorbind tot timpul despre ei și neglijând oarecum relația lor vie cu Hristos. Ei încearcă să substituie de fapt legătura cu Hristos prin legătura cu un sfânt sau cu o sfântă. (Și nu pentru că ar considera că sfântul este mai mare decât Hristos – evident, această poziție ar fi idolatrie curată.) Ci doar pentru că, în timp ce ei cultivă o relație cu un sfânt, consideră că această legătură este mai comodă, că este mai puțin restrictivă din punct de vedere moral decât legătura cu Domnul Hristos, Capul Bisericii, Cel ce ne-a adus Legea cea nouă...

Trebuie să înțelegem că Sfântul Vasile a primit harul de a ne ajuta de la Hristos. Că el, ca toți ceilalți sfinți, nu face minuni prin puterea proprie, ci cu darul lui Hristos. Dumnezeu le-a dat însă sfinților harul de a fi ocrotitori ai noștri pe calea mântuirii. Și prin minunile pe care le-au făcut cunoaștem și înțelegem cât de mare este lucrarea lor...

Sfântul Vasile al Ostrogului este destul de puțin cunoscut în România. Chiar dacă au apărut despre el două cărți și câteva articole, totuși numărul pelerinilor care merg în Muntenegru este mult mai mic decât al celor care merg în Grecia, în Ucraina sau Rusia. Cu toate acestea, pe măsură ce tot mai mulți români îi vor cere ajutorul, cultul sfântului va înflori și pe pământ românesc. Iar lucrul acesta se va oglindi și în numărul de biserici și paraclise care vor avea hramul lui...

Dar astăzi, ce poate face astăzi sfântul pentru tine? Citește minunile lui și vei înțelege. Poate că ai mai citit minuni făcute de mari sfinți, dar viața ta nu s-a schimbat. De aceea, te rog să faci un efort și să înțelegi că important nu este să afli câteva minuni făcute de un sfânt despre care nu știai sau știai foarte puțin până acum. Există creștini care pot înșira zeci dintre minunile pe care le-au citit sau auzit. Dar în viața lor nu se vede că poartă pecetea legăturii cu vreunul dintre ei.

Te întreb: oare ce părere ai despre următoarea ofertă: „Dacă vei citi, în fiecare zi, vreme de șapte zile, acatistul sfântului, vei scăpa de dureri de cap. Dacă îl vei citi vreme de patruzeci de zile, ți se va împlini cea mai mare dorință. Dacă îl vei citi un an de zile, sfântul va ajuta o persoană dragă ție. Dacă îl vei citi în fiecare zi, până la sfârșitul vieții tale, te vei mântui.”

Poți să crezi așa ceva? Sper că nu. Am văzut că sunt unii oameni care încearcă să facă negoț până și în viața duhovnicească, imaginându-și că dacă fac patruzeci de paraclise către Maica Domnului sau nu știu câte sute de mătăanii, Dumnezeu va fi obligat să le împlinească rugăciunile. E de mare folos să faci patruzeci de paraclise către Maica Domnului, dar poți să faci de patruzeci de ori câte patruzeci și tot degeaba. Pentru că Dumnezeul nostru nu vrea să ne punem nădejdea în rețetele noastre, care par duhovnicești, dar nu ascund decât o credință slabă.

Până la urmă, eu ce vreau să îți vând? O rețetă de împrietenire cu Sfântul Vasile? Nu, evident că nu. Nu vreau să îți vând nimic. Nu îți pot garanta nicio schimbare. Și asta pentru că legătura cu un sfânt e o legătură foarte delicată, nu are nimic mecanic sau artificial în ea.

Dar cred că, pe măsura evlaviei și a credinței tale, Sfântul Vasile te poate ajuta. Mai mult, cred că și dacă credința ta șchiopătează, dacă ai îndoieli, dacă fricile te covârșesc și simți că nu meriți să te ajute sfântul, din

pricina mulțimii păcatelor tale, cred că și atunci sfântul poate ajunge la inima ta. Nimeni nu e vrednic să primească ajutorul lui Dumnezeu, nimeni nu e vrednic să primească ajutorul sfinților. Nu primim acest ajutor din pricina vredniciei noastre, ci îl primim poate tocmai pentru că ne conștientizăm lipsa de vrednicie.

Termin aici această introducere. Mă simt total neputincios să îți spun ce înseamnă pentru mine Sfântul Vasile și ajutorul lui. Dar, această carte nu este despre mine. Această carte este despre tine. Da, vei citi aici despre oameni care au avut probleme asemănătoare cu ale tale și au scăpat de ele. Sau despre oameni care au avut probleme foarte diferite de ale tale, dar, înțelegând cum i-a ajutat pe ei, poți înțelege că vrea să te ajute și pe tine...

Această carte conține și câteva scrisori adresate unor oameni care au avut probleme și cărora am vrut să le fac cunoștință cu Sfântul Vasile al Ostrogului.

Această carte este dedicată...

Îmi este greu să scriu cui îi este dedicată această carte. Pentru că nu este vorba doar de o listă de persoane cunoscute mie. Nu, e vorba de diferite categorii de posibili cititori. Poate că, citind lista care urmează, cei care trec printr-o perioadă frumoasă a vieții lor, cu bucurii, surâsuri și împliniri, s-ar putea întreba: „Deci, această carte nu e și pentru noi?” Ba da, este. Viața, chiar dacă are perioade de bucurie, este, până la urmă, o cruce. Deci, e bine ca și voi să vă împrieteniți cu Sfântul Vasile al Ostrogului. Și nu doar ca să vă fie alături dacă veți trece prin momente grele, ci și ca să vă ajute să știți să treceți prin momentele frumoase acoperiți de harul lui Dumnezeu. Pentru că, altfel, binele e cât se poate de relativ.

Așa că încep o listă lungă de dedicații. Dedic această carte...

Celor care se simt neajutorați.

Celor care se simt singuri. Singurătatea poate ucide.

Celor care se simt părăsiți de prieteni.

Celor care simt frică legată de viitor, frică de ziua de mâine.

Celor care au suferit dezamăgiri de tot felul.

Celor pe care grijile îi apasă și îi sufocă.

Celor care nu mai pot să se bucure de bucurii simple.

Celor care au senzația că au inimile de piatră și că nu mai pot să iubească.

Celor care sunt biruiți de mânie și nervozitate.

Celor care au căzut în patima băuturii sau în lanțurile drogurilor.

Celor care simt că au ajuns la capătul puterilor.

Celor care se simt ispitiți de gândul sinuciderii.

Celor care...

Îmi e greu să continui această listă. Pur și simplu, nu cred că există vreo categorie de oameni care să nu poată găsi ajutor la Sfântul Vasile al Ostrogului.

Poate că aveți impresia că scriu așa pentru că este sfântul meu preferat. Nu, este unul dintre sfinții la care am mare evlavie, într-adevăr, dar am mai multă evlavie la alt sfânt, la Sfântul Nectarie din Eghina.

Cu toate acestea, știu cât de mare făcător de minuni este Sfântul Vasile. Nu l-am văzut pe Sfântul Vasile nici în vis, nici în vedenie, dar citind mulțimea de mărturii ale celor care l-au văzut în chip minunat, mărturisesc din toată inima că prezența Sfântului Vasile în viața fiecărui creștin este o comoară. Poate fi o comoară și în viața fiecăruia dintre voi.

Totuși, simt nevoia să dedic în mod special această carte unei mame care, după ce a vrut să se sinucidă și după ce a ajuns la psihiatrie, a găsit puterea să se lupte cu boala ei, de dragul copiilor ei. Ea, cu toate că este greu încercată de suferință, reușește să rămână pe

baricade, spunând că numai printr-o minune se mai poate vindeca. Nu e cazul să îi menționez numele aici, dar am vrut să fac referire la ea. Ca și la oamenii care, de aproape douăzeci de ani, mi-au scris și vorbit despre problemele lor și care m-au ajutat să înțeleg că numai Dumnezeu ne poate da putere atunci când trecem prin încercări grele.

Viața Sfântului Ierarh Vasile al Ostrogului²

Sfântul Vasile al Ostrogului s-a născut pe 28 decembrie 1610 în satul Mrkonjić, din regiunea Popovo, lângă Trebinje. Părinții lui se numeau Petar și Ana Jovanović. La botez a primit numele Stoian. Era un copil ascultător de părinți, harnic și iubitor de săraci. Temându-se ca nu cumva să fie luat ienicer (pentru că turcii luau copii creștini și făceau ieniceri, pregătindu-i să intre în armata sultanului), părinții lui l-au dus la vârsta de doisprezece ani la Mănăstirea Zavala. Această mănăstire avea hramul Intrării Maicii Domnului în biserică și unchiul său, părintele Serafim, era stareț acolo. Sub îndrumarea sa sfântul a învățat să citească din Psaltire și din Ceaslov. Iubea foarte mult sfintele slujbe și citirea Sfintei Scripturi. După trei ani, vrând să îl ajute să crească într-o obște misionară, părintele Serafim l-a trimis la Mănăstirea Trvdos³, aproape de orașul Trebinje. Mănăstirea era un centru de apărare ortodoxă în fața tentativelor de unire cu catolicii și de rezistență în fața propagandei musulmane. În ea se putea învăța iconografia, sculptura, copierea manuscriselor sau muzica

² O parte din informațiile prezentate aici au fost luate din volumul *Sfântul Vasile al Ostrogului, tălmăduitorul celor cu mințile bolnave – Viața și minunile*, apărut la Editura Egumenița, Galați, 2011. Dar textul publicat aici aduce multe informații inedite pentru cititorii români, fiind o compilație din mai multe materiale scrise despre Sfântul Vasile al Ostrogului în limbile sârbă și engleză. Mulțumiri celor care mi le-au pus la dispoziție (n.a.).

³ Mănăstirea Trvdos a fost ajutată de mai mulți domnitori români. Se păstrează un hrisov din 15 iunie 1646 în care se menționează o donație a domnitorului Matei Basarab către această mănăstire, care mai târziu a fost ajutată financiar și de domnitorul Constantin Brâncoveanu (n.a.).

bisericească. Mănăstirea era renumită pentru biblioteca ei vastă.

Acolo sfântul a primit haina monahală, primind numele de Vasile. Apoi a fost hirotonit diacon, iar la vârsta de 25 de ani a fost hirotonit preot. A cercetat multe mănăstiri, fiind un pelerin râvnitor. A ajuns chiar și în Rusia și în alte locuri importante de pelerinaj. O vreme a stat la Sfântul Munte Athos, nevoindu-se și la Mănăstirea Hilandar.

Din pricina smereniei sale, a acceptat fără voia sa și cu multă șovăire numirea sa ca episcop de Zahumlie și Skender, fiind hirotonit episcop în anul 1639. În acea vreme, întâistătător al Bisericii Sârbe era patriarhul Paisie, după ce patriarhul Jovan al II-lea Kantul fusese omorât de turci.⁴

Vremurile erau foarte grele pentru poporul sârb și pentru Biserica Sârbă. Patriarhul Paisie, nevrând să stârnească mânia turcilor, încercase să aleagă o cale de compromis. Dar a continuat în același timp linia pe care mersese patriarhul Jovan al II-lea în privința apropierii de catolici. Aceștia voiau trecerea Bisericii Sârbe la uni-atism, după ce reușiseră să pornească uniația în Ucraina la sfârșitul secolului al XVI-lea⁵. Deși era împotriva ereziei purcederii Duhului Sfânt și de la Fiul⁶, patriarhul Paisie⁷ era dispus să recunoască papei Urban al VIII-lea *primatum honoris*, un primat onorific. I-a și trimis o scrisoare, în numele sinodului Bisericii Sârbe,

⁴ Patriarhul Jovan al II-lea luptase pentru răsturnarea jugului otoman și ceruse chiar ajutorul papal, dar pentru aceasta fusese condamnat la moarte și ucis în anul 1614 (n.a.).

⁵ Prin Sinodul tâlhăresc de la Brest-Litovsk în 1596 (n.a.).

⁶ *Filioque*, erezie care fusese condamnată încă din secolul al IX-lea, la mai multe sinoade de la Constantinopol (n.a.).

⁷ Care apăraseră învățătura despre purcederea Duhului Sfânt numai de la Tatăl și în corespondența sa cu papa Grigore al XV-lea (n.a.).

în care prezenta această poziție. Dar îi cerea în schimb renunțarea la Filioque, la azime și la alte învățături greșite. Roma făcuse planul de a atrage Biserica Sârbă la catolicism și trimisese emisari în Serbia prin Congregația pentru propaganda credinței. Trădând dreapta credință, Mitropolitul Macarie Korneceanin⁸ al Muntenegrului semnase unirea cu catolicii în anul 1640⁹, fiind fidel deciziei sinodului apostat de la Ferarra-Florența din 1438-1439. Compromisul făcut de mitropolitul Macarie avea și motive politice – obținerea ajutorului venețian pentru izbăvirea de sub jugul turcesc.

Sfântul Vasile se opusese acestor planuri de expansiune a catolicismului pe pământul sârbesc încă de când era călugăr, stând încă de atunci împotriva Mitropolitului Macarie¹⁰.

Când a ajuns episcop, Sfântul Vasile a continuat lupta împotriva unirii cu catolicii. El a apărut, ca un mărturisitor, cu multă jertfelnicie, dreapta credință. În anul 1649, după ce turcii au distrus Mănăstirea Tvrdoș, unde era și sediul episcopiei de Zahumlie, Sfântul Vasile s-a retras împreună cu treizeci de călugări să se nevoiască în Muntele Ostrogului¹¹.

⁸ Care a stat pe scaunul mitropolitan din Muntenegru între anii 1637-1659. Tradiția populară spune că mitropolitul Macarie a plătit cu prețul vieții pentru greșeala sa, fiind omorât de oamenii din popor pentru că semnase unirea cu catolicii. Totuși, nu există mărturii istorice clare despre acest fapt (www.rastko.rs/rastko-bl/istorija/corovic/istorija/6_6_1.html) (n.a.).

⁹ După ce se întâlnire la Kotor cu trimisul papei Urban al VIII-lea, Francesco Leonardi (n.a.).

¹⁰ Pentru Sfântul Vasile, acceptarea unirii cu catolicii pentru obținerea ajutorului militar era o trădare a dreptei credințe (n.a.).

¹¹ Sfântul Nicolae Velimirovici scrie despre retragerea Sfântului Vasile: „Ca ierarh, el a viețuit mai întâi la Mănăstirea Tvrdoș, iar de acolo, ca un bun păstor, își întărea turma sa în credința ortodoxă, păzind-o de cruzimile turcilor și de viclenia latinilor (romano-catolicilor). Dar când Sfințitul Vasile a fost împresurat

În acea vreme, patriarh al Serbiei era Gavriil I, care avea să fie mai apoi omorât de turci, primind moarte mucenicească la Bursa, în anul 1659. Printre acuzații era și cea că patriarhul Gavriil I convertise câțiva turci la credința creștină. I se ceruse să treacă la islam, pentru a rămâne în viață, dar el a ales moartea mucenicească.

Patriarhul Gavriil I a acceptat retragerea Sfântului Vasile la Ostrog. Patriarhul însuși se implicase în apărarea dreptei credințe în fața prozelitismului papal, de aceea una dintre cele două cărți pe care le-a dus pentru a fi tipărite în Rusia în anul 1654 a fost o carte scrisă împotriva rătăcirilor catolice de Sfântul Nil Cabasila¹².

Din pricina motivelor pentru care Sfântul Vasile se retrăsese la Ostrog, abia după 22 de ani, în anul trecerii sale la Domnul, 1671, a fost ales un alt episcop de Zahumlie.¹³

La Ostrog, într-o peșteră, trăia un pustnic sporit în viața duhovnicească, cu numele Isaia. Faima sa era atât de mare încât, după moartea sa, turcii i-au ars trupul, pentru a încerca să oprească evlavia credincioșilor față de acest cuvios bineplăcut lui Dumnezeu.

Sfântul Vasile a început să care pietre și lemne, pentru a ridica prima biserică în peștera în care a trăit părintele Isaia. Apoi Sfântul Vasile a ridicat acolo și o

din toate părțile de dușmanii lui care voiau să-i scoată sufletul, el a hotărât să plece la Ostrog, unde a dus viață de încă și mai aspre nevoie, păzindu-și de acum turma cu rugăciunea cea cu picuri de sânge, făcută noaptea și ziua” (Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*, vol. I, Editura Cartea Ortodoxă și Editura Egumenița, Galați, 2005, p. 506) (n.a.).

¹² Este vorba de lucrarea *Typicon împotriva ereziei latine*, care a fost scrisă de Sfântul Nil Cabasila, unchiul Sfântului Nicolae Cabasila (n.ed.).

¹³ După unele surse, pe 27 noiembrie 1651 Patriarhul Gavriil I l-a numit pe Sfântul Vasile ierarh al Hertegovinei de Est, fără să fi numit un alt ierarh pentru Zahumlie (n.a.).

mănăstire, în care a trăit ca stareț până în anul 1671. Era cunoscător al plantelor tămăduitoare și era căutat de mulți bolnavi. A dus o viață de nevoință aspră și de rugăciune neîncetată, pentru care Dumnezeu l-a învrednicit de darul facerii de minuni. Mulți oameni veneau să îi ceară sfatul și ajutorul. Se răspândise vestea despre harismele sale, printre care era și cea a vederii cu duhul.

Unui duce, pe nume Raici, sfântul i-a spus că nu va putea avea copii deoarece era plin de mândrie. Văzând că se adevăresc cuvintele sfântului, ducele s-a dus să se întâlnească încă o dată cu acesta. Sfântul Vasile i-a spus că dacă se va ocupa de mântuirea sa, dacă va posti și se va ruga, atunci va avea copii. Ducele și-a schimbat viața și Dumnezeu l-a binecuvântat cu copii, după cum îi spusese sfântul.

În anul 1671, în ziua de 29 aprilie, Sfântul Vasile a trecut la Domnul. Se spune că o lumină neobișnuită a acoperit atunci locul. După adormirea sa, sfântul i-a ajutat în chip minunat pe oamenii care îi cereau acest lucru.

Sfântul Vasile i s-a arătat în vis părintelui Rafail, starețul Mănăstirii Sfântul Luca din Zupa, de lângă Nikșici, cerându-i să meargă la Ostrog să îi deschidă mormântul. Dar părintele Rafail nu a luat în seamă visul, temându-se să nu fie vreo înșelare. Sfântul Vasile i-a mai poruncit încă o dată să vină să îi dezgroape trupul, dar nici atunci părintele Rafail nu l-a ascultat. Abia după ce Sfântul Vasile i s-a arătat a treia oară, purtând veșminte arhieresti și ținând în mână o cădelniță, părintele Rafail s-a trezit, cutremurat de cele văzute în vis, și, spunându-le celor din obștea sa semnele pe care le văzuse, au plecat spre Ostrog.

Era anul 1678, la șapte ani după trecerea Sfântului Vasile la Domnul. Ajungând la mănăstire, împreună cu părinții de acolo au făcut în fiecare zi Sfânta Liturghie și celelalte slujbe și, după o săptămână, au tămâiat

mormântul sfântului și apoi l-au deschis. Au aflat acolo sfintele moaște având culoarea cerii și izvorând bună-mireasmă.

Trupul a fost mutat în Biserica Intrării Maicii Domnului, de la Mănăstirea de Sus din Ostrog, unde se află și în zilele noastre. La Ostrog există două mănăstiri – Mănăstirea de Sus, care e zidită în stâncă, și Mănăstirea de Jos, care, după cum îi spune și numele, se află mai jos, și care în vechime era un loc de popas pentru pelerinii care nu puteau ajunge la racla sfântului înainte de lăsarea serii.

La moaștele Sfântului Vasile au venit să se închine drept-credincioși din toată lumea. Vestea despre minunile sale s-a împrăștiat cu repeziciune. O mulțime de bolnavi au fost vindecați, o mulțime de oameni necăjiți au aflat acolo ajutor.

Pelerinii au început să aducă danii la mănăstire. Încetul cu încetul s-a răspândit chiar obiceiul de a ține post vreme de o săptămână înaintea prăznuirii sfântului.¹⁴

Auzind de minunile Sfântului Vasile, la Ostrog au început să vină chiar și creștini de alte confesiuni, ba chiar și musulmani. Dar nu toți cei care ajung la mănăstirea din Ostrog primesc ajutorul sfântului. Un sculptor a venit la mănăstire, împreună cu soția sa, fiind doar curios să vadă cum arată trupul sfântului, fără să aibă evlavie. A văzut pelerinii care stăteau la coadă să se închine, dar el nu reușea să se apropie de raclă. A încercat de câteva ori, dar îl oprea o putere nevăzută, ca puterea care o împiedicase pe Sfânta Maria Egipteanca să intre să se închine Sfintei Cruci înainte de a se pocăi pentru păcatele sale.

¹⁴ Postul este numit Săptămâna Sfântului Părinte Vasile și se ține înaintea praznicului care are loc pe 29 aprilie (pe 12 mai, după calendarul nou) (n.a.).

Au fost însă și cazuri în care oameni care au venit doar din curiozitate, ajungând lângă moaștele sfântului, să ia hotărârea de a-și schimba viața. Și Sfântul Vasile i-a ajutat.

În seara zilei de 12 iunie 1958, un bărbat, Milivoie Cerovici din Belgrad, a venit împreună cu soția sa la mănăstirea din Ostrog. L-au rugat pe părintele Serafim să îi lase câteva minute singuri în biserică, să se roage pentru sănătatea femeii, care era bolnavă. Nu după multă vreme, Milivoie l-a chemat pe părinte, spunând că vede un nor care se ridică deasupra sfintelor moaște și temându-se să nu fi luat ceva foc. Când s-au apropiat, iar părintele Serafim a deschis racla, Milivoie a mărturisit că vedea o lumină și un nor ieșind din capul și din pieptul sfântului. De binecuvântarea acestei lumini au parte, chiar dacă în chip nevăzut, toți pelerinii care vin să se închine cu evlavie.

De-a lungul timpului, mănăstirea din Ostrog a trecut prin diferite încercări. În anul 1714, turcii conduși de Numan pașa au jefuit ținuturile din Muntenegru. Părinții au îngropat sfintele moaște lângă mănăstire, aproape de râul Zeta. Dar râul și-a ieșit din matcă și a acoperit locul unde fuseseră îngropate. Din mila lui Dumnezeu însă, sfintele moaște au fost păzite.

Pentru că prin sfintele sale moaște Sfântul Vasile al Ostrogului era mărturisor al dreptei credințe și după moartea sa, Omar Pașa a vrut să distrugă moaștele sale, așa cum Sinan Pașa arsese pe colina Vracear din Belgrad moaștele Sfântului Sava, ocrotitorul Serbiei¹⁵. În anul

¹⁵ Sfântul Sava al Serbiei a trecut la Domnul în anul 1235. A fost înmormântat în Catedrala Sfinților 40 de mucenici din Târnovo, Bulgaria. După doi ani, sfintele sale moaște au fost aduse la Mănăstirea Mileșevo din Serbia. Acolo au făcut o mulțime de minuni. Diferiți diplomați străini au scris despre ele, ca și despre faptul că la moaștele Sfântului Sava veneau să se închine nu doar creștini, ci și musulmani și evrei. Ba chiar donațiile făcute de

1852, turcii conduși de Omar Pașa au atacat vreme de nouă zile mănăstirea, care era apărată doar de o ceată de bărbați din Muntenegru. Aceștia erau conduși de voievodul Mirko Petrovici. Turcii au spart două din cele trei porți ale mănăstirii, dar nu au reușit să o spargă și pe cea de-a treia. Atunci când Omar Pașa a poruncit să fie puse tunurile pe mănăstire, o grenadă a căzut pe pământul mănăstirii fără să explodeze. Un ostaș curajos a luat grenada și a aruncat-o înapoi, în mijlocul soldaților turci. Când a explodat, au murit mulți turci, lucru care a înduplecat inima pașei, iar acesta a oprit atacul împotriva mănăstirii.

În timpul acelor lupte, un părinte, arhimandritul Nicodim Raicevici, s-a rugat neîncetat Maicii Domnului, cântând axionul pascal „Îngerul a strigat”. După ce turcii au fost rușinați de Dumnezeu, sfintele moaște au fost mutate la Mănăstirea Cetinie, lângă cele ale Sfântului Petru de Cetinie, de unde au fost aduse înapoi abia în anul 1853.

În anul 1876, în vremea războiului cu turcii, când armata turcă era aproape de Ostrog, prințul Nikola I al Muntenegrului a cerut ca moaștele Sfântului Vasile să fie mutate la Boghetici și de acolo la Cetinie. Un tată cu fiul lui au plecat la Ostrog, au luat racla pe un suport de lemn și s-au întors la Boghetici, unde era armata sârbă. Drumul a fost ușor, pentru că racla se ușurase în chip

musulmani și evrei erau mai mari decât cele făcute de creștini. Întrucât moaștele Sfântului Sava erau o dovadă vie a adevărului credinței ortodoxe, Omar Pașa a vrut să le distrugă și le-a ars pe 27 aprilie 1595. Dar Biserica Serbiei prăznuiește această zi; după cum scria Sfântul Nicolae Velimirovici, „cu această nelegiuire, pașa cel demonizat nu a reușit să ardă și duhul viu al sfântului, adică pe sfântul însuși, care rămâne pururea viu și nevătămat înaintea tronului lui Dumnezeu în ceruri și în inimile oamenilor pe pământ” (Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*, vol. I, Editura Cartea Ortodoxă și Editura Egumenița, Galați, 2005, p. 499) (n.a.).

minunat. După ce au pus sfintele moaște în biserica din Boghetici, în ziua următoare au încercat să o ducă la mănăstirea din Cetinie, dar nu au reușit. Sfântul Vasile nu voia ca moaștele sale să fie duse din nou la Cetinie, iar racla sa devenise foarte grea. După puțină vreme s-a aflat că armata turcă se retrăsese, din pricina amenințărilor venite de la armata rusă, așa că sfintele moaște au fost readuse la Ostrog.

În anul 1877, Suleiman Pașa a atacat Ostrogul, iar prințul Nikola a cerut ca răniții și racla cu sfintele moaște să fie duse la Cetinie. Atunci când oamenii au vrut să ridice racla, aceasta s-a îngreunat. Un părinte bătrân le-a spus că prin aceasta Sfântul Vasile arăta că nu se teme de turci. Ofițerul trimis de prințul Nikola i-a spus sfântului că, dacă nu vor muta sfintele moaște, turcii le vor arde, cum făcuseră și cu cele ale Sfântului Sava. Atunci racla a devenit ușoară, în chip minunat, și părintele i-a lăsat să o mute la mănăstirea din Cetinie. În anul 1878 sfintele moaște au fost aduse înapoi la Ostrog, cu procesiune mare.

După câțiva ani, împăratul Nikola a ridicat Mănăstirea Nikșici, închinată Sfântului Vasile. Au încercat să aducă sfintele moaște în noua biserică, dar și de această dată racla s-a îngreunat și nu a putut fi mutată.

În luna februarie a anului 1942, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, sfintele moaște au fost mutate într-o mică peșteră, aflată în spatele mănăstirii.

Nemții au atacat mănăstirea cu tancurile. Dar Dumnezeu a ocrotit mănăstirea, și, deși proiectilele cădeau și explodau pe stâncile de lângă mănăstire, aceasta nu a avut de suferit. Doar proiectilul care a lovit clopotul de la intrarea în biserică a explodat, iar clopotul s-a spart în multe bucăți.

Un alt proiectil, care a lovit stânca de lângă bisericuța închinată Sfintei Cruci, nu a explodat, ci a ricoșat în chip minunat în biserică, unde se afla o raclă cu mîi-

nile unui sfânt necunoscut. Proiectilul acela care nu a explodat a rămas ca o dovadă a ocrotirii lui Dumnezeu.¹⁶ Dumnezeu a păzit în chip minunat mănăstirea din Ostrog. Mulțimi de pelerini, ortodocși, catolici, musulmani sau de alte credințe, vin acolo pentru a cere ajutorul sfântului.

Mulți oameni dorm peste noapte sub cerul liber, lângă Mănăstirea de Sus, știind că de multe ori sfântul s-a arătat pelerinilor bolnavi și le-a dat tămăduire.

Lauda Sfântului Vasile al Ostrogului se răspândește în toată lumea ortodoxă și în afara ei. Fie ca pentru rugăciunile lui Dumnezeu să ne dăruiască sănătate sufletească și trupească și să ne călăuzească pe calea mântuirii. Amin.

¹⁶ Proiectilul neexplodat poate fi văzut și în zilele noastre de pelerinii și vizitatorii care ajung la Ostrog (n.a.).

Scurte tâlcuiri la Acatistul Sfântului Vasile al Ostrogului

Textul pe care îl scriu acum nu are un public țintă precis. Deși scriu purtând în suflet problemele și durerile câtorva dintre oamenii care mi-au cerut să îi ajut în ultima vreme. M-am simțit neputincios, dar i-am îndemnat să citească viața, minunile și acatistul Sfântului Vasile. O femeie, deși se afla într-o situație extrem de grea, unul dintre cele mai dificile cazuri pe care le-am întâlnit de-a lungul anilor, mi-a spus că nu a avut timp să citească ceea ce i-am trimis, fiind ocupată cu diferite treburi. Așa că m-am gândit că ar fi bine să existe un text în care să se explice întâmplările și lucrurile la care se face referire în acatistul Sfântului Vasile al Ostrogului, făcătorul de minuni. Dacă, citind acest text, vei simți că ai găsit vreun răspuns la una din întrebările tale, poate că ar fi mai bine să nici nu-l citești până la capăt, ci să îl lași deoparte, pentru a citi mai întâi acatistul sfântului.

De altfel, rezumatul acestui text este o invitație de a înțelege cât de mult te poate ajuta rugăciunea către Sfântul Vasile...

Cred că, dacă te afli în momente de grea încercare în viața ta, îți va fi de mare folos să citești acatistul sfântului. Dar, dacă nu ai apucat să citești mai înainte viața și minunile lui, poate că ți-ar prinde bine acest scurt text. Știu că la vreme de necaz nu ai timp să citești cărți groase. Poate te afli într-o situație limită, contracronometru, la capul unui bolnav, al unui muribund, înaintea unui verdict legat de un divorț sau de angajarea într-un nou loc de muncă. În astfel de situații rugăciunea este cea mai importantă.

M-am gândit dacă e bine să trec doar numărul icosului sau al condacului în care apar minunile despre care scriu, sau să copiez în întregime pasajele respective. Am ales să le copiez, de fiecare dată, gândindu-mă la un sfat al Sfântului Teofan Zăvorâtul. Sfântul Teofan scrie că înainte de a te apuca să îți faci canonul de rugăciune este bine să petreci puțin timp citind psalmii sau rugăciunile pe care urmează să le spui. Această citire pregătește mintea pentru rugăciune, scoțând-o din rutina vieții obișnuite, iar pe de altă parte face ca mintea să fie mai atentă atunci când se roagă.

Voi începe comentariile la acatist, încercând să răspund la întrebările pe care ți le-ai putea pune despre lucrurile citite acolo. Am să încep cu singurul condac care se spune de trei ori, cel de la sfârșitul acatistului, iar apoi o voi lua în ordine, de la început...

Condacul al 13-lea: Ajutor pentru a pune început bun

„O, mare făcătorule de minuni, Sfinte Vasile al Ostrogului, văzând încercările prin care trecem, îndură-te de noi și vino în ajutorul nostru, ca să nu fim biruiți de diavol din pricina puținătății credinței noastre, ci să punem început bun mântuirii noastre, ducând o viață bineplăcută Domnului și aducându-I din adâncul inimii cântarea: Aliluia!”

Condacul ne arată clar că citim acest acatist nădăjduind că vom pune început bun mântuirii noastre... Toți avem nevoie de o schimbare în viața noastră. Și dacă ne aflăm în necazuri, și dacă nu, toți avem păcate, avem greșeli, avem răni în suflete. Toți avem sufletele bolnave, chiar dacă nu ne dăm seama. Nu are rost să citim un acatist ca pe o știre din ziar. Putem spune în fiecare zi mai multe acatiste ca niște papagali. Dar important este modul în care le spunem.

Unii duhovnici recomandă ca, decât să citești mecanic în fiecare zi un acatist, mai bine să citești de câteva ori condacele și icoasele care atrag inima și mintea ta în mod deosebit spre rugăciune. Altfel spus, bolnavii ar putea citi mai ales cele legate de lupta cu boala, vindecare, răbdare etc.

Să știi că citirea oricărui acatist este un examen. Mai important decât citirea propriu-zisă este modul citirii. Adică trebuie să citești cu luare-aminte, cu atenție, cu nădejde în ajutorul sfântului. Și mai ales cu credința că te poate ajuta. Vrei să îți dau o parte din credința mea? Nu se poate... Mai ales că eu nu am credință de dat, că nici eu nu sunt tare în credință. Și eu, ca și tine, am nevoie să mă întărească Dumnezeu în credință. Dar, rugându-ne, trebuie să avem puterea de a spune ca Sfântul Apostol Toma: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” Cred, Sfinte Vasile, că mă poți ajuta, dar te rog și să mă ajuți să scap de necredință... Pentru o minte rațională, care nu crede în Dumnezeu, această poziție este absurdă. Dar aceasta pentru că viața duhovnicească se manifestă după alte legi, de neînțeles pentru oamenii necredincioși.

Cu asta trebuie să începem rugăciunea, cu conștiința faptului că citirea acestui acatist – sau a unui paracelis, sau a altor rugăciuni, ne poate schimba viața. De fiecare dată. Nu trebuie să ne lăsăm biruiți de rutină după ce vreme de câteva săptămâni am stat, de exemplu, pe patul de boală și nu ne-am ridicat. Poate că ne-a fost mai de folos să fim întăriți în răbdare decât să fim vindecați de boală. Dar trebuie să înțelegem că rugăciunea este o întâlnire cu Dumnezeu și cu sfinții Săi, și fiecare întâlnire sinceră de acest fel ne modelează sufletul. Nu în sensul că trebuie să crezi că după ce termini acatistul te vei schimba brusc, te vei ridica de pe patul de boală și vei zburda, sărind în sus de fericire. Ci crezând că, dacă îți este de folos cu adevărat pentru mântuire,

așa se va întâmpla. Dar că poate îți este mai de folos ca Dumnezeu să te întărească în răbdare.

Știu că de cele mai multe ori bolnavii consideră că vindecarea trupeză e cel mai important lucru. Dar vindecarea sufletului e și mai importantă, și ea nu presupune neapărat și vindecarea trupeză. De altfel, unii sfinți care au vindecat alți bolnavi de boli grele, cum e cancerul, au murit ei înșiși de boli grave sau chiar de cancer. Ba chiar I-au și mulțumit lui Dumnezeu că au avut parte de astfel de boli...

Condacul 1: Să aducem laude sfântului...

„Veniți, credincioșilor, să îi aducem cântări de mulțumire Sfântului Vasile, care nenumărate minuni a săvârșit prin rugăciunile sale, și să îl lăudăm într-un glas: Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!”

Mi se pare că începutul acestui acatist, asemănător cu al altor acatiste, îl „fautează” pe cel care vrea să îl citească atunci când trece printr-o grea încercare. Adică îi cere aproape imposibilul.

Tu ai nevoie de ajutor, tu simți că ești la pământ, dar brusc ești chemat să aduci cântări de mulțumire unui sfânt.

De fapt, nu chiar brusc, pentru că înainte de Condacul 1, ca la orice acatist, trebuie să spui „obișnuitul început”. Acest început este un fel de antreu, un fel de hol în care intri în casă înainte de a ajunge în sufragerie. Are rolul de a te pregăti pentru rugăciunea către sfânt. Cu cât pregătirea este mai bine făcută, cu atât întâlnirea este mai impresionantă... Când te vezi cu un șef la locul de muncă sau cu o persoană celebră, ai tendința să te pregătești cât mai intens pentru această întâlnire, nu-i așa? Iar la întâlnirea cu un sfânt oare putem veni

oricum, oricând? Nu. Chiar dacă pregătirea durează câteva minute sau clipe, e nevoie de ea.

Unele persoane își citesc canonul de rugăciune, un paraclis, un acatist sau niște psalmi, după ce se uită la emisiunea preferată sau la un serial la televizor. Nu e de mirare că, în timpul rugăciunii, mintea le zboară la cele văzute. De asta e bine ca, înainte de a începe să ne rugăm, să ne pregătim, gândindu-ne la lucruri duhovnicești sau citind din Sfânta Scriptură, mai ales din Noul Testament, sau din cărțile duhovnicești. Cu cât mintea noastră va fi mai pregătită pentru rugăciune, cu atât inima va putea participa și ea. Altfel, o rugăciune rece, la care nu participă și inima, nu are putere.

Oricum, rugăciunile începătoare, care se zic la începutul acatistului, au rolul de a te pregăti pentru rugăciunea către sfânt. Au rolul de a ușura întâlnirea cu sfântul. Pentru că acatistul este o înșiruire de laude către un sfânt. Și cum poți să spui „Bucură-te, sfinte...”, când inima ta este plină de durere și apăsare?

Dacă sunt spuse cu luare-aminte, acatistele citite la vreme de necaz sunt o formă de mărturisire a dreptei credințe, au ceva mucenicesc în ele. Da, când simți că inima ta sângerează și că suferința te covârșește, când simți că nu mai poți rezista, este aproape o formă de mucenie să aduci laude unui sfânt, având credința că te va putea ajuta să depășești încercarea prin care treci.

Dar, citirea formală a unui acatist într-o astfel de situație, când mintea nu este atentă la ceea ce citește, când omul nu vede nicio legătură între cele citite și durerea lui, nu poate avea roade. Nu unul, ci o sută de acatiste dacă citești, tot degeaba. Mai bine ai spune o singură rugăciune, cu lacrimi, din suflet, și va fi o nevoie mai mare. Asta nu înseamnă că e ceva anormal să spui acatiste când inima îți sângerează din cauza suferințelor. Și nici că poți spune cu aceeași stare „Bucură-te...”, când ai luat un examen sau când tocmai ți-a

murit cel mai bun prieten. Ci doar că trebuie să înțelegem că rugăciunea este un lucru extrem de delicat și că fără sinceritate, fără luare-aminte, fără evlavie, nu ne putem ruga. Ci doar ne furăm singuri căciula...

Icosul 1: O viață de nevoință și rugăciune

„Viață bineplăcută lui Dumnezeu ai dus, sfinte, că din tinerețea ta ca o candelă vie ai ars, prin nevoințe și rugăciuni neîncetate. Și pentru râvna ta, Hristos te-a chemat să păstorești turma cea cuvântătoare, intrând în soborul ierarhilor din Biserica Serbiei, cea mult încercată și mult pătimitoare...”

Uneori, oamenii trec prin situații atât de grele încât s-ar ruga oricui, numai să primească ajutor. Ba unii ar merge – și chiar merg – la vrăjitoare, numai să scape de cine știe ce boli sau probleme. Un vechi proverb spune: „Nu te închina până nu știi cine-i sfântul”. Adică trebuie să știm cui ne rugăm, rugăciunea nefiind ceva mecanic. Avem nevoie de a stabili o punte de legătură cu sfinții, iar cunoașterea vieților lor este importantă. În acatiste este prezentată (într-o formă mai lungă sau mai scurtă) și viața sfântului respectiv sau a sfintei respective pentru a avea cât mai clar în suflet cine este persoana căreia îi cerem ajutorul.

Sfântul Vasile a dus, ca mulți sfinți, o viață bineplăcută lui Dumnezeu încă din copilăria sa. A intrat în mănăstire la o vârstă fragedă, iar mai apoi a devenit călugăr, ierodiacon, ieromonah și apoi episcop. Din pricina faptului că se făceau presiuni asupra lui din partea catolicilor, ca să accepte unirea cu Biserica Catolică, și din partea turcilor, ca să nu mai propovăduiască dreapta credință, sfântul s-a retras la Ostrog, ducând o viață pustnicească.

Ce legătură are lucrul acesta cu viața mea sau a ta? Are. Nici eu și nici tu nu suntem ierarhi... Atunci? Tre-

buie ca noi, văzând pilda sfântului, să fugim de compromisurile din viața noastră. Și eu și tu am fost puși în fața unui compromis sau poate a mai multor compromisiuri. E așa sau nu? De câte ori am ales ce trebuia?

De fapt, fiecare alegere a păcatului pe care am făcut-o până acum, și eu și tu, a fost de fapt și o alegere a compromisurilor. Păcătuiind, am ales compromisul, chiar dacă ne considerăm oameni morali, care facem alergie la compromis. E așa sau nu?

Condacul al 2-lea: Aflarea sfintelor moaște

„În chip minunat te-ai arătat în vis părintelui stareț Rafail, cerându-i să meargă la Ostrog și să deschidă mormântul tău, pentru a afla sfintele tale moaște, iar el cu multă cinste le-a pus în biserică spre închinare, pentru ca poporul binecredincios să alerge la ajutorul tău, întărindu-se în credință și lui Dumnezeu aducându-I lauda: Aliluia!”

Pentru viața sa sfântă, încă din timpul vieții Sfântul Vasile a început să facă minuni. După trecerea sa la Domnul, care a avut loc în anul 1671, oamenii veneau la mormântul său ca să se roage, nădăjduind în ajutorul său. Sfântul Vasile i s-a arătat în vis părintelui Rafail Kosierevac, starețul Mănăstirii Sfântului Luca din Zupa, de lângă Nikșici, și i-a poruncit să meargă la Ostrog și să îi deschidă mormântul. Părintele Rafail, temându-se să nu cadă în înșelare, nu a ascultat. Sfântul i s-a arătat iarăși, dar părintele Rafail tot nu l-a ascultat.

Abia după ce i s-a arătat a treia oară, îmbrăcat în veșminte arhieresti și având în mână o cădelniță, starețul le-a spus celor din obștea sa despre visele sale și au hotărât să plece la Ostrog. Trecuseră doar șapte ani de la moartea sfântului. Când au ajuns acolo vreme de șapte zile s-au rugat, împreună cu monahii de la Ostrog,

facând în fiecare zi Sfânta Liturghie și cele șapte laude. Au ținut și un post aspru în acea săptămână.

Când au deschis mormântul, au aflat sfintele moaște pline de bună-mireasmă, asemănătoare busuio-cului. Trupul era de o culoare care semăna cu ceara, așa cum sunt sfintele moaște. A fost pus într-o raclă și așezat în Biserica Intrării Maicii Domnului în Biserică, la Mănăstirea de Sus.

Icosul al 2-lea: Izbăvirea mănăstirii de atacul tur-cilor

„Când oastea lui Omer pașa a atacat mănăstirea ta, vrând să ardă sfintele tale moaște, cum fuseseră arse la Vraccar moaștele Sfântului Sava, i-ai întărit în chip minunat pe ostașii muntenegreni care apărau mănăsti-rea ta...”

În anul 1595, Sinan Pașa a ars la Belgrad moaștele Sfântului Sava al Serbiei, pentru că erau întregi și nepu-trezite, la mai mult de trei sute de ani de la adormirea sa. Și nu numai mulțime de creștini, dar și turcii și e-vreii dădeau mărturie despre minunile pe care le trăiau acolo. Prin aceasta, se arăta adevărul credinței creștine.

Din același motiv, turcii au încercat, în mai multe rânduri, să distrugă și moaștele Sfântului Vasile. În a-nul 1852, Omar Pașa a pus tunurile pe mănăstire. O grenadă neexplodată a căzut în mănăstire și unul dintre apărătorii mănăstirii a luat cu curaj grenada și a arun-cat-o între turci. Din pricina exploziei au murit mai mulți turci, fapt care a înduplecat inima pașei și acesta a oprit atacul împotriva mănăstirii.

Dumnezeu a vrut ca prin multele minuni prin care a păzit mănăstirea – chiar și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în luptele cu nemții – să arate că moaștele Sfântului Vasile al Ostrogului au fost ocrotite

în chip minunat tocmai pentru ca mulțime de oameni să poată alerga la ajutorul lor.

Nu putem înțelege de ce totuși Același Dumnezeu a îngăduit ca moaștele Sfântului Sava să fie arse, iar ale Sfântului Vasile să fie apărate. Astfel de întrebări rămân fără răspuns. Dar important este să înțelegem că sfinții sunt lângă noi, chiar dacă sfintele lor moaște nu s-au păstrat. Iar acolo unde s-au păstrat, să încercăm să facem efortul de a ne închina lor cu evlavie și credință...

Condacul al 3-lea: Despre preotul puțin-credincios

„Nădăjduind în ajutorul tău, preoteasa i-a cerut părintelui Iovan să aducă la mănăstirea ta o mică ofrandă, însă acela i-a răspuns: «Lasă acele oseminte moarte să odihnească în pace în peștera lor din Ostrog! Către cei vii ar trebui să te întorci, ca să-i ajuți!». Dar tu te-ai arătat lui în vedenie și l-ai muștră, spunându-i: «Sunt viu, nu mort, precum crezi! Și nu fi necredincios, ci credincios!» Iar noi, minunându-ne de pocăința lui, Îl lăudăm pe Dumnezeu, Cel ce te-a sfințit, zicând: Aliluia.”

Un preot pe nume Iovan Boskovici din Orja Luka a fost rugat de soția sa să aducă la mănăstire un dar, pentru a fi ajutați de sfânt într-o anumită problemă. Însă părintele s-a îndoit de ajutorul pe care l-ar putea primi de la sfânt. În noaptea care a urmat, sfântul i s-a arătat în vedenie părintelui Iovan, certându-l și lovindu-l cu toiagul său. Părintele s-a sculat imediat din pat, cuprins de frică, i-a cerut preotesei darul pe care voia să îl trimită la mănăstire și a plecat de îndată la Ostrog. De atunci înainte s-a întărit în credință și în evlavia față de sfinți.

După o vreme, sfântul i s-a arătat din nou. Mergând într-o dimineață la Mănăstirea de Sus, ca să slujească, l-a rugat pe paracliser să îi aducă niște mâncare

de la Mănăstirea de Jos, și să nu bată clopotele până atunci. Intrând să se închine la sfintele moaște, părintele Iovan l-a văzut pe Sfântul Vasile stând așezat pe acoperământul de pe racla sa. De frică, părintele a început să tremure și să se frece la ochi, pentru că era întuneric și nu vedea bine. Atunci a auzit cum sfântul îl chema lângă el. Părintele s-a apropiat de raclă, a căzut în genunchi și a sărutat mâna sfântului. Vreme de o jumătate de oră au vorbit, iar apoi sfântul i-a spus să se pregătească pentru Utrenie. Părintele Iovan a sărutat mâna și engolpionul sfântului. Tocmai se întorsese și paraclicerul, așa că după câteva minute părintele s-a închinat din nou la sfintele moaște, însoțit de câțiva credincioși. Dar nu a mai văzut nimic deosebit. Tot restul zilei părintele a fost marcat de ceea ce văzuse, iar a doua zi s-a dus la Mănăstirea de Jos, unde a vorbit cu câțiva părinți și frați despre acest lucru. Această întâmplare l-a marcat pentru tot restul vieții sale, întărindu-l în evlavia față de sfânt.

Prima arătare a Sfântului Vasile i-a schimbat viața părintelui Iovan. Poate că v-ați putea întreba: cum un sfânt poate să lovească cu toiagul pe cineva? Unde este iubirea? Dacă este sfânt, înseamnă că trebuie să fie plin de iubire, nu? Numai că iubirea adevărată nu exclude ideea certării. Așa cum un tată își ceartă copilul, dacă face prostii mari, tot așa sfântul l-a pedepsit pe preot, ajutându-l astfel să înțeleagă gravitatea greșelii sale.

Ce a urmat? Preotul s-a dus la Ostroț cu lucrurile trimise de soția sa și de atunci s-a întărit în credință... Dar trebuie să ne dăm seama că prin cuvintele pe care i le-a spus Sfântul Vasile: „Sunt viu, nu mort, precum crezi! Și nu fi necredincios, ci credincios!”, s-a adresat tuturor celor care au îndoială față de ajutorul pe care îl pot primi de la sfinți.

Și îndoiala nu e rea doar când paralizează inima, când consideri că sfinții nu te pot ajuta. Îndoiala apare

din clipa în care crezi că Dumnezeu nu vrea să îți dea o mână de ajutor, că sfinții sunt indiferenți la problemele tale. Când ți se pare că rugăciunea ta rămâne fără răspuns, că te rogi degeaba, că te rogi în gol.

„Sunt viu, nu mort, precum crezi! Și nu fi necredincios, ci credincios!” Cuvintele acestea ar trebui să răsunе cu putere și în sufletul meu, și în sufletul tău, și în sufletele tuturor celor care se roagă sfinților.

Dacă ne-ar fi de folos, sfinții ni s-ar arăta tuturor. Dar, după cum putem citi în diferite cărți, de multe ori arătările lor au rămas fără niciun rezultat. Ei se arată atunci când pot interveni în chip minunat în viețile oamenilor. Dar lucrul acesta nu înseamnă că oamenii sunt obligați să îi asculte. Nu. Înseamnă doar că, atunci când ei s-au arătat, sufletele puteau primi mărturia lor.

Nouă nu ne este de folos să îi vedem pe sfinți. Altfel, ni s-ar fi arătat, așa cum s-au arătat altora. Nouă ne este de folos să credem mărturiile altora și să credem că sfinții au primit de la Dumnezeu puterea de a ne schimba viața. Astfel, trăind după povețele lor și după cuvântul Evangheliei, vom avea parte și noi de fericirea celor care „nu au văzut, dar au crezut” (Ioan 20, 29).

Icosul al 3-lea: Arătarea raiului

„I-ai arătat Savetei frumusețile raiului, îndemnând-o să fie bună și milostivă, ca să ajungă și ea acolo, dar ai și muștrat-o că lucra în ziua prăznuirii tale. Iar ea, înțelegându-și greșeala, a pus început bun mântuirii, slăvind-L pe Dumnezeu și aducându-ți cântări de laudă.”

În anul 1929, de praznicul Sfântului Vasile al Ostrogului, o spălătoreasă, pe nume Saveta M., voia să spele niște haine. Când a luat săpunul și l-a băgat în apă, mâinile ei s-au umplut de sânge. Femeia și-a clătit mâinile în alt vas, apoi a încercat din nou să spele hainele. Dar mâinile ei s-au umplut din nou de sânge. Fe-

meia s-a dus la râu și s-a spălat bine pe mâini, crezând că are vreo tăietură sau zgârietură, dar a constatat că nu avea nimic. Nu simțea nicio durere. Când a încercat a treia oară să spele hainele, mâinile i s-au umplut din nou de sânge și atunci femeia a leșinat. A stat leșinată cam o oră, dând slabe semne de viață, după care și-a revenit și a întrebat ce praznic era în ziua respectivă. Când a aflat că era praznicul Sfântului Vasile al Ostrogului, femeia a început să povestească lucrurile pe care le văzuse.

După ce căzuse la pământ, ajunsese într-o grădină minunată, în care stătea Sfântul Vasile al Ostrogului. Femeii i s-a părut că îl recunoaște, pentru că îi văzuse chipul într-o icoană, dar nu era sigură că este el. Sfântul i-a spus că îi va arăta sălașul vieții celei veșnice. Saveta era foarte impresionată de ceea ce văzuse acolo, dar spunea că nu poate exprima în cuvinte acele lucruri. Se auzeau cântări minunate, pe care le spuneau îngeri care arătau ca niște copii cu părul de aur. Miresmele erau îmbătătoare, nepământești. Sufletul femeii era plin de desfătare.

Sfântul Vasile i-a spus că nu era încă vremea ca ea să rămână în rai. I-a cerut să fie bună și milostivă, pentru a se învrednici să se întoarcă și să rămână acolo. I-a mai cerut să nu mai lucreze de praznicul lui, după care s-a făcut nevăzut, iar femeia și-a revenit.

Din acel moment, femeia a început să se ocupe cu mai multă râvnă de viața duhovnicească, nevrând să mai lucreze în zilele de sărbătoare, care trebuie închinat lui Dumnezeu. Trebuie ca aici să vezi cum Dumnezeu s-a folosit de o greșală a ei, chiar neintenționată, pentru a o ajuta să își schimbe viața. Femeia l-a văzut pe Sfântul Vasile în grădina raiului. Oare noi ce sacrificiu am fi dispuși să facem pentru a ajunge la sfârșitul vieții în împărăția cerurilor, pentru a trăi acolo cu toți îngerii

și sfinții? Nu pentru câteva clipe, minute, ore sau chiar ani, ci pentru veșnicie?

Când auzim astfel de minuni, ne putem întreba: dar oare chiar atât de grav este să lucrezi în zi de sărbătoare? Și oare nu este prea dură pedeapsa pe care a avut-o femeia respectivă, care spăla haine de praznicul Sfântului Vasile? Cei care își pun astfel de întrebări vor de fapt să găsească justificări pentru propriile greșeli, pentru faptul că ei înșiși lucrează în zilele de sărbătoare.

Noi putem găsi circumstanțe atenuante, spunând că femeia nici măcar nu știa că e zi de praznic, că făcuse o greșeală, cum am spune noi, fără voie. Atunci, de ce a mai mustrat-o sfântul? Sau de ce a mustrat-o pe ea și nu pe alții, care nu numai că au muncit știind că e praznic, ba chiar s-au și îmbătat sau cine știe ce alte rele au făcut?

Dumnezeu și sfinții nu îi mustră pe toți păcătoșii, ci mustră doar atunci când mustrarea poate fi spre îndreptare. Mulți oameni, dacă ar fi muștrați de sfinți, ar rămâne mai departe în păcatele lor, și astfel mustrarea nu ar face altceva decât să le mărească osânda.

Sunt unii care muncesc în zilele de duminici sau sărbători doar pentru că nu și-au găsit un loc de muncă mai bun. Da, e de dorit să nu muncim, dar asta pentru ca zilele respective să fie zile în care să ne ocupăm mai mult de sufletele noastre, să ne preocupăm mai mult de cele duhovnicești, pentru că în restul timpului suntem înghițiți de problemele, ispitele și necazurile lumii acesteia. Altfel, dacă nu muncim, dar ne pierdem timpul cu tot felul de distracții îndoielnice sau chiar păcătoase, privind tot felul de filme care au secvențe smintitoare sau mâncând și bând fără măsură, care mai e sărbătoarea? Poate că ar fi fost mai puțin păcat dacă am fi muncit, străduindu-ne însă să ne rugăm cu mintea sau măcar să ne ținem mințile curate...

Sunt unii care spun: „Dumnezeu e bun, ne iartă că lucrăm de sărbători.” Da, Dumnezeu e bun și iertător, numai că, dacă noi nu avem șansa de a ne refugia în atmosfera duhovnicească a praznicelor, ne sufocăm, suntem înghițiți de ispitele de tot felul. Nu sfinții au nevoie de laudele noastre, noi avem nevoie de ajutorul sfinților. Iar praznicele lor ne oferă prilejul de a ne apropia de ei, prin puținele noastre rugăciuni.

Condacul al 4-lea: Datornicul musulman

„Pe musulmanul care nu putea să își plătească datoriile și se gândea că e mai bine să își ia viața decât să ajungă de rușine, l-ai ajutat când a căzut la rugăciune către tine împreună cu femeia sa și au trecut cu bine de acea încercare. Și noi te rugăm, Sfinte Vasile, să ne ajuți să trecem cu credință și răbdare prin toate încercările îngăduite de Dumnezeu, ca să Îi zicem cu mare glas: Aliluia!”

În ziua de astăzi, mulți oameni au datorii. Dacă te afli în această situație, poți înțelege ușor situația în care s-a aflat acest musulman. Făcuse un împrumut, ca să poată avea bani pentru nunta fiicei sale. Voia să vândă o livadă pentru a-și plăti datoria, dar nu găsea niciun cumpărător. Omul prefera să se sinucidă, decât să se facă de râs înaintea întregului sat. Ca o ultimă șansă, și-a chemat soția și i-a cerut să se roage împreună cu el Sfântului Vasile, la care avusese evlavie toată viața. Exact în seara de dinaintea zilei în care trebuia să își plătească datoria, a venit la el o persoană de la care nu se aștepta să primească ajutor. Persoana respectivă i-a împrumutat banii fără nicio dobândă. A doua zi și-a putut plăti datoria. La scurt timp a reușit să vândă livada respectivă și să îi dea banii înapoi omului care îl ajutase. Apoi a mers la mănăstirea din Ostrog împreună cu soția sa, pentru a-i mulțumi sfântului.

Ce simplu s-a întâmplat totul... Cu atât mai mult cu cât datornicul nu era fiu al Bisericii, ci era musulman.

Deci, dacă sfântul e atât de mare făcător de minuni până și cu datornicii de alte credințe, cu atât mai mult ne va ajuta și pe noi.

Icosul al 4-lea: Izbăvirea de lăcuste

„Când lăcustele au năpădit ținuturile din Cetinie, făcând pagube holdelor și viilor, ai păzit recolta țaranului credincios, care a pus icoana ta într-un copac din țarina sa. Și oamenii care au văzut puterea ocrotirii tale s-au rugat ție cu evlavie...”

Minuni cu gonirea insectelor care atacă recoltele se pot găsi și în viețile altor sfinți. Sfântul Mucenic Trifon, care a trăit în veacul al treilea, este renumit pentru acest tip de ajutor minunat. Sfântul Vasile a făcut această minune în anul 1921, înainte de praznicul Sfântului Ilie, când un puhoi de lăcuste a invadat satul Lipe, din municipiul Cetinie. Țăranii au încercat să omoare insectele, dar numărul lor era prea mare.

Într-o zi, un țăran pe nume Lazăr, era cu oile la păscut și a văzut cum oile s-au întors, speriate de ceva, și au luat-o la fugă. Un nor de lăcuste se îndrepta spre holdele lui.

Atunci, Lazăr a reacționat într-un mod neobișnuit. A luat un vas cu pâine și sare și l-a pus la hotarul moșiei sale, la locul unde veniseră primele lăcuste. S-a închinat de trei ori, rugându-L pe Dumnezeu să îl izbăvească de invazia insectelor. Văzând numărul mare de lăcuste care intraseră în țarinile lui, Lazăr le-a spus că nu le va face niciun rău, dar le-a rugat să nu îi lase familia flămândă. Ceea ce e important e pocăința pe care a arătat-o atunci, înțelegând că pentru păcatele sale Dumnezeu trimisese aceste lăcuste pe pământurile lui.

Erau atât de multe insecte, încât holdele se apleca-
seră la pământ. Atunci omul s-a dus în casă și a luat
icoana Sfântului Vasile al Ostrogului, pe care a pus-o
într-un copac, în mijlocul moșiei sale.

Vreme de trei zile lăcustele au stat în holdele țara-
nului, dar nu s-au atins de recoltă. După trei zile, lăcus-
tele au plecat, spre mirarea tuturor. Mulți oameni, chiar
și unii dregători, au venit să vadă minunea Sfântului
Vasile, pentru că holdele din țărinile lui Lazăr erau sin-
gurele care nu fuseseră distruse de lăcuste. Mai mult,
când a adunat grâul, Lazăr a văzut că recolta fusese mai
bogată decât în alți ani. Sfântul Vasile îl binecuvântase,
pentru credința sa.

Ce poți înțelege de aici? În primul rând, trebuie să
înțelegi că Dumnezeu vrea ca, la vreme de încercare, să
ai pocăința acestui țăran. El nu a cârtit, nu s-a mâniat
când a văzut lăcustele invadându-i recoltele. Ci s-a po-
căit, înțelegând că pedepsele sunt trimise de Dumnezeu
din pricina păcatelor noastre. Acest Lazăr nu a înviat
din morți, ca Lazăr din Evanghelie, dar, prin credința
lui, a înviat lăuntric fără să cunoască moartea tru-
pească.

Dacă ar fi trăit în zilele noastre și dacă ar fi fost
modelat de înțelepciunea lumii acesteia, poate că Lazăr
s-ar fi simțit nedreptățit. Poate că ar fi cârtit și ar fi
spus: „Doamne, unde e iubirea Ta de oameni? Ce fel de
Dumnezeu ești? Cum ai putut să îngădui așa ceva? De
ce, Doamne, nu ai fost milostiv cu mine și cu familia
mea? O, dacă ești atât de răzbunător și atât de grabnic
la mânie, atunci nu am nevoie de Tine. Decât un Dum-
nezeu atât de rău, mai bine fără...”

Cred că știi și tu refrenele celor care spun că res-
ping credința pentru că nu pot înțelege cum un Dumne-
zeu Care, în marea Lui iubire, a făcut cerul și pământul
pentru om, îl aruncă mai apoi pe Adam din rai, pentru
neascultarea sa, iar apoi pe vremea lui Noe trimite po-

topul și pe vremea lui Moise îi aruncă pe egipteni în apele Mării Roșii, pentru a-i scăpa din robie pe fiii poporului ales.

Lazăr avea credința aceea țărănească simplă și curată, pe care se pare că nu o pot înțelege cărturarii și intelectualii vremurilor noastre. Așa cum nici Lazăr nu ar fi putut înțelege minciunile lor elevate.

Acest Lazăr ar trebui să fie un model pentru mine și pentru tine. Numai că ne este greu să ne recunoaștem păcatele. Dacă însă nu ni le recunoaștem, lăsăm insectele să ne invadeze holdele. Știu, nu ai holde, nici eu nu am. E vorba de atacurile puterilor întunericului asupra sufletului nostru. Fără pocăință, nu avem nicio șansă să rezistăm. Ne va birui mâhnirea, tulburarea, depresia. Ne vom simți nedreptățiți de Dumnezeu. Din păcate cunoșc gustul acestei senzații. Poate că ai avut și tu impresia că Dumnezeu ține cu fariseii vremurilor noastre, cu politicienii iubitori de compromis, cu ticăloșii de tot felul care au parte de toate bunătățile lumii acesteia, în timp ce oamenii care încearcă să ducă o viață creștină au parte de greutate și de necazuri de tot felul. Dar de fapt Dumnezeu nu ține cu fățarnicii și fariseii. Pe aceștia i-a înfruntat și i-a muștrat ori de câte ori a avut prilejul. Ba chiar odată Hristos cel iubitor de oameni a pus și mâna pe bici, răsturnând mesele vânzătorilor care transformaseră templul lui Dumnezeu în peșteră de tâlhari.

Dumnezeu ține cu cei care vor să dobândească rauiul. Numai că îi ajută să îl dobândească tocmai prin încercările pe care le îngăduie în viețile lor. Aici e cheia credinței creștine, aici e piatra de poticnire. Aici e, până la urmă, lucrul cel mai important și mai greu de înțeles: că drumul spre înviere trece prin cruce.

Abia când am înțeles acest lucru, abia când spunem în toate încercările: „Doamne, fie voia Ta, nu voia mea”, abia atunci Îi facem cu adevărat loc lui Dumne-

zeu în viața noastră. Abia când în orice încercare trimisă asupra noastră vedem încă un prilej pentru a ne pocăi, atunci putem vedea și minunile lui Dumnezeu, așa cum a văzut țăranul Lazăr. Pentru că atunci când Îl rugăm doar să ne dea cele bune în viața aceasta nu suntem cu nimic mai buni nici decât ereticii, nici decât păgânii. Chiar dacă, în fățarnicia noastră, ne batem cu pumnul în piept că nu suntem ca ei.

Condacul al 5-lea: Izbăvirea unui copil

„Când pruncul care era pus într-un coș, fiind adus la sfintele tale moaște pentru a lua binecuvântare, a căzut cu coșul de pe stânci, tu l-ai ocrotit în chip nevăzut și, biruindu-se legile firii, pruncul a rămas teafăr. Iar cei care au fost martori ai acestei minuni au înțeles puterea ocrotirii tale și L-au lăudat pe Dumnezeu, zicând: Ali-luia!”

Gândește-te că ai fi fost de față când coșul în care se afla pruncul a căzut de pe stânci. Ce ai fi putut să înțelegi? Că, în loc să primească binecuvântarea lui Dumnezeu la mănăstire, copilul a avut parte de moarte năprasnică. Astfel de momente pun la încercare credința celor care sunt de față. În situații similare, unii oameni și-au pierdut credința în Dumnezeu.

Dar pruncul a scăpat. Așa putem scăpa și noi, din primejdie de moarte, dacă ne punem nădejdea în Dumnezeu...

Icosul al 5-lea: Despre fata care nu putea dormi

„Mult s-a chinuit fata care nu putea să doarmă nicidecum, fiind bolnavă la cap, iar doctorii i-au spus că nu se cunoștea leac pentru boala ei. Dar, adusă fiind de mama ei la sfintele tale moaște, s-a tămăduit. Pentru aceasta ne rugăm ție, Sfinte Vasile, ajută-i pe cei care poartă crucea bolii...”

Somnul este un dar de la Dumnezeu, pentru a ne reface după oboseala din timpul zilei. Afirmatia aceasta, care este banală, este înțeleasă cel mai bine de persoanele care au probleme cu somnul. Din ce în ce mai mulți oameni, din cauza stresului, din cauza problemelor de tot felul, adorm greu și au un somn din ce în ce mai agitat.

E adevărat că în scrierile Sfinților Părinți se vorbește despre nevointa privegherii, despre efortul de a reduce somnul la minim. Dar în ziua de astăzi, din pricina programului supraaglomerat și a unui serviciu care îi solicită foarte intens, mulți oameni – nu neapărat creștini – se simt într-o stare de amețală permanentă. Ei au nevoie de refacere, pentru că, dacă și-ar forța organismul împuținând și mai mult somnul, ar putea ajunge la dereglări psihice.

Din ce în ce mai mulți tineri care se culcă târziu, după ce au stat pe rețele de socializare, sunt din ce în ce mai agitați și mai nervoși, fiind supărați că nu dorm bine.

Ce legătură are somnul cu credința în Dumnezeu? Dacă ai probleme cu somnul, să știi că te afli pe un teren minat. Omul amețit de oboseală cade mult mai ușor în ispită și în păcat. Chiar dacă nu pare o problemă, din punct de vedere duhovnicesc lipsa somnului poate avea consecințe grave. Și, pentru că problema se accentuează încet-încet, cel care o are nu își dă seama de gravitatea ei.

Fetița ajutată de Sfântul Vasile avea patru ani și nu putea să doarmă. Doctorii se declaraseră neputincioși să o ajute, spunând că nu știau vreun leac pentru această boală. Dar mama ei a adus-o cu credință la moaștele Sfântului Vasile. După patru zile, fetița s-a vindecat...

Dacă ai probleme cu somnul, nu te aștepta însă ca, după ce vei citi de câteva ori acatistul Sfântului Vasile,

totul să revină la normal (deși nu e exclus nici acest lucru). Ci roagă-te ca sfântul să îți fie aproape în tot acest proces de revenire.

Condacul al 6-lea: Salvarea unui copil

„Unul după altul au părăsit această viață copiii vopsitorului necredincios, dar el ți-a cerut ajutorul abia când ultimul său copil a ajuns pe patul de moarte. El ți-a făgăduit că, dacă îi vei tămădui fiul, va veni să se închine la mănăstirea ta, iar mai apoi, primind ajutorul cerut, și-a îndreptat viața, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!”

Am auzit un cuvânt simplu și într-o anumită măsură adevărat: „Când e cutremur, până și ateii devin credincioși...”

Unele necazuri înmoaie până și inimile cele mai împietrite, ca să alerge la ajutorul lui Dumnezeu. Așa a fost și cu acest vopsitor necredincios, pe nume Risto. Când i-a murit primul copil, când i-au murit și ceilalți, durerea i-a umplut sufletul, dar acest fapt nu l-a făcut să alerge la ajutorul dumnezeiesc. Abia când ultimul său copil s-a îmbolnăvit, vopsitorul a cerut ajutorul Sfântului Vasile. A făcut aceasta pentru că faima minunilor sale se răspândise în toată Hertegovina. Risto i-a cerut sfântului să îi vindece băiatul, promițându-i că va merge la Ostrog, în pelerinaj. După ce s-a rugat, copilul a început să se vindece. Crizele i s-au potolit. Risto s-a ținut de cuvânt și a mers la Ostrog, la moaștele Sfântului Vasile. Acea minune i-a schimbat viața.

Cheia a fost faptul că omul acela a cerut ajutorul Sfântului Vasile. Altfel, poate că și ultimul său copil murea, așa cum muriseră și ceilalți. Nouă ne este greu să înțelegem cât de mare este puterea rugăciunii. Dacă am înțelege puterea rugăciunii, viața noastră ar fi cu totul alta.

Dacă ar întreba cineva cât timp stau creștinii la televizor sau pe telefon și cât stau la rugăciune, ar constata că timpul petrecut la rugăciune este de câteva ori mai scurt. Rugăciunea este mai obositoare, mai plictisitoare, mai... De ce e așa? E așa pentru că noi nu înțelegem nici valoarea și nici puterea rugăciunii. Rugăciunea poate salva vieți. Poate salva viața ta sau a celor apropiați ție. Rugăciunea face minuni. Totul este să ai credință...

Icosul al 6-lea: Ajutorul dat soților credincioși

„Mult au suferit cei doi soți din Bar, văzând cum pruncii lor mor înainte de a ajunge la vârsta de un an, dar văzând că și ultimul lor copil a ajuns pe patul de boală, au alergat la ajutorul tău. Iar tu nu numai că ai tămăduit-o pe fiica lor, ci mai apoi i-ai ajutat și să aibă mai mulți copii, care au crescut sănătoși, prin rugăciunile tale.”

Minunea aceasta se aseamănă oarecum cu minunea tămăduirii copilului bolnav al lui Risto, vopsitorul necredincios. Și într-un caz, și în celălalt, părinților le muriseră ceilalți copii. Dar acești soți din Bar credeau în Dumnezeu. Totuși, credința lor era slabă, pentru că amândoi se gândeau că niciunul dintre copiii lor nu va trăi, cu toate că își doriseră mult să aibă copii.

Prin această minune s-a arătat cum Dumnezeu răstoarnă cursele diavolești, pentru că, înainte de a împlini un an, fata a trecut printr-o grea încercare, dar mai apoi această încercare a adus bucurie în viața ei și a părinților săi.

Înainte de a împlini un an, după ce s-a trezit din somn, fata a scos un țipăt și ochii i-au rămas țințiți într-un punct și, după ce s-a zbătut, brațele i-au rămas nemișcate.

Părinții au dus-o la Ostrog, având credința că ea se va tămădui acolo. Și așa a fost. Un părinte i-a citit feței rugăciuni, iar fata s-a vindecat. Și mama ei a simțit ajutorul sfântului, pentru că mai apoi a născut copii sănătoși, care au crescut cu bine.

Când aflăm că o persoană la care ținem se află în mare primejdie sau pe patul de moarte, primul lucru pe care ar trebui să îl facem este să alergăm la rugăciune. Să ne rugăm lui Dumnezeu și sfinților să intervină, așa cum au făcut-o de atâtea și atâtea ori. Să ne rugăm chiar și când șansele de supraviețuire sunt minime, crezând că rugăciunea poate face minuni. Dar să ne rugăm, mai mult decât orice, să se facă voia lui Dumnezeu, Care știe ce este de folos. Noi, fiind slabi în credință, credem că vindecarea este, de fiecare dată, cea mai bună soluție. Noi ne speriem de moarte. Nu vrem să înțelegem că nu suntem făcuți pentru lumea aceasta. Că, de fapt, noi suntem turiști în această lume. Noi credem că suntem creștini, dar de fapt moartea ne îngrozește. Tocmai pentru că moartea ne îngrozește nu știm să cerem să se facă voia lui Dumnezeu cu bolnavii pentru care ne rugăm.

Ba chiar poate că ne este teamă să ne rugăm să se facă voia lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva voia lui Dumnezeu să fie cu totul alta față de voia noastră...

Condacul al 7-lea: Vindecarea băiatului cu rinichii bolnavi

„Te-ai arătat în vis băiatului care vreme de doi ani suferise din pricina bolii la rinichi și i-ai cerut să îți trimită o cămașă a lui. Iar după ce băiatul a purtat cămașa care fusese binecuvântată la mănăstirea ta, s-a tămăduit prin rugăciunile tale, iar mai apoi I-a adus Domnului jertfă de laudă, zicând cu mulțumire: Aliluia!”

Minunea aceasta s-a întâmplat în anul 1957. Sfântul Vasile i s-a arătat în vis unui copil care vreme de doi ani suferise, fiind bolnav la rinichi, și l-a chemat la el. Băiatul i-a răspuns sfântului că nu are bani să meargă la Ostrog, și atunci sfântul i-a cerut să îi trimită o cămașă de-a lui. Mama copilului a adus cămașa la mănăstire, un părinte de acolo a binecuvântat cămașa și i-a dat-o mamei, spunând să îl îmbrace pe copil cu ea. După câteva zile, mama a scris la mănăstire, spunând că fiul ei nu mai făcuse nicio criză de rinichi. Boala îl părăsise.

Cel mai bine este ca bolnavii să ajungă ei înșiși să se închine la moaștele sfinților. Dar, atunci când din motive financiare (sau din alte motive) acest lucru nu este cu putință, este de folos ca apropiații lor să se roage pentru ei. Mama acestui copil a venit cu credință la mănăstire și s-a rugat pentru fiul ei. Cu aceeași credință ar trebui să cerem și noi ajutorul sfinților, pentru noi sau pentru cei pentru care ne rugăm. Să ne rugăm ca și cum am ști că sfinții vor să ne vină în întâmpinare. Să nu credem că sfinții vor să îi ajute doar pe cei cărora li se arată în vise sau vedenii. Nu, sfinții vor să ne ajute pe toți cei care le cerem ajutorul.

Sfântul Vasile al Ostrogului este cunoscut în Muntenegru și în toată Serbia pentru mulțimea de vindecări pe care le-a făcut cu bolnavi de tot felul, mulți dintre ei fiind prunci sau copii. E de mare folos ca, dacă ajungi pe patul de boală sau dacă unul dintre cei dragi ție este bolnav, să citești cât mai multe dintre minunile Sfântului Vasile și să îi ceri ajutorul cu credință.

Icosul al 7-lea: Femeia vindecată de cancer

„Când femeia din Dubrovnik a fost operată la stomac și doctorii au văzut că avea cancer, au trimis-o la casa ei, nepricepându-se să o ajute. Dar ea, chinându-se multă vreme și neputând să meargă la mănăstirea

ta, a trimis acolo o rochie de-a ei, crezând cu putere că, după ce o va purta, puterea harismelor tale o va tămădui. Și a primit vindecarea mult-așteptată, de care lucru minunându-ne îți aducem laude...”

Femeia aceasta, care se numea Mara, era din Dubrovnik. Doctorii îi spusese că are ocluzie intestinală dar, în timpul operației, au constatat că avea cancer și că nu mai puteau să îi facă nimic. Au trimis-o pe femeie la casa ei, ca să nu moară în spital, iar ea își aștepta moartea, fără să se gândească la faptul că s-ar mai putea tămădui.

Totuși, din rânduiala lui Dumnezeu, a mai trăit mulți ani. Într-o zi, mama ei i-a spus să trimită o rochie la Ostrog, pentru a fi binecuvântată. Mara a ascultat-o și a trimis o rochie la mănăstire. Când rochia i-a fost adusă înapoi, femeia a îmbrăcat-o, rugându-se lui Dumnezeu și Sfântului Vasile. Din acea noapte, a început să se însănătoșească, și după câteva zile a putut coborî din pat. În scurt timp, femeia s-a vindecat, putând să se ocupe din nou de treburile gospodăriei.

Condacul al 8-lea: Vindecarea judecătorului muribund

„Când judecătorul din Podgorița a ajuns pe patul de moarte, mult chinuindu-se din pricina bolii, femeia sa a auzit glasul minunat care a îndemnat-o să se roage ție, pentru ca soțul ei să rămână în viață, și apoi ea să meargă la mănăstirea ta, ca să aprindă o lumânare pentru sănătatea lui. Iar femeia, făcând ascultare, a primit plata ascultării ei, pentru că bărbatul ei s-a tămăduit, și împreună L-au lăudat pe Dumnezeu, zicând: Aliluia!”

Judecătorul acesta cercetase o mulțime de doctori, pe la diferite spitale, dar fără niciun rezultat. Toți îi spusese că nu există nicio șansă să se vindece. Zăcuse multe zile la pat, fără să mănânce nimic. Nu se putea

întoarce în pat de pe o parte pe cealaltă, ci soția sa, care îi aștepta deznădăjduită sfârșitul, îl întorcea.

Într-o noapte, veghindu-și bărbatul stând pe un scaun lângă patul lui, femeia a adormit. Atunci a auzit o voce care i-a spus: „Roagă-te Sfântului Vasile al Ostrogului ca bărbatul tău să rămână în viață”. Ea s-a trezit brusc, s-a uitat în cameră, să vadă cine îi spusese acest lucru, dar nu a văzut pe nimeni. Din acel moment, soțul ei i-a spus că îl părăsiseră durerile și s-a mișcat puțin singur în pat. Bărbatul i-a cerut chiar de mâncare. Femeia i-a spus despre vocea pe care o auzise. Așezându-se din nou în scaun și fiind obosită, femeia a adormit din nou. A auzit din nou același glas, care i-a cerut să meargă la Ostrog și să aprindă o lumânare pentru sănătatea soțului ei. Atunci s-a trezit și soțul ei, care i-a mai cerut ceva de mâncare. Când femeia i-a spus că auzise din nou acel glas, soțul i-a spus că poate pleca chiar a doua zi la Ostrog, cu trenul, pentru că pe el îl putea îngriji o altă rudă de-a sa.

Femeia a plecat la mănăstire și a stat la slujbe, rugându-se pentru soțul ei. Când s-a întors, l-a văzut pe acesta stând singur în picioare și pregătindu-și un ceai.

Nu după multă vreme, judecătorul s-a întors din nou la locul de muncă, spre surprinderea medicilor și a tuturor celor care credeau că va muri.

Minunea aceasta ne arată cât de important este să ne rugăm unii pentru alții. Da, au fost multe minuni în care sfinții s-au arătat bolnavilor în vise sau vedenii, dar au fost multe situații în care rudele sau cunoscuții bolnavilor au avut parte de astfel de semne minunate.

Poate că ți se pare banal că sfântul a cerut ca femeia judecătorului să aprindă o lumânare la Ostrog. Da, pare banal. Dar trebuie să iei în considerare nu numai efortul femeii de a face drumul respectiv, ci și faptul că, ajunsă la mănăstire, femeia nu s-a mulțumit să

aprinde o lumânare, ci s-a rugat și la sfintele slujbe și s-a și rugat sfântului pentru sănătatea soțului ei.

Prin această minune Sfântul Vasile ne spune tuturor că primește rugăciunile pe care le facem pentru ceilalți. Ne spune, indirect, că vrea să îi ajute, primind puțină noastră rugăciune. Nu e nevoie aici de niciun alt comentariu, trebuie doar să deschidem ochii sufletului și să înțelegem că sfântul vrea să ne vorbească și nouă prin această minune. Așa cum o face și cu celelalte minuni pe care le-a săvârșit. Așa fac, de altfel, toți sfinții. Dar unii oameni înțeleg mesajul lor, iar alții parcă se feresc să îl înțeleagă...

Icosul al 8-lea Vindecarea musulmanului bolnav de plămâni

„O, Sfinte Vasile, dacă există și mă poți ajuta, vino degrabă și mă izbăvește, căci de nicăieri nu am vreo nădejde», s-a rugat musulmanul din Peci, când doctorii i-au spus că nu îl mai pot ajuta cu nimic și i-au cerut să plece din spital, pentru a muri la casa sa. Dar tu te-ai arătat lui în vis, spunându-i că se va tămădui. Și, vindecându-i plămânii, el a cunoscut puterea mijlocirilor tale...”

Minunea aceasta a fost trăită de un musulman care era pe patul morții, la un sanatoriu de lângă Ostrog. Avea tuberculoză într-o formă foarte avansată. Slăbise de la 80 kg la 45 kg. Doctorii îi spusese că nu mai au ce să îi facă și îl sfătuiseră să plece la casa lui, ca să moară acolo. Dându-și seama că urma să moară, musulmanul a cerut, cu disperare, ajutorul Sfântului Vasile. Nefiind creștin, el auzise totuși de minunile Sfântului Vasile. Rugăciunea lui a fost foarte sinceră: „Sfinte Vasile, dacă există și mă poți ajuta, vino degrabă și mă izbăvește, căci de nicăieri nu am vreo nădejde...”

„Ce rugăciune e asta?”, te poți întreba. Cum să pui la îndoială existența unui sfânt, dar în același timp să îi ceri ajutorul? Și, totuși, iată că Dumnezeu și sfinții Lui primesc nu doar rugăciunile celor tari în credință, ci și pe cele ale oamenilor care abia fac primii pași pe calea credinței.

Este de mirare că sfinții îi ajută nu doar pe fiii Bisericii, ci și pe credincioșii de alte confesiuni, ba chiar și pe cei de alte credințe. Prin fiecare minune pe care o fac, sfinții mărturisesc că Adevărul este Hristos, capul Bisericii Ortodoxe, și îi cheamă pe toți la acest adevăr. Faptul că unii vin la Biserica Adevărată, iar alții nu – ci se mulțumesc cu faptul că au fost ajutați, arată doar cât de mare este darul libertății. Dumnezeu și sfinții Săi nu forțează pe nimeni să vină la cunoașterea Adevărului.

În noaptea care a urmat acelei rugăciuni, musulmanul a visat un bătrân cu barbă mare și lungă, pe Sfântul Vasile, care i-a spus că se va vindeca. Când s-a trezit, omul se simțea mult mai bine, așa că a mers pe jos la moaștele Sfântului Vasile. După ce s-a închinat la mănăstire, în drum spre sanatoriu a simțit că se vindecase.

Doctorii nu își explicau cum plămânii lui nu mai arătau niciun semn de tuberculoză. I-au dat drumul din spital, sănătos. În scurtă vreme, musulmanul a revenit la greutatea normală.

Dar, după trei ani, ajunsese iar în spital, fiind bolnav de plămâni. Spunea că trăise ca unul fără de minte și nu avusese grijă de sănătatea lui. Cerea, din nou, ajutorul Sfântului Vasile, căindu-se pentru greșelile sale.

Logic ar fi ca, după ce un om cunoaște puterea lui Dumnezeu prin sfinții Bisericii Ortodoxe, să renunțe la rătăcirile sale și să ceară botezul. Totuși, doar o mică parte din cei de alte credințe care sunt ajutați de sfinți au puterea de a intra în Biserica lui Hristos. Alții, chiar dacă păstrează o anumită evlavie față de sfinții care i-au

ajutat, rămân în răcăcirile lor și chiar revin la păcatele de dinainte.

Tot așa cum unii oameni vindecați de boli grave, cum e cancerul, după ce se vindecă în chip minunat, chiar după ce văd unii sfinți în vise sau vedenii, revin la păcatele lor. Dumnezeu le-a dat o șansă de mântuire, dar ei nu au știut să se folosească de ea.

De asta e important ca, dacă ajungem pe patul de boală sau în alte necazuri, să nu considerăm că principalul nostru scop e să ne însănătoșim. Trebuie să căutăm doar sănătatea care ne este spre mântuire.

Văzând grija pe care a arătat-o Sfântul Vasile al Ostrogului acestui musulman, să înțelegem că el vine în ajutorul tuturor oamenilor pentru care ne rugăm, chiar dacă ei sunt sau nu ortodocși. Și mai trebuie să înțelegem că, dacă el a făcut atâtea minuni chiar și cu oameni de alte credințe, care nu Îl recunosc pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și care nu înțeleg că Biserica Ortodoxă este corabia mântuirii, cu atât mai mult va veni în ajutorul nostru și al creștinilor drept-slăvitori pentru care ne rugăm.

Condacul al 9-lea: Izbăvirea tânărului demonizat

„În lanțuri a fost adus la mănăstirea ta tânărul Marian, pentru că răcnea ca un leu și făcea multă tulburare, pătimind din pricina duhurilor necurate. Dar Hristos, Cel ce a tămăduit mulțime mare de îndrăciți, l-a tămăduit și pe acesta pentru rugăciunile tale, iar el, scăpând din lanțurile întunericului, a mărturisit că se simte un om binecuvântat, cântând: Aliluia!”

În ultima parte a acatistului Sfântului Vasile al Ostrogului se face referire la oameni care au suferit în diferite forme din pricina unor boli psihice sau a lucrărilor diavolești, de la oameni posedați până la oameni ca-

re au avut de pățimit din pricina farmecelor. Sunt trei condace și icoase despre șase cazuri de acest fel.

În ziua de astăzi, mai ales datorită modului ironic în care este prezentat diavolul în mass-media – ca o idee care îi înspăimântă pe retrograzi și pe habotnici, din ce în ce mai puțini oameni înțeleg realitatea existenței diavolului. Ba există chiar și oameni care se consideră creștini, dar care contestă existența iadului și a diavolului. Statisticile arată precis acest lucru.

Numai că, ne place sau nu, diavolul există. Sfânta Scriptură e plină de referiri la el. În Noul Testament putem citi despre multe cazuri de demonizați care au fost vindecați de Hristos. Poate că această parte a acatistului te deranjează puțin. Poate că tu ai greutăți materiale sau probleme cu somnul și, vrând să scapi de ele, te gândești că dacă vei citi o rugăciune totul se rezolvă imediat. Iar această referire la demonizați ți se pare apăsătoare.

Sfântul Vasile e cunoscut mai ales pentru trei tipuri de minuni – pentru vindecări trupești, pentru vindecări de boli psihice și pentru izbăvire din puterea diavolului. Este evident că doctorii ateï ai vremurilor noastre vor include demonizarea la capitolul boli psihice – tot așa cum poate unii duhovnici lipsiți de experiență ar putea încadra o boală psihică la capitolul demonizare. Într-un fel, dacă până și depresia poate fi provocată de un duh al întunericii (cum arată tradiția Bisericii), în majoritatea cazurilor celor care au boli psihice există și un factor spiritual (de aceea oamenii care duc o viață creștină de nevoiță și rugăciune, făcând ascultare de un duhovnic iscusit, nu ajung la astfel de probleme).

Sfântul Porfirie Bairaktaris, noul făcător de minuni, atrăgea atenția că uneori oameni care ar avea nevoie de doctor sunt trimiși la slujbe de exorcizare, iar alții, care ar avea nevoie de astfel de slujbe, sunt trimiși la psihiatri. Confuzia de acest gen are consecințe grave.

Vestea cea bună este că Sfântul Vasile al Ostrogului a vindecat oameni din ambele categorii.

Tânărul Marian, la care se face referire în Conducul al nouălea, era un tânăr frumos, dar boala îi schimonosise înfățișarea. Când diavolul a intrat în el, răcnea ca un leu. Fratele lui l-a dus legat în lanțuri la mănăstire, la moaștele Sfântului Vasile, spunându-i că, dacă se va ruga lui Dumnezeu și sfântului, va fi tămăduit. În acel moment tânărul a simțit cum mintea sa se izbăvește de povara diavolească și a mărturisit că se simțea binecuvântat. După ce s-a rugat în genunchi mai multă vreme, preotul i-a citit o rugăciune de tămăduire, iar el a plecat la casa sa tămăduit.

Icosul al 9-lea: Vindecarea bărbatului care și-a pierdut mințile

„Când bărbatul din Krușevaci și-a ieșit din minți, nemiștiind cine este și ce face, rudeniile l-au adus legat la mănăstirea ta, unde l-au lăsat peste noapte lângă sfintele tale moaște. Iar el s-a tămăduit, întorcându-se la casa lui sănătos și întreg la minte, lăudându-te până la sfârșitul vieții sale.”

Minunea aceasta a avut loc în anul 1924, cu un bărbat care și-a pierdut mințile. Dacă minunea s-ar fi întâmplat în vremurile noastre, familia l-ar fi internat la spitalul de nebuni. Numai că bărbatul a fost adus de rudele sale, legat, la moaștele Sfântului Vasile. A fost lăsat noaptea în fața raclei, iar a doua zi s-a întors tămăduit. Până la sfârșitul vieții sale, în anul 1945, problemele de acel gen nu au mai revenit.

Se poate observa faptul că în secolul trecut, ca și în secolele de după adormirea Sfântului Vasile, oamenii făceau mari eforturi să ajungă cu bolnavii lor la moaștele Sfântului Vasile. Astăzi, pe măsură ce credința a scăzut, a scăzut și disponibilitatea de a crede că un ast-

fel de pelerinaj poate fi de folos pentru tămăduire. Deși există drumuri mult mai bune și la Ostrog se poate ajunge mult mai repede și mai ușor.

Sfântul Vasile împarte, pur și simplu, tămăduiri. Cei care nu pot veni la Ostrog, dar aleargă la rugăciune către el, pot fi vindecați. Importantă este credința cu care îi este cerut ajutorul. Au fost oameni care i s-au rugat sfântului de la mii de kilometri cu lacrimi și cu zdrobire de inimă și au fost ascultați. Iar alții care s-au dus, și nu doar o dată, la Ostrog, pentru că nu s-au rugat cu credință, nu au fost ajutați.

Condacul al 10-lea: Despre casa bântuită

„Multă tulburare era în casa femeii din Vinicika din pricina îngerilor căzuți care făceau nopțile o larmă înfricoșătoare, dar ea, punându-și nădejdea în rugăciunile tale și venind la mănăstirea ta, a primit grabnic ajutor și, mărturisind că a fost izbăvită de un chin mai cumplit decât orice boală, L-a lăudat pe Dumnezeu, Cel ce Ți-a dat darul facerii de minuni, cântându-I: Aliluia!”

Femeia la care se face referire aici se numea Ielika Zecevici. Vreme de un an casa ei a fost bântuită de o putere diavolească, din cauza căreia pocneau ușile și ferestrele, scoțând niște sunete care provocau teamă. Ba chiar ferestrele se și spărgeau, fără vreo cauză vizibilă. Femeia pleca împreună cu nepoțica ei să doarmă prin vecini, sau îi chema pe vecini să doarmă în casa lor, ca să vadă cu ochii lor prin ce treceau. Fiicele femeii o cheamau pe mamă la casele lor, ca să stea cât mai departe de acel necaz.

Când femeia a venit la mănăstirea din Ostrog, părintele Serafim a întrebat-o dacă nu cumva avea rude care muriseră fără slujbă de înmormântare sau fără parastas. Unele dintre rudele femeii fuseseră ucise în război, așa că părintele a făcut un parastas la care i-a po-

menit pe cei adormiți. Apoi i-a dat femeii agheasmă și tămâie, spunându-i să stropească în casă cu agheasmă și să dea cu tămâie. A îndemnat-o să facă fapte bune și să ceară ajutorul Sfântului Vasile. Iar ajutorul sfântului nu a întârziat să apară. După o vreme, femeia a trimis o scrisoare la mănăstire, mărturisind că, după ce înainte de a ajunge la Ostrog trecuse printr-un „chin mai cumplit de orice boală”, Dumnezeu o ajutase să scape de necazurile respective.

Poate că nu mulți oameni au probleme de acest fel. Dar, din păcate, în multe case duhurile întunericului își fac lucrarea, îndemnându-i pe oameni la păcate de tot felul. E important să se facă sfeștanii, e important să se dea cu tămâie, dar cea mai importantă este schimbarea lăuntrică. Altfel, poți să faci sfeștanie în fiecare săptămână, dacă în sufletul tău rămâi legat de lanțurile patimilor și ale întunericului, e foarte puțin probabil ca lucrurile să se schimbe în bine.

Icosul al 10-lea: Tânărul ajutat pentru rugăciunile părinților lui

„Tânărul Radivoie, care pătimea de multe luni, având mințile rătăcite, a fost scos din spital de părinții săi și adus la mănăstirea ta, fiind legat cu frânghii ca să nu-și facă rău și să nu îi vatăme pe ceilalți. Iar părinții de la mănăstire au făcut Sfântul Maslu și, ungându-l pe bolnav cu ulei sfințit, s-au rugat ție pentru vindecarea lui, iar răspunsul așteptat a venit fără întârziere, pentru care lucru te laudăm...”

Tânărul acesta a stat în spital cam o jumătate de an, dar doctorii nu l-au putut ajuta cu nimic. Mai mult, doctorii nici nu au fost de acord cu scoaterea lui din spital, gândindu-se că nici drumul la Ostrog nu îl poate ajuta. Dar, pentru credința părinților săi, Sfântul Vasile l-a ajutat. Când au ajuns la mănăstire, părinții au făcut

Sfântul Maslu și l-au uns pe tânăr cu ulei sfințit. După ce au rămas peste noapte la mănăstire, a doua zi pelerinii s-au întors la casa lor. Toate rudele și vecinii s-au mirat văzându-l pe tânăr tămăduit. După vindecarea sa, tânărul și-a întemeiat o familie, mulțumind lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru ajutorul primit.

Condacul al 11-lea: Despre mireasa care a înnebunit

„Bună și cinstită era tânăra mireasă Elena, dar nu la multă vreme după cununie s-a îmbolnăvit și și-a pierdut mințile. Văzând supărarea bărbatului său, părinții ei au luat-o în casa lor și, mai apoi, ducând-o la mănăstirea ta, ea a primit grabnică tămăduire. De care lucru bucurându-se, Elena s-a întors la casa soțului ei, împreună cu care I-a adus lui Dumnezeu cântarea: Aliluia!”

Pe la jumătatea secolului XX, o fată bună și cinstită, pe nume Elena, s-a măritat. Soțul ei, care se trăgea dintr-o familie bogată, o iubea mult. Și ea își iubea mult soțul. Se părea că în familia lor fericirea își găsisese sălaș. Numai că, așa cum se întâmplă de multe ori, fericirea nu durează mult. Elena și-a pierdut mințile, ajungând de batjocura satului. Acest lucru, evident, l-a pus pe soț într-o situație delicată, așa că părinții Elenei au luat-o înapoi la casa lor.

Când au dus-o pe fiica lor la Ostrog, părinții le-au vorbit monahilor despre boala ei și le-au cerut să se roage pentru ea. După două zile, s-au întors la casa lor. Pe drum, Elena i-a spus mamei ei că se simțea mult mai bine și că era mai fericită ca niciodată. Simțise ajutorul Sfântului Vasile. Nu după multe zile, Elena s-a întors la soțul ei, care s-a bucurat să o vadă sănătoasă. Mai apoi, viața lor de familie a continuat normal, iar Elena a născut copii sănătoși, spre bucuria întregii familii.

Icosul al 11-lea: Despre mireasa îmbolnăvită prin farmece

„Ieșind tânăra mireasă Darinka să aducă apă de la fântână, a luat de pe drum lucrurile asupra cărora se făcuseră farmece și nu după mult timp s-a îmbolnăvit, zăcând un an de zile fără ajutor. Dar când soțul ei a adus-o la sfintele tale moaște, mintea și trupul ei au fost tămăduite, căci legăturile diavolești au fost sfărâmate prin darul tău, și pentru aceasta te laudăm...”

Majoritatea oamenilor de astăzi spun cu siguranță că farmece nu există, că întâmplările cum este cea trăită de Darinka sunt doar povești de speriat copiii, care nu au nicio bază reală. În același timp, există un număr redus de oameni care sunt pur și simplu obsedați de lucrarea diavolului, văzându-l în orice, chiar și în pisicile negre... Ei caută să ajungă cât mai des la slujbe de dezlegare de puterile diavolești, la mănăstiri la care se citesc Moliftele Sfântului Vasile, sperând că până la urmă vor scăpa de diavolul care le bântuie viețile. (Tot așa, multe femei care nu reușesc să se mărite ajung la concluzia că li s-au făcut farmece și aleargă să li se tot citească rugăciuni de dezlegare, în loc să își găsească un duhovnic, să își curățească sufletele de păcate prin pocăință și să pornească pe calea familiei, alături de bărbatul pe care l-ar fi trimis Dumnezeu în viața lor.)

Totuși, chiar dacă există unele exagerări, nu trebuie să credem că tot ce ține de farmece e doar rodul unei imaginații bolnave. Găsim și în viețile unor sfinți minuni făcute cu oameni care au avut de suferit din pricina farmecelor. Așa a fost și cu această femeie, Darinka, din Stari Bar, care în anul 1925 s-a măritat și imediat a avut de suferit din pricina farmecelor.

După cum era datina, tinerele mirese aduceau apă proaspătă pentru familie de la fântâna din sat. Pe drum,

ea s-a întâlnit cu o altă femeie tânără, iar apoi a văzut pe jos un pachet cu șuvițe de păr răsucite și adunate într-un ghem. Darinka le-a luat și le-a băgat în buzunar și, la scurtă vreme, a început să tremure. A stat bolnavă un an de zile, timp în care nici doctoriile și nici leacurile băbești nu au ajutat-o cu nimic. Încetul cu încetul, nervii au început să îi cedeze. Soțul ei ar fi putut să o părăsească, dar nu a făcut-o. A dus-o în schimb la Mănăstirea Ostrog, unde au rămas peste noapte și unde i s-au citit rugăciuni pentru tămăduire. Pe drumul de întoarcere femeia se simțea ca și cum s-ar fi născut din nou. Sfântul Vasile o scăpase de puterea farmecelor...

Dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu și Sfântul Vasile al Ostrogului, de tânăra familie s-ar fi ales praful. Din păcate, mulți soți ajung să divorțeze pentru probleme mult mai mici decât cele pe care le-a avut Darinka. E mult mai simplu să îți părăsești soția sau soțul, atunci când are boli trupești grave sau probleme psihice, decât să rabzi și să te rogi lui Dumnezeu și sfinților Săi să vină în ajutor. Dar, pe măsura răbdării și a jertfelniciei în rugăciune vine și ajutorul...

Astăzi, la mai mult de o sută de ani de la vinderea Darinkăi, vrăjitorii și vrăjitoarele s-au schimbat mult. Dacă în vechime era recunoscut că mersul la vrăjitoare avea ceva diavolesc, fiind clar că cei care mergeau la ele apelau la puterile diavolilor, în ultimele decenii au început să își mascheze adevărata față, prezentându-se ca lucrători ai Luminii, ca repere spirituale, ca prieteni ai lui Dumnezeu.

Macabrele jertfe animalice au fost înlocuite de meditații cu puteri cosmice și zeități pozitive, cu energii superioare și invocări ale marilor maeștri. Lucrarea vrăjitoarească s-a ramificat în ultimul secol într-o mare varietate de practici care de care mai înșelătoare. La ajutorul vrăjitoarelor moderne și al vrăjitorilor contemporani apelează chiar și oameni care se consideră creștini,

care merg duminică de duminică la biserică, dar care nu văd nimic rău în comunicarea cu spiritele prin channeling sau în folosirea energiei universale.

Astfel că, pe măsură ce se răspândește lucrarea vrăjitoarească, se răspândește și lucrarea diavolească. Și chiar dacă farmecele moderne nu implică neapărat folosirea de șuvițe de păr, ci doar o plată – care poate fi și electronică (pentru că vrăjitoarele au ținut pasul cu modernizarea), nu înseamnă că sunt mai puțin periculoase. De aceea, în astfel de situații trebuie căutat numai și numai ajutorul lui Dumnezeu, prin slujbele și Sfintele Taine ale Bisericii și ajutorul sfinților.

Condacul al 12-lea: Prevestirea pedepsei dumnezeiești

„Arătându-te în chip minunat unui bărbat credincios, i-ai spus cu mâhnire: «Nimeni nu mai cinstește Biserica, nimeni nu mai păzește credința. Înfricoșată pedeapsă are să vină asupra acestui popor, dacă nu se vor întoarce de la răutățile și patimile lor.» Iar noi, văzând cum se înmulțesc păcatele de tot felul, te rugăm să mijlocești pentru noi înaintea lui Dumnezeu, ca să ne ferească de pedeapsa pe care o merităm și să ne dea putere să Îi cântăm cu evlavie: Aliluia.”

Simplu și clar: oamenii aleg răul, în diferitele forme ale sale, și păcatul atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu. Dar această pedeapsă trebuie înțeleasă strict ca un cadou, în sensul în care Dumnezeu nu este un tată cu inimă de piatră, care abia așteaptă să îi bată pe copiii care au spart geamul vecinilor sau cine știe ce alte „fărădelegi” au făcut. Dumnezeu trimite pedepsele tocmai pentru a ne ajuta să înțelegem că am greșit, ca nu cumva viața noastră să meargă din rău în mai rău. Pentru că am ajunge la suferința veșnică. Și asta nu pentru că Dumnezeu este un Judecător aspru sau chiar

nedrept. Nu, ci pur și simplu pentru că, fiind liberi să alegem răul, dacă îl alegem constant până la sfârșitul vieții noastre, e firesc să avem parte de el și în viața viitoare. Pentru că și raiul și iadul sunt în inima noastră. Dumnezeu nu poate băga pe nimeni cu forța în rai. Unii sfinți au scris că de fapt focul pe care îl simt păcătoșii în iad este tocmai iubirea lui Dumnezeu pe care au respins-o în timpul vieții. Iubire pe care ei o resimt ca pe un foc...

Scriind aceste rânduri, nu vreau în niciun fel să mă fac apologet al pedepselor dumnezeiești. Nu pot și nici nu am de ce. În același timp, știu că uneori Dumnezeu îngăduie să trecem prin încercări grele fără să fi fost pedepse pentru păcatele noastre. De exemplu, ce păcate a făcut un copil care supraviețuiește unui accident în care amândoi părinții săi mor? Unii vin cu explicația păcatelor din neam, explicație cu care justifică tot răul care se întâmplă în lume. Dar când e vorba de familia unui preot cu viață curată, care se trage dintr-o familie de preoți cu viață curată și tot așa, care mai e explicația? Suferința este, vrem sau nu, o taină, nu ne putem explica de ce suferim. Totuși, de multe ori, Dumnezeu ne vorbește prin glasul conștiinței și ne ajută să ne dăm seama că unele încercări sunt consecințe ale greșelilor sau chiar ale păcatelor noastre.

Încearcă să fii sincer cu tine și cu Dumnezeu, și roagă-L să te ajute să înțelegi care e lecția pe care trebuie să o primești din încercarea prin care treci. Dacă ai greșit cu ceva, luptă-te să repari greșeala. Dacă ai făcut un păcat, ridică-te. Spovedește-te și luptă-te cu el.

Dacă nu îți dai seama că ai greșit cu ceva, atunci poate că îți este și mai greu. Simți pe suflet povara întrebării: „De ce, Doamne, de ce?...” Mi-am pus și eu, de multe ori, în diferite situații, această întrebare. Așa că te înțeleg. Dar trebuie să ai puterea să nu te blochezi aici, trebuie să mergi mai departe.

Icosul al 12-lea: Mărturia Sfântului Arhanghel Mihail

„Însuși marele Arhanghel Mihail a dat mărturie despre puterea rugăciunilor tale, căci i s-a arătat în vis copilului cu picioare bolnave, spunându-i să vină la mănăstirea din Ostrog pentru a se vindeca, și, venind la tine cu tatăl său, copilul a aflat tămăduire. Și noi vrem să avem parte de binecuvântările tale, sfinte, și, stând în fața icoanei tale ca și cum ne-am afla în fața sfintelor tale moaște, te rugăm să ascuți rugăciunile noastre și să primești puținele noastre cântări de laudă...”

Marele conducător al oștilor îngerești, Sfântul Arhanghel Mihail, a venit și a dat mărturie despre puterea Sfântului Vasile al Ostrogului. Dumnezeu ar fi putut trimite un alt înger ca să îi spună copilului să meargă la Ostrog. Dar l-a trimis pe Sfântul Arhanghel Mihail tocmai pentru ca toți cei care vor afla despre această minune să înțeleagă cât de mare este Sfântul Vasile al Ostrogului în împărăția cerească. Oare nu ar fi putut să îl vindece direct pe copil sfântul arhanghel? Ba da. Numai că a făcut o minune și mai mare, pentru a spori evlavia credincioșilor față de Sfântul Vasile.

Într-un fel, Sfântul Arhanghel Mihail îmi vorbește și mie și îți vorbește și ție prin această minune. Și noi trebuie să cădem la rugăciune către Sfântul Vasile, cu credința cu care am sta lângă racla cu sfintele sale moaște. Cine are credință, primește același ajutor de la sfânt rugându-se în fața icoanei sale ca și în fața sfintelor sale moaște. Pentru că și în icoană, și la sfintele moaște, sfântul este viu, este prezent.

Bineînțeles, cine poate ajunge să se închine la Ostrog va lua o binecuvântare mai mare, pentru că Dumnezeu îi va socoti efortul de a face acel pelerinaj ca pe o jertfă. Dar poate fi o jertfă mai mare faptul de a zice mai multe zile acatistul sau paraclisul sfântului. Și, până la urmă, Dumnezeu poate socoti chiar și un acatist spus

cu luare aminte sau o rugăciune spusă cu zdrobire de inimă ca efortul de a merge într-un pelerinaj...

Scrisoarea mea se apropie de sfârșit. Poate că, citind-o, ai ajuns la concluzia că îți este greu să te rogi citind acatistul. Poate că problemele tale sunt diferite de cele ale oamenilor la care se face referire în acatist. Nu e nicio problemă dacă simți că te poți ruga cu mai multă evlavie cu propriile tale cuvinte. Important e să înțelegi că Sfântul Vasile e mare făcător de minuni și te poate ajuta, oricare ar fi problema în care îi ceri ajutorul.

Unii soți, în timp ce soțiile lor nasc, găsesc puterea de a spune Paraclisul Maicii Domnului sau acatistele unor sfinți. Alții însă, simt că cel mai bine le este să se roage cu propriile lor cuvinte. Fă cum știi, dar roagă-te.

Prin rândurile mele am încercat să îți spun ce înseamnă pentru mine Sfântul Vasile al Ostroglului. Din păcate, nu am reușit. Sfântul Vasile e ca o minune vie...

Chiar și atunci când nu mi-a dăruit lucrurile pe care i le-am cerut, chiar și atunci când m-am întristat că nu am primit ceea ce îi cerusem în rugăciune, am știut că Sfântul Vasile mi-a dat mai mult decât ceea ce îi cerusem. Mă rog lui Dumnezeu ca Sfântul Vasile să intre în viața și în sufletul tău, mă rog să îți dea puterea de a trece cu bine prin încercarea în care te afli. Și de a fi ocrotitor al tău, alături de sfinții la care ai evlavie, pe calea cea îngustă a mântuirii. Cale pe care mi-aș dori-o, uneori, mai senină, mai liniștită, mai plină de bucurii și împliniri. Dar care este plină de încercări și greutăți, tocmai pentru că prin ele dobândim mântuirea. Iar a dobândi ajutorul Sfântului Vasile nu înseamnă aflarea unei căi de mântuire fără neazuri, ci înseamnă că tocmai în neazuri și încercări găsim puterea de a trăi cu Dumnezeu și sub ocrotirea sfinților Săi...¹⁷

¹⁷ Dacă, după ce ai citit acest text, ai găsit lucruri de folos, te rog să îl trimiți, împreună cu acatistul Sfântului Vasile al Ostroglului, făcătorul de minuni, și celor care ar putea fi ajutați. (Mate-

Mărturii despre ajutorul Sfântului Vasile al Ostrogului

Această scrisoare a fost scrisă unei mame care a trecut printr-o încercare grea a vieții ei. O includ în carte pentru că lucrurile scrise ei pot fi de folos și altor persoane (n.a.).

Dragă X.,

Îți scriu această scrisoare ca să te conving să mergi la Ostrog, la moaștele Sfântului Vasile. Ți-am vorbit zilele trecute despre o parte din minunile lui, dar nu știu cât de tare te-am convins. M-am bucurat că inițial ai spus că vei merge acolo, cu soțul tău și cu copiii. Dar îmi e teamă ca nu cumva această bună dorință a ta să se ofilească. Pentru că diavolul se luptă în fel și chip să îi îndepărteze pe oameni de sfinți, de sfintele lor moaște sau de icoanele lor făcătoare de minuni. Așa că m-am gândit să îți trimit câteva mărturii ale oamenilor care au fost ajutați de Sfântul Vasile, în speranța că ele te vor ajuta să înțelegi cât de mare este ajutorul pe care ți-l poate da sfântul.

Între mulțimea de mărturii despre minunile Sfântului Vasile care au fost lăsate la Ostrog – și dintre care doar o parte au văzut lumina tiparului, există una singură, cât se poate de simplă: „Sfințite părinte Vasile! Îți mulțumesc pentru tot! M-am vindecat de durerile de cap!” Mă rog ca după ce vei ajunge la Ostrog să poți da și tu o mărturie, cât de scurtă, pentru ajutorul pe care îl vei primi. Mi-ai vorbit despre lucrurile care te-au dezamăgit în viața ta creștină și în relația ta cu biserica. Pu-

rialul poate fi găsit, în format electronic, gratuit, pe internet, de aceea poate fi trimis pe e-mail sau postat pe rețelele de socializare.) (n.a).

ne pe un cântar toate aceste minusuri, iar pe cealaltă parte a cântarului pune ajutorul pe care ar putea să ți-l dea Dumnezeu prin Sfântul Vasile. Cred că, dacă vei fi sinceră, vei recunoaște că atârână mai greu ajutorul sfântului.

Am mai selectat câteva mărturii¹⁸, doar șapte minuni, din care cred că poți înțelege cum lucrează sfântul. Prima este despre un om care avea probleme psihice mult mai grave decât ale tale. Poate că ar fi fost de ajuns să îți trimit doar această mărturie: „Mă numesc Zoran Branici. M-am născut în 1979 la Bania Luka. Acum locuiesc în Croația, ca refugiat. Sunt orfan, tatăl meu murind în anul 1991. Am fost bolnav psihic, nervos, țișam, săream pe oameni, voiam să mă sinucid, noaptea aveam vedenii, auzeam glasuri, să dea Domnul să nu pătească nimeni așa ceva. M-am tratat la Padinska Skela și la Spitalul psihiatric de copii de la Bania Luka. Am luat multe medicamente. Am venit prima dată la Sfântul Vasile la sfârșitul anului 1998. Am povestit totul ieromonahului care se afla lângă moaștele Sfântului Vasile și mi-a citit o rugăciune. În timpul rugăciunii m-a luat cu căldură și frig, iar când am sărutat crucea, au început să-mi tremure buzele, iar din burta mea a ieșit un aer rece. Am dormit bine la hotelul mănăstirii, au dispărut spaimile de noapte. Acum vin deseori la Sfântul Vasile de Ostrog pentru a-i mulțumi pentru ajutor. Nu mai iau medicamente, în locul lor mă apără icoanele și candela aprinsă. Sunt prieten cu oameni evlavioși.”(60)

Poate că ți-ar fi fost bine ca Zoran să fi scris mai mult despre necazul prin care a trecut. Dar, chiar dacă mărturia lui este scurtă, încearcă să fii atentă la tot ce

¹⁸ Din volumul *Sfântul Vasile al Ostrogului – Minuni contemporane (după anul 1968)*, apărut la Editura Egumenița, Galați, 2017. Am postat după fiecare mărturie, între paranteze, numărul paginii la care apare în volumul respectiv (n.a.).

spune. Fii sinceră și compară problemele tale cu ale lui. Poate că vei spune: „Da, ale mele sunt mai mici, dar el era foarte credincios.” De fapt, Dumnezeu l-a ajutat și pe el, așa cum te poate ajuta și pe tine, pentru că Îi este milă de făpturile Lui. Cu cât suferim mai mult, cu atât este mai aproape de noi. Sunt sigur că, dacă vei ajunge la el, Sfântul Vasile te va ajuta, așa cum a ajutat mulțime de bolnavi de tot felul.

Cred oare că vei pleca de acolo vindecată? Sau ce înțeleg prin ajutorul sfântului? Cred că vei pleca de acolo mult mai bine decât ești acum. Unii au fost vindecați pe loc, alții la câteva ore sau câteva zile după ce au ajuns la moaștele sfântului. Alții și mai târziu. Alții au plecat cu trupurile la fel de bolnave, dar au primit tămăduirea sufletească. Nu cred că există vreun om care să fi ajuns acolo și să se fi rugat cu credință și să fi plecat neajutat.

Dacă, totuși, soțul tău nu reușește să facă rost de bani pentru drum, sau dacă planurile de vacanță vi se schimbă și nu veți mai ajunge în Muntenegru, nu înseamnă că sfântul nu vrea să te ajute. E important să te rogi cu credință, cu propriile cuvinte sau citindu-i acatistul.

Următoarea mărturie este despre un om care a scăpat de fumat cu ajutorul sfântului. Nu vreau să crezi că fac vreo aluzie și că mă iau de faptul că fumezi. Nu, dar, tocmai pentru că fumezi înțelegi cât de mare e dependența de fumat și cât de mare a fost minunea izbăvirii acestui bărbat de patima fumatului: „În august 1997 am ajuns pentru prima oară la Mănăstirea Sfântului Vasile de Ostrog. Când m-am atins de sfintele moaște, l-am întrebat pe un monah unde pot lăsa darul meu. S-a uitat la mine și m-a întrebat dacă fumez. I-am spus că da. Auzind asta, mi-a spus: «Aruncă această sațană, căci altfel faci astm!» Erau cu mine soția și copiii. Mai târziu, soția mi-a amintit des cuvintele spuse de

monah, pentru că eram un fumător înrăit. Sănătatea mi se distrusese, și medicii îmi spusese că încă din 1985 că trebuie să încetez a fuma din cauza plămânilor. Pe 23 august 1998 am mers la Ostrog împreună cu familia mea. Dimineața, înainte să plecăm la drum, m-am trezit la ora 8.00 și am fumat ca de obicei. Dar, de când am plecat la drum, am încetat a fuma, fără să-mi dau seama. Toată ziua am ținut în mână țigările și bricheta, până când am ajuns la mănăstire. La ora 15.00, după ce m-am atins de sfintele moaște, soția mi-a zis să merg cu copiii la umbră, pentru că era caniculă. M-am dus, de asemenea, să iau apă sfințită de la izvorul din fața Mănăstirii de Sus. După ce am luat apă sfințită și m-am apropiat de soție, ea fuma. Mi-a cerut, ca de obicei, să-i aprind țigara. I-am spus că eu nu vreau să fumez. Ea a comentat la acestea: «Ești bolnav, Mladen, toată ziua nu ai fumat, iar tu, de obicei, fumezi din 10 în 10 minute!» Nici atunci nu am înțeles că am renunțat la fumat. Am priceput abia când au început să treacă zile întregi fără a fuma o singură țigară și când nu am mai avut dorința de a fuma.” (58-59)

Un tânăr care s-a sfiit să semneze mărturia lui scria: „De multe ori am încercat să mă eliberez de patima fumatului, dar nu reușeam deloc. Am înțeles că sunt slab și neputincios. În anul 1995 am venit să mă închin Sfântului Vasile. În drum spre Mănăstirea de Jos, pe locul unde cândva se afla o cruce, starea mea sufletească a devenit minunată, am simțit bucurie duhovnicească și o siguranță puternică că mă voi lăsa de fumat. Parcă eram întemnițat. După atâta timp am aruncat țigările și am trăit sentimentul eliberării și liniștii. Timp de 15 zile nu am simțit nicio nevoie să fumez. Apoi am mai vrut să fumez, dar nu ca înainte, încât pot să mă abțin în continuare. Nu am învins această patimă singur, ci m-a ajutat îngerul meu păzitor, Sfântul Vasile de Ostrog.” (28)

O altă femeie a scris următoarea mărturie: „Am fumat. Un cunoscut de-al meu mi-a spus că nu se cuvine să fumezi și să te împărtășești în starea aceasta. Am hotărât să mă lupt cu fumatul, pentru ca măcar în zilele de post, miercurea și vinerea, să nu fumez, dar abia așteptam să vină miezul nopții pentru a fuma iarăși. Această luptă a durat timp de doi ani. Am încercat în-continuu să mă las de fumat, dar nu am putut nicicum să mă las de acest păcat și îmi era foarte rușine în fața lui Dumnezeu. Am venit la Sfântul Vasile în anul 1994, fără să știu ce se va întâmpla cu mine în continuare. În ziua pomenirii Sfântului Ilie mi s-au citit rugăciuni și mi s-a spus să nu fumez timp de 15 zile. Dumnezeu mi-a dat putere și am reușit să mă împotrivesc dorinței de a fuma. S-a făcut o minune: nu am vrut să mai fumez niciodată.” (26)

Oare au scăpat toți fumătorii care au ajuns la Ostrog de dependența de țigări? Nu, evident nu. Mulți s-au luptat luni și chiar ani de zile până să scape. Iar mulți nici măcar nu și-au propus să scape – și nici nu au scăpat de fumat.

Au fost totuși și unii care, cu ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților, au scăpat de patimile lor fără să își fi propus acest lucru. Uite cazul unui om dependent de băutură și de droguri care, după ce a venit la Ostrog ca simplu turist, a trecut printr-o schimbare șocantă: „Doamne, ajută. Mă numesc Boian, am 20 de ani. Minunea despre care vreau să scriu s-a petrecut cu mine după pelerinajul făcut la locurile sfinte ale Ortodoxiei, din Moracea, Daibabe, Ostrog, Cetinie și Mileșevo, în intervalul 28-31 octombrie 1999.

Pentru a se înțelege ce s-a întâmplat, trebuie să povestesc pe scurt viața mea, împărțind-o în două perioade. Prima parte cuprinde tot ce am făcut și cum am trăit până să merg în pelerinaj, iar a doua, tot ce am început să fac după pelerinaj. M-am botezat în anul 1995.

Nu credeam în Dumnezeu și nu doream să mă botez. Am făcut asta de dragul mamei mele, care își dorea foarte mult acest lucru. Am început să beau băuturi alcoolice de la vârsta de 16 ani. În general, pentru mine nu era important în ce zi sau la ce oră din zi mergeam cu colegii să luăm un pahar. Pentru a arăta în ce stare mă aflam atunci, citez pe o cunoștință de-a mea, care m-a întrebat: «Ești vreodată treaz?» Asta credea ea despre mine și despre tovarășii mei. Dacă amesteci alcoolul cu narcoticele, iar cea mai mare parte din zi ești deconectat și nu îți amintești cele petrecute seara trecută, cum poți numi această stare? Noaptea și dimineața de dinaintea călătoriei am petrecut în băutură.

Trebuie spus că bunica mea cea adormită, Milița (cine dorește, să o pomenească la rugăciuni), întotdeauna spunea: «Să te ajute Sfântul Vasile de Ostrog!» M-am dus doar din interes pur turistic, gândind că nu se știe când mai apare posibilitatea de a vizita Ostrogul. Și iată-mă la Ostrog. Mă aflu lângă moaștele Sfântului Vasile. Unul dintre pelerini a cerut să i se citească rugăciuni pentru sănătate. Monahul care se afla lângă moaștele Sfântului a citit rugăciuni pentru toți cei prezenți. Când am coborât la arhondaricul mănăstirii, i-am propus prietenului să bem bere, dar am băut berea atât de mult dorită de mine doar după întoarcerea de la Cetinie, unde, după un post de șapte zile (din șapte zile din acest post, eu trei seri la rând am fost beat și am luat narcotice), am primit Sfânta Împărtășanie. Berea pe care am băut-o atunci nu mi-a adus nicio mulțumire.

Când m-am întors la Novi Sad, am trecut în drum pe la Mănăstirea Mileșevo, unde ni s-a relatat despre Înfricoșata Judecată, și aici am ascultat pentru prima dată cu atenție despre Dumnezeu, despre fericirea veșnică și muncile cele veșnice. La 1 noiembrie 1999, după o discuție cu părinții și aflându-mă tot sub influența pelerinajului, mă aflam singur în camera mea. Deodată, am

simțit cum o căldură minunată se revarsă în trupul meu. M-am uitat la icoana Sfântului Vasile și am început să plâng. Din acea zi, am urât alcoolul și narcoticele cu o hotărâre inexplicabilă, de parcă nu le folosisem niciodată! Am început să merg în mod regulat la slujbe, să postesc, să trăiesc o viață bisericească după poruncile lui Dumnezeu. Am înțeles că Dumnezeu există.” (174)

Te poți întreba cum s-a împărtășit după ce se îmbătase în trei seri și după ce luase droguri. Evident că primirea Sfintei Împărtășanii presupune o pregătire duhovnicească deosebită. Altfel, primirea Sfintei Împărtășanii ne este spre osândă. Totuși, în marea Sa milă, Dumnezeu S-a îndurat de acest om și, în loc să îl pedepsească pentru lipsa sa de evlavie, i-a trecut cu vederea căderile. Și, în chip minunat, l-a izbăvit din lanțurile drogurilor și băuturii.

Nu pare Dumnezeu nedrept? Unii se chinuie ani de zile să scape de fumat și nu reușesc, iar acest bețiv drogat a scăpat atât de ușor... Numai că noi nu putem înțelege cum lucrează Dumnezeu. Prin vindecarea lui Boian, Dumnezeu nu vrea să înțelegem că putem să păcătuiim oricât înainte de a ne împărtăși, că El, din marea Sa dragoste, ne iartă tot. Nu, Dumnezeu vrea să înțelegem că iubirea Lui e mare pentru toți oamenii, oricât ar fi de păcătoși. Și Dumnezeu vrea mântuirea tuturor oamenilor. Faptul că unii oameni au ajuns iar alții vor mai ajunge în iad nu este din pricina răutății lui Dumnezeu, care abia așteaptă să îi pedepsească pe păcătoși, ci din cauza faptului că păcatele lor stau ca un zid de netrecut între ei și Dumnezeu. Și de fiecare dată când Dumnezeu poate ajunge la inima omului, spărgând acest zid de netrecut, o face. Tocmai pentru că ne iubește.

De fapt, dacă am înțelege acest lucru, și tu și eu am trăi altfel. Da, dacă am înțelege cât de mult vrea Dumnezeu mântuirea noastră, cât de mult vrea binele

nostru, cât de mult vrea să ne aducă vindecare sufletească și trupească, am trăi altfel.

Uite cazul unui bărbat puțin mai mare decât noi, care a scăpat de droguri și de băutură mergând pe drumul clasic, cu rugăciune și post... „Mă numesc Radosav Pavici, m-am născut în anul 1967 la Belgrad. Am fost complet sănătos la trup și la suflet până în anul 1994, când am încercat narcoticele, care acum sunt foarte răspândite în Belgrad (și, din păcate, în toată Serbia) sub denumirea de Ecstasy. Spre răul și mai mare al meu, în același timp mi-au căzut în mână cărți de magie și diverse învățături de ocultism, pe care am început să le citesc și să le urmez. Mi-a apărut sentimentul de siguranță că sunt unul dintre cei aleși, unul dintre inițiați. La început, nu se observau schimbări, dar apoi au început primele chinuri, coșmaruri foarte urâte, care apăreau tot mai des, și toate erau înfricoșătoare. Erau atât de groaznice încât cu greu pot fi descrise. În cele din urmă, am pierdut și capacitatea elementară de autostăpânire și asta a fost cea mai grea suferință. Nu știu în ce fel, dar am reușit să arunc narcoticele și băutura. Treptat, am redus citirea acelor cărți, crezând că îmi va fi mai bine. Vreau să spun, și asta este încredințarea mea sinceră, că este mai bine să suferi de lepră sau de ciumă decât să citești cărți de magie. Următorii cinci ani i-am petrecut în chinuri înfricoșătoare, din cauza psihicului distrus. Am început să mă rog Domnului să îmi ierte păcatele și să mă salveze de această nenorocire. Trebuie spus că am mers de câteva ori și la o ghicitoare, care mi-a ghicit în cărți. Am fost și la magul Leva Gerșmanu și la mediumi, dar nimic nu m-a ajutat. Atunci am început să postesc, să mă împărtășesc și să merg la biserica noastră ortodoxă, unde am auzit de Mănăstirea Ostrog și de Sfântul Vasile. Pentru că nu îndrăzneam să ies singur, am rugat-o pe mama să mă ducă; la 24 mai 2002 ne-am dus la Ostrog, de praznicul Sfinților Chiril și Me-

todie. Pe drum, m-am rugat tot timpul lui Dumnezeu și Sfântului Vasile pentru vindecare. Atunci când am ajuns, m-am dus direct la Mănăstirea de Sus și m-am închinat la moaștele Sfântului, rugându-mă pentru însănătoșire, apoi am înnoptat la arhondaricul mănăstirii. După trei zile de la întoarcerea noastră m-am simțit mult mai bine. Înainte de toate, Îi mulțumesc Domnului pentru că m-a adus la credința și Biserica Ortodoxă. Uneori mi se mai repetă cele întâmplate, dar mult mai ușor, și merg din nou la Ostrog să mă rog Domnului și Sfântului Vasile să mă însănătoșească complet. Istoria mea să fie spre zidirea tuturor celor care o citesc, și Domnul să dea tuturor creștinilor sănătate și mântuire.” (116)

Închei cu mărturia unei tinere, care în anul 2001 scria: „Am fost la Mănăstirea Ostrog acum trei ani. Atunci nu eram credincioasă, deși eram botezată; nu mergeam la slujbe, nu mă rugam lui Dumnezeu și nu posteam. În familia mea au apărut multe probleme. Tata bea, mama se afla în depresie. Eu aveam probleme cu prietenul meu, care era narcoman, aveam probleme cu învățătura și cu fricile, care mă chinuiau.

După două-trei luni de la pelerinajul meu la Ostrog am avut un vis, care se referea la toată familia și era legat de Sfântul Vasile. Camera strălucea de lumină și eu m-am trezit speriată, pentru că nu puteam înțelege ce putea însemna acest lucru. În această vreme trebuia să dau un examen și îmi era foarte greu să-l susțin, dar după rugăciunile făcute către Sfântul Vasile de Ostrog, s-a petrecut o minune, am avut examen cu un profesor excepțional de bun și am dat înapoi biletul de examen pe care nu-l știam, fără a pierde, în acest fel, timpul degeaba.

După acest vis, în care l-am văzut pe Sfântul Vasile, în familia mea au avut loc multe schimbări: tata a început să se vindece de patima alcoolului, iar mama a

ieșit din depresie. După un an, starea prietenului meu a început să se îmbunătățească, am început să mergem la slujbe, dar am continuat să trăim în păcat și certuri.

Odată ne-am certat atât de tare, încât ne-am bătut, lovindu-l cu o cană care s-a spart. Aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de 12 mai (praznicul Sfântului Vasile). Înainte de praznic ne-am împăcat și am mers la slujbă la biserica Vojdobačka din Belgrad, am sărutat omoforul de episcop al Sfântului Vasile, care se păstrează acolo și ne-am întors acasă. În această zi, ajungând acasă, am dat peste cioburile câinii sparte și m-am tăiat. Rana a fost adâncă și sângerândă. M-am gândit că trebuie să mă duc la medic să o coasă, dar cel mai mult mă chinuia faptul că Sfântul Vasile nu mă mai apără. Am înțeles imediat că, neîntâmplător, tocmai în această zi m-am împiedicat de cioburile acestei câni. Cu durere, mi-am adus aminte de toată păcatele cele multe și, dintr-odată, am simțit o căldură ciudată în piept, m-am întins pe pat, m-am uitat la rana sângerândă și am văzut că ea treptat a început să se micșoreze și să se cicatrizeze, astfel încât nu mai era nevoie să fie cusută. Toate acestea le-a văzut și prietenul meu, care, uluit în fața minunii, a început să se închine. De atunci, eu merg în mod regulat la biserică, mă rog lui Dumnezeu și încerc să mă întăresc în credința ortodoxă. Slavă Sfântului Vasile, care prin rugăciunile și minunile sale m-a ajutat atât de mult, a salvat familia mea, iar pe mine m-a îndreptat pe drumul drept în viața creștinească.” (17)

Îmi doresc ca și familia voastră să fie ajutată de Sfântul Vasile, așa cum a fost ajutată și familia acestei tinere. Îmi doresc să fi citit cu atenție cele scrise și să le înțelegeți ca pe o invitație din partea Sfântului Vasile de a ști mai multe despre el. Mărturiile de mai sus sunt luate dintr-o carte pe care vreau să ți-o împrumut când ne mai vedem. Am simțit nevoia să îți trimit câteva mărturii cât mai repede, la cât mai scurt timp după ultima

noastră întâlnire. M-aș bucura să citești toată cartea, să te rogi sfântului și să faci efortul de a ajunge la el. Și să vorbești despre el și celor din grupul de terapie despre care mi-ai vorbit. Repet ce ți-am spus și prin viu grai: sunt convins că, dacă ajungi la Ostrog și apoi îi trimiți și pe ceilalți acolo, cu siguranță cel puțin unul va mărturisi o minune. De fapt, eu cred că toți care vor merge cu credință se vor folosi și mai mulți se vor vindeca, dar spun că cel puțin unul tocmai ca, pe urmă, rezultatele să fie mai mari decât așteptările. Căci ce folos ar avea să îți spun că se vor vindeca cinci și până la urmă să se vindece doar patru? Dar, oricum, și un singur caz vindecat înseamnă foarte mult. Bănuiesc că îți dai și singură seama de asta.

Am să mă mai rog pentru tine și pentru voi Sfântului Vasile. Pe curând...

Cum să ne schimbăm viața?

La această întrebare, mulți dintre noi nu știm răspunsul. De ce? Pentru că răspunsul nu ne frământă. Pentru că răspunsul la această întrebare s-ar putea să ne deranjeze. S-ar putea să ne strice socotelile.

O femeie pe nume Nada era bolnavă. Cu două luni înainte de a trece la Domnul, i s-a arătat Sfântul Vasile, care era însoțit de încă cineva. Sfântul i-a făcut semn că va veni la ea în ceasul morții. Nada a vrut să se ridice să îi sărute mâna, dar Sfântul Vasile i-a făcut semn să nu se miște. Arătarea minunată a fost văzută și de fratele femeii, pe nume Dușan Mihailovici. Acesta a stat cu ea cinci zile după ce ea a fost internată în spital, înainte de a muri. Într-o noapte, pe la ora două și jumătate, Dușan a întrebat-o de ce nu mâncase nimic la cină, iar ea i-a răspuns: „Au venit după mine.” După ce și-au dat sărutarea de despărțire, Nada a suspinat, iar apoi și-a dat duhul. După patruzeci de zile de la adormire, Nada i s-a arătat în somn fratelui ei, Dușan, spunându-i că e împreună cu părinții și surorile sale, și că îl așteaptă și pe el în rai, ca familia să fie întreagă.

Am vrea și noi să avem parte de o moarte atât de liniștită, nu? Nu. Noi nu vrem să ne gândim deloc la moarte. De asta ne sperie moartea rudelor sau prietenilor noștri. Mai ales a celor care mor la vârste tinere. Mai ales când sunt de vârsta noastră sau chiar mai tineri decât noi.

Noi am vrea ca la sfârșitul vieții noastre să ne mântuim, din marea milă a lui Dumnezeu, dar nu facem aproape nimic pentru Hristos. Nada a trecut la Domnul ocrotită de Sfântul Vasile. Ea l-a cunoscut pe sfânt, i s-a rugat, a dus o viață bineplăcută lui Dumnezeu și Sfântul Vasile i-a venit în întâmpinare.

Dacă vrem ca Sfântul Vasile sau alți sfinți să ne fie aproape în ceasul morții, trebuie să trăim altfel. Cum? E greu de spus... În primul rând, să îi facem loc lui Hristos în viața noastră. Să ne ocupăm mai mult cu rugăciunea, să iubim nevoințele, să trăim mai mult pentru aproapele. Să renunțăm la dorințele noastre pătimase și să începem să iubim crucea aducătoare de înviere.

*

Un sculptor a venit împreună cu soția sa la mănăstirea din Ostrog. El nu venise din evlavie, ci din curiozitate, și de aceea Sfântul Vasile nu l-a lăsat să se închine la sfintele moaște. Deși omul a făcut câteva încercări de a se apropia de raclă, simțea cum o putere nevăzută, asemănătoare puterii care o împiedicase pe Maria Egipteanca să intre în biserică înainte de a se pocăi, îi stătea împotrivă.

Întâmplarea aceasta pare șocantă. Oare nu era mai bine ca sfântul să treacă cu vederea necredința omului? Nu. Ar fi putut să se închine și el, așa cum fac mulți, doar formal, fără niciun rezultat. Ar fi putut să vadă sfintele moaște și să se gândească la faptul că neputrezirea se datorează îmbălsămării sau altor cauze fizice. Și totuși, nelăsându-l să i se închine, Sfântul Vasile i-a făcut un mare dar. Când Maria Egipteanca nu a putut intra în biserică, din pricina poverii păcatelor ei, oare Dumnezeu a fost absurd? Nu, ci dimpotrivă. I-a dat o șansă să își schimbe viața. Așa a fost și cu acest sculptor. Poate că, mai devreme sau mai târziu, a înțeles aparenta respingere din partea Sfântului Vasile.

*

O femeie de 32 de ani, Elița Despot, s-a îmbolnăvit de o boală incurabilă. La 39 de ani ajunsese în cărucior cu rotile. Nefiind o persoană credincioasă, a făcut o depresie grea. A trecut chiar prin moarte clinică. Vrând

să scape de starea de depresie, s-a apropiat de credința ortodoxă. Ajungând la Ostrog, boala a stagnat. Femeia a cerut să fie botezată, iar apoi s-a cununat cu soțul ei, cu care fusese căsătorită civil. Ea a început să mărturisească ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților, printr-o emisiune radiofonică, „Fereastra sufletului”, la postul de radio Stara Pazova. A mai fost și în alte rânduri în pelerinaj la Ostrog. Pentru această femeie, boala a fost rânduită de Dumnezeu tocmai ca un mijloc de a o chema pe calea credinței. Iar ea nu numai că a acceptat această chemare ci, înțelegând valoarea credinței, a devenit o misionară.

*

Un copil pe nume Iovan Lukșici a început să aibă semne de boală, de la vârsta de doi ani. Plângea foarte des și nu mânca atunci când trebuia. În cele din urmă, copilul a paralizat complet. Mama lui s-a dus să se roage la Ostrog pentru Iovan. Acolo, un preot a citit rugăciuni deasupra hăinuțelor sale. Copilul a început să se simtă mai bine. El fusese botezat, după naștere, la catolici. Dar în anul 2000 a fost botezat ortodox, împreună cu mama și sora sa, la o mănăstire. După botez, copilul s-a vindecat pe deplin. Cei mai mulți dintre creștini nu înțeleg valoarea Botezului. De aceea, prin minuni cum este aceasta, Dumnezeu ne ajută să înțelegem cât de important este botezul și cât de important este să începem să trăim creștinește.

*

În anul 1996, la mănăstirea din Ostrog a fost adusă o fată de 14 ani, Snejana, de către părinții ei, care lucraseră în Germania. Acolo, fata intrase într-un grup de sataniști, cu care mergea într-un cimitir să facă ritualuri magice. Fata a început să își piardă mințile. Părinții nădăjduiau că Sfântul Vasile o va ajuta, și voiau să o

lase la Ostrog până se va vindeca. Numai că fata nu voia să intre în biserică. Doi bărbați nu aveau puterea să o țină. Ea se mușca singură și îi mușca și pe alții. Noaptea au reușit cu greu să o țină, pentru că voia să se arunce de pe balconul arhondaricului. Ajutorul Sfântului Vasile s-a văzut treptat. În prima zi, preoții au venit la mașină să îi citească fetei rugăciuni. A doua zi au dus-o la biserică, dar nu se putea apropia de sfintele moaște. Ea s-a purtat violent, zgâriindu-se singură și zgâriindu-i și pe alții. După ce i s-au citit rugăciuni, a dormit tot la arhondaric. Dar a treia zi a venit singură și s-a rugat la sfintele moaște. Sfântul o vindecase.

În zilele noastre din ce în ce mai mulți tineri intră în anturaje îndoielnice, dubioase, unde credința creștină este ironizată sau chiar batjocorită. Tinerii creștini sunt arătați cu degetul, de aceea chiar și dintre cei care merg duminica la biserică, puțini au curajul de a recunoaște acest lucru în fața celorlalți. Încetul cu încetul, credința lor devine din ce în ce mai slabă. Diavolul cere un bir, iar acesta este, de obicei, mult mai greu de înțeles decât în cazul Snejanei. E mult mai ușor să înțelegi că ești pe drumuri greșite când faci ritualuri sataniste în cimitire decât atunci când mergi în cluburi și iei droguri sau faci alte păcate.

Cu toate acestea, întoarcerea este posibilă pentru fiecare om, fie tânăr, fie adult. Pentru rugăciunile stăruitoare ale părinților sau ale altor rude, tinerii care astăzi sunt în ghearele diavolului mâine se pot ridica. E nevoie de multă rugăciune și multă nădejde.

*

Un bărbat pe nume Jikița Ninkovici, din Petnița, care nu era apropiat de biserică, a văzut pe perete chipul unui stareț și a auzit glasul lui, care l-a chemat: „Vino aici! Vino aici!” Bărbatul a simțit că este vorba de Sfântul Vasile al Ostrogului, despre minunile căruia auzise cu

vreme în urmă, și în anul 1976 s-a dus la Mănăstirea Ostrog. Fiind divorțat, el s-a rugat acolo să găsească o soție bună. În anul 1977, în luna aprilie, a cunoscut-o pe viitoarea sa soție, cu care s-a și căsătorit în luna iunie. După un an, în iunie 1978, soția a născut primul copil, iar în anul 1983 pe al doilea. Cei doi soți au mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Vasile al Ostrogului pentru ajutorul primit. Sporind în viața duhovnicească, bărbatul a ajuns iconar.

Când se întâmplă astfel de minuni, când un sfânt te cheamă la el, este ușor să faci ascultare. Dar ar trebui să înțelegem că sfinții ne cheamă, de fapt, la ei.

Cine este mai fericit, Jikița Ninkovici, sau miile de creștini care nu au avut în viața lor nicio arătare minunată, dar trăiesc aproape de Dumnezeu și de sfinții Săi?

Și, de fapt, prin chemarea pe care a adresat-o acestui bărbat, Sfântul Vasile ne cheamă pe toți la el. Ne cheamă sub ocrotirea lui. Și, dacă vom trăi cum trebuie, la sfârșitul vieții noastre îl vom vedea și noi, așa cum l-a văzut Nada. Și vom fi frați ai ei după duh, așa cum Dușan Mihailovici îi era frate după trup.

După moarte, fiind lângă părinții și surorile sale, Nada îl aștepta pe Dușan în rai. Sfântul Vasile nu îl aștepta doar pe Dușan în rai, ci ne așteaptă pe toți, dimpreună cu toți cei dragi ai noștri. Să nu ne îndoim de acest lucru. Să îl credem din toată inima noastră...

(Nota autorului: Intenționez să tipăresc un volum cu mărturii despre minuni făcute de Sfântul Vasile al Ostrogului în România. Cei care pot da astfel de mărturii sunt rugați să mi le trimită pe adresa de e-mail danionvasile@yahoo.com.)

Despre frică, stres și atacuri de panică

Vremurile pe care le trăim sunt vremuri foarte agitate. Din ce în ce mai mulți oameni sunt copleșiți de stres sau fac atacuri de panică.

Rezumatul cuvântului pe care îl voi spune astăzi este foarte simplu: Sfântul Vasile al Ostrogului vrea să vă ajute, indiferent de problemele cu care vă confrunțați, fie că sunt mici, fie că sunt mari, fie că sunt chiar foarte mari. Eu nu pot să vă conving de acest lucru, dar, dacă veți asculta cu atenție relatări despre oameni pe care i-a ajutat, veți putea înțelege că așa este.

Unul dintre cele mai apăsătoare lucruri este să simți că ești neînțeles de nimeni, că ești singur, că nimeni nu vrea să îți întindă o mână de ajutor. M-aș bucura ca, după ce veți cere ajutorul Sfântului Vasile al Ostrogului, să înțelegeți că el vrea să fie cu adevărat prieten al vostru. Dumnezeu le-a dat sfinților acest mare dar, să poată fi, cu adevărat, prietenii noștri. Unii oameni se simt nevrednici să fie ajutați de sfinți. Într-un fel, nimeni nu e vrednic să primească acest ajutor minunat. Numai că sfinții nu ne iubesc pentru că suntem vrednici. Ei ne iubesc pur și simplu, pentru că suntem fii ai Bisericii, și vor să ne întindă o mână de ajutor ca să nu ne abatem de la calea mântuirii. Sau, dacă ne-am abătut deja, să ne ridicăm din cădere.

Atunci când sunteți apăsăți de mâhnire sau de deznădejde, ați putea auzi despre o mulțime de oameni care au probleme ca ale voastre și să nu rămâneți cu mare lucru. Vă rog să ascultați cu atenție minunile despre care voi vorbi și să vă dați seama că Sfântul Vasile vrea să vă vorbească prin ele. Ele sunt de fapt o invitație către voi, către noi, sau mai bine zis și către noi, de a prinde mâna pe care ne-o întinde.

Cele mai multe dintre întâmplările pe care le pomenesc (și pe care le-am selectat din cărțile despre minunile sfântului) au fost trăite de oameni care au trecut prin situații mult mai grele decât cele prin care trec cei mai mulți dintre voi. Fac referire la ele tocmai ca să vă dați seama că, dacă a putut ajuta și oameni aflați în situații atât de grave, Sfântul Vasile vă poate ajuta și pe voi, mult mai ușor.

Am să încep cu cazul unei femei pe nume Slobodanka, din Serbia de Est, care lucra în Elveția de la vârsta de 30 de ani. La vârsta de 44 de ani a început să aibă atacuri de panică atât de puternice, încât nu mai avea curaj să rămână singură în apartamentul în care locuia. După ce venea de la lucru, se ducea să doarmă la fiica ei. La sfatul mamei sale, după o lună, a plecat împreună cu sora ei în Muntenegru, spre mănăstirea din Ostrog. Ajungând la Mănăstirea de Jos, părintele Lazăr, egumenul, i-a citit o rugăciune, a spovedit-o și i-a dat binecuvântare să se împărtășească. Apoi ea a mers la Mănăstirea de Sus, unde s-a închinat la sfintele moaște. Noaptea a dormit la Mănăstirea de Jos, iar în ziua următoare, după Utrenie, a plecat spre Elveția. După ce s-a întors în apartamentul în care locuia, nu a mai făcut atacuri de panică. Mare a fost schimbarea pe care a trăit-o această femeie. Da, pur și simplu, sfântul a ajutat-o să rupă lanțurile fricii.

Sfântul Vasile îndepărtează vălul stresului, al depresiei și al deznădejdiei de pe ochii oamenilor. Lucrul acesta e arătat și mai clar în minunea pe care o voi povesti acum.

Un bărbat își dorea foarte mult să aibă copii. A așteptat mai mulți ani, dar degeaba. Până la urmă, soția lui a rămas însărcinată și i-a născut un băiat, pe care bărbatul îl iubea foarte mult. După ce băiatul a împlinit șase ani, s-a îmbolnăvit și a murit. Din cauza șocului și a supărării, bărbatul și-a pierdut mințile. El nu mai vor-

bea cu nimeni, doar plângea ca un copil. Oricât au încercat rudele și prietenii să îl ajute să își revină, omul nu dădea niciun semn de vindecare.

Într-o zi, rudele l-au dus la Ostrog. Erau, în afară de bărbatul respectiv, încă cinci persoane. La un moment dat, mergând noaptea, s-au rătăcit. Au căutat drumul vreme de mai multe ceasuri, după ce se împărțiseră în grupuri mai mici. Brusc, bolnavul a simțit cum un vâl îi cade de pe ochi. Se vindecase. Și-a dat seama unde este și i-a recunoscut pe cei din jur. Mai mult, pentru că știa locul în care se aflau, pentru că fusese de mai multe ori la Ostrog, i-a condus pe ceilalți spre mănăstire. Acolo s-au rugat toți Sfântului Vasile, mulțumindu-i pentru ajutorul primit.

Cum a putut Sfântul Vasile să îi ia de pe suflet vâlul suferinței și al deznădejdiei? E o taină. Sfinții lucrează într-un mod pe care nu îl putem înțelege. Dar trebuie să credem că, așa cum i-au ajutat pe alții, ne pot ajuta și pe noi. Acest bolnav îl cunoscuse pe Sfântul Vasile înainte de a-și pierde copilul. Venise de mai multe ori la mănăstirea din Ostrog. Iar atunci când a avut nevoie de ajutorul sfântului, acesta nu a pregetat să îi vină în întâmpinare.

Este aproape sigur că problemele voastre sunt mai ușoare. Poate că nu vedeți nicio legătură între cazurile voastre și cel al acestui tată. Dar vă rog să nu căutați strict mărturii despre oameni care s-au aflat în situații identice cu ale voastre.

O femeie din Nikșici și-a pierdut mințile exact în perioada în care voia să se boteze. Era măritată și soțul ei nu știa ce să facă cu ea. Femeia a fost botezată la Ostrog și imediat după botez a vomat ceva închis la culoare. După aceea, s-a vindecat complet. Se pare că își pierduse mințile din pricina farmecelor, iar botezul îi adusese vindecarea.

O altă femeie, pe nume Vera Filipovici, a trecut în anul 1992 printr-o stare groaznică, a suferit vreme de o săptămână de stres cronic. A venit la mănăstirea din Ostrog, s-a botezat și s-a vindecat.

Taina Botezului este foarte mare, chiar dacă noi nu înțelegem valoarea ei. Botezul, unirea cu Hristos, este mai mare decât orice pelerinaj la sfinți. Unindu-se cu Hristos, Vera a scăpat de stres. De fapt, cei care trăiesc aproape de Hristos se raportează cu totul altfel la stres și la încercările vieții. Am făcut referire la aceste femei nu pentru că botezul ar fi o soluție și în cazurile voastre. Voi sunteți botezați, iar Vera nu era. Dar și în cazurile voastre soluția este întâlnirea cu Hristos și cu sfinții Săi.

În anul 2004, un copil de 10 ani, pe nume Radvan, s-a îmbolnăvit brusc. Sufletul lui s-a umplut de frică. El fugea de oameni, temându-se fără niciun motiv. Îl speria orice firicel de praf sau orice crenguță dintr-un copac. Părinții l-au dus la un doctor psihiatru, care i-a recomandat medicamente ușoare. Dar tatăl lui simțea că vindecarea nu va veni de la medicamente, ci de la Dumnezeu. A luat binecuvântare de la părintele paroh și a plecat împreună cu soția și fiul său spre Ostrog. Când copilul s-a închinat la sfintele moaște, un părinte i-a citit o rugăciune pentru sănătate. După ce au ieșit din biserică, au așteptat o vreme, să înceapă slujba, apoi au intrat iar în biserică. S-au închinat iarăși la sfintele moaște. Din acea zi, copilul a început să se simtă mai bine, iar în cele din urmă s-a vindecat de tot. Nu se poate explica exact modul în care s-a îmbolnăvit Radvan. Dar, pentru credința tatălui său și cu darul Sfântului Vasile, s-a tămăduit.

Sfântul Vasile a făcut o altă minune în prima parte a secolului XX, ajutând doi tineri care voiau să se căsătorească. Ei erau vecini, copilariseră împreună, cresuseră împreună și acum voiau să își lege viețile prin căsă-

torie, pentru că se iubeau mult. Dar, atunci când tatăl tânărului a aflat de decizia lor, i-a spus fiului său că îi găsisese o altă mireasă. Când fiul a aflat numele acelei fete, și-a pierdut mințile. Era, cum se spune, nebun de legat, fiind foarte sălbatic în manifestări.

Tatăl lui și-a înțeles greșeala, s-a căit pentru păcatul său și l-a dus pe tânăr la moaștele Sfântului Vasile. Acolo, tânărul s-a vindecat. După ce s-a întors la casa lui, s-a căsătorit cu fata pe care o iubea.

Tânărul acesta își pierduse mințile pentru că tatăl încerca să îl despartă de aleasa inimii lui. Mulți tineri sunt devastați în urma unor relații de prietenie care s-au terminat urât. Sunt atâtea inimi zdrobite, sunt atâtea suflete care rămân cu traume pentru că nu știu să ceară ajutor lui Dumnezeu și sfinților.

Există mulți oameni traumatizați de experiențe de tot felul, care stau ani și ani de zile în suferințe pentru că nimeni nu le arată calea spre izbăvire. Unii clachează la situații urâte, pe care le așteptau cu frică. Alții clachează la lipsuri materiale. Alții clachează la greutăți neașteptate, la situații care le pun în pericol viața.

O femeie din Bar, Ianica, se dusesese să strângă vreascuri din pădure. Pe drum, a alunecat și a căzut pe o pantă abruptă, oprindu-se într-un pâraiaș. Era rănită grav și nu putea să meargă. Mai târziu, au găsit-o niște vecini și au dus-o la casa ei. Dar femeia avusese o cădere nervoasă foarte gravă. Problemele ei psihice s-au tot agravat, până când a ajuns să se poarte ca o demonizată. Vreme de opt ani tot fugea de acasă și rătăcea prin împrejurimile orașului Bar. Oamenii spuneau că este nebună. În anul 1932, mama ei a dus-o la Ostrog. Un părinte ieromonah i-a citit rugăciuni de tămăduire, iar Ianica a început să își revină. Pentru rugăciunile mamei sale, Sfântul Vasile o ajutase.

Cu decenii și mai ales cu secole în urmă, când familiile erau creștine, atunci când cineva se afla într-o

situație grea, rudele se rugau pentru el. Nu numai în cărțile despre minunile Sfântului Vasile al Ostrogului, ci și în cărțile despre minunile multor alți sfinți vedem cum părinții sau alte rude se roagă pentru cei care sunt bolnavi cu trupurile sau cu sufletele. Din păcate, în ziua de astăzi, când din ce în ce mai puține familii au la bază unirea soților în Hristos, nu este de mirare că în unele situații părinții preferă să îi interneze pe tinerii bolnavi la psihiatrie, fără să încerce să primească ajutor de la Dumnezeu și de la sfinții Săi.

În anul 1924, un bărbat își ieșise din minți. Nu mai știa nici măcar cine este. Rudele au înțeles că situația era gravă, așa că l-au dus legat la moaștele Sfântului Vasile. Omul s-a întors vindecăt la casa lui. A mai trăit peste de douăzeci de ani, dar problemele nu au mai revenit. Oare câți dintre cei care trec prin încercări asemănătoare, nemaiștiind cine sunt, zac prin tot felul de spitale, când ar fi putut fi ajutați de sfinți? Ba încă bărbatul acesta se manifesta și foarte violent, că din acest motiv l-au adus legat la sfânt... Dacă l-ar fi văzut un psihiatru, l-ar fi trecut imediat pe medicamente puternice...

Nu neg faptul că psihiatrii au rostul și valoarea lor. Dar spun că, din păcate, ei sunt văzuți din ce în ce mai mult ca singurii care i-ar putea ajuta pe cei bolnavi cu capul, cum se spune, și se trece cu vederea că sfinții i-au ajutat și pe cei pe care medicii au recunoscut că nu îi pot ajuta.

Mitropolitul Daniil al Muntenegrului a cunoscut în anul 1968 o profesoară de filozofie, foarte credincioasă, care ajunsese mută. Nu se știa cauza acestei probleme de sănătate. Ani de zile ea căutase ajutorul doctorilor în locuri diferite, și la Belgrad, și la Viena, dar fără niciun rezultat. Fusesse nevoită să renunțe la catedră, pentru că nu mai putea predă.

Mitropolitul a îndemnat-o să meargă la Ostrog, scriindu-i chiar o scrisoare de recomandare pentru sta-rețul mănăstirii. După ce s-a dus la Ostrog, unde a ră-mas două-trei zile, profesoara a pornit spre casă, fără să simtă vreo schimbare. Dar, nu după mult timp, a putut să vorbească din nou. Așteptând autobuzul în orașul Podgorița, a văzut niște copii care se jucau, făcând gălă-gie. Ea a vrut să îl întrebe ceva pe unul dintre copii și, spre mirarea ei, a văzut că putea vorbi. Sfântul Vasile o vindecase.

Cu ce au ajutat-o pe femeie medicii din Belgrad și din Viena? Cu nimic. Și iată că Sfântul Vasile s-a arătat mai puternic decât toți medicii la un loc. E foarte pro-babil că femeia trecuse printr-o încercare grea, că nu își pierduse puterea de a vorbi de la o chestie banală. Dar, indiferent ce traume a avut, sfântul a ajutat-o să vor-bească din nou.

Oricum, merită pomenit aici și faptul că unii evită să meargă la psihiatri, chiar atunci când e cazul. Sunt persoane care au nevoie de ajutor medical de speciali-tate, dar ele nu îl acceptă. Pe de o parte, le este rușine să recunoască faptul că au ajuns într-o astfel de situație. Nici dacă duhovnicii le cer să meargă la spital nu vor să meargă. Preferă să îi judece și pe duhovnici și să se ba-zeze doar pe propriile păreri. Nimeni nu are dreptate, doar ei. Dacă ei cred că îi va vindeca direct Dumnezeu sau sfinții Lui, atunci nu mai ascultă nici de duhovnic și nici de nimeni. Și așa, încet-încet, merg pe drumul înșe-lării, care are o finalitate foarte tristă. Extrem de tristă și de previzibilă...

„Dar, ce, e rău să ne lăsăm în seama lui Dumne-zeu? El nu poate să ne vindece de orice boală?” Da, nu-mai că Dumnezeu lucrează și prin doctori. El de asta i-a lăsat pe doctori. Ca bolnavii să meargă la ei pentru tra-tament. Lucrul acesta nu exclude nici rugăciunea, nici mersul la sfinte masluri, nici pelerinajele... Faptul că

Dumnezeu face minuni, arătând că puterea Sa poate lucra și acolo unde priceperea medicilor e neputincioasă nu trebuie înțeles ca o negare a lucrării medicilor. Iar cine înțelege așa trece cu vederea învățătura ortodoxă despre doctori și medicină, care e cât se poate de clară. Bolnavii trebuie să ceară ajutorul doctorilor, rugându-se ca Dumnezeu să îi lumineze pe aceștia ca să facă tot ce trebuie pentru vindecare... Și, chiar și atunci când medicii spun că nu mai e nimic de făcut, chiar și atunci Dumnezeu poate lucra, din iubirea Sa de oameni...

Am să mai vorbesc acum despre o singură vindecare. O femeie care avea anemie hemolitică făcuse o piatră la vezica biliară, care era infectată. Ea nu a vrut să fie operată. Când situația s-a agravat, doctorii au hotărât să o opereze, numai că vreme de șapte zile au tot amânat operația de pe o zi pe alta. Din cauza stresului, femeia a înnebunit. Fiica ei a luat șosetele bolnavei și s-a dus să le atingă de racla cu moaștele Sfântului Vasile al Ostrogului, cerându-i părintelui ieromonah de acolo să se roage pentru mama ei, care urma să fie operată a doua zi. Operația a fost foarte grea, medicul afirmând că în toată cariera lui nu văzuse ceva mai dificil: vezica biliară era plină de pietre și puroi, pancreasul și intestinele erau pline de puroi. Dar operația a reușit, iar femeia și-a revenit repede, pentru rugăciunile Sfântului Vasile.

Îmi dau seama că aș putea să spun o mulțime de întâmplări similare, iar voi să tot spuneți că nu seamănă cu cele prin care treceți acum. Dar nici nu trebuie să semene. Trebuie doar să vedeți puterea sfântului. Trebuie doar să vedeți că Sfântul Vasile vine grabnic în ajutorul tuturor celor care i se roagă.

În zilele noastre, din ce în ce mai mulți oameni ajung să aibă probleme psihice, mai grave sau mai puțin grave. Chiar și unii oameni care vin la biserică, se spovedesc, se împărtășesc, au astfel de probleme. E

normal lucrul acesta? Nu e normal, dar este o realitate. Ne place sau nu, din diferite motive, omul zilelor noastre este un om împrăștiat, un om care nu se mai cunoaște pe sine, un om răvășit de probleme și necazuri de tot felul. Motivul principal este că nu Îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu.

„Dar cum – poate spune cineva – cum să nu Îl cunosc pe Dumnezeu, când merg de atâția ani la biserică, când am făcut atâtea canoane, când am fost în pelerinaje la atâtea mănăstiri, la atâția sfinți, când cunosc mari părinți duhovnicești?” Răspunsul este simplu: viața duhovnicească este mai mult decât atât... Toate aceste lucruri sunt, evident, bune, de mare folos pentru mântuire, dar nu sunt un criteriu sigur al faptului că te afli pe drumul cel bun. Poți, de exemplu, să mergi în fiecare lună într-un pelerinaj, dar să te biruie lăcomia sau alte patimi. Și câți creștini se luptă cu adevărat cu patimile? Câți iubesc nevoița făcută cu dreaptă socoteală? Pentru că unii se nevoiesc cu o râvnă fără măsură și ajung la mari dezechilibre sufletești. Citesc, de exemplu, că trebuie să se lupte cu lenevia și ajung într-o stare de surescitare nervoasă, de amețelă permanentă, și nu mai sunt buni de nimic. Oare asta vrea Dumnezeu de la ei?

Să ne uităm în sufletele noastre și să vedem dacă aflăm acolo pacea lui Hristos sau tulburarea. Să vedem dacă avem puterea să ne lăsăm în voia lui Dumnezeu, sau cârtim la fiecare pas al vieții, părându-ni-se că ne-ar fi fost mai bine dacă Dumnezeu ar fi rânduit altfel viața noastră.

E clar că în ultimii ani se tot înmulțesc știrile negative, că lumea merge din rău în mai rău. Și noi avem de ales: putem să cunoaștem toate informațiile acestea dezastruoase, politic, social sau spiritual, și să ne lăsăm sufocați de povara lor. Sau putem să ne lăsăm în voia lui Dumnezeu. Putem să vedem cum ne întărește Dumnezeu în fiecare zi, chiar dacă vremurile sunt grele. Da,

vremurile nu sunt roz, chiar dacă am vrea să fie roz. Da, motive de tulburare, de îngrijorare, există. Stresul îi afectează, din păcate, și pe cei care merg la biserică. Nu putem să îl ignorăm. Trebuie să fim conștienți de el. Și trebuie să ne luptăm cu el.

Trebuie să avem curajul de a recunoaște că în lupta cu povara zilei de multe ori cedăm, de multe ori clacăm, de multe ori păcătuim. De aceea este atât de important să știm să alergăm la pocăință. Și nu doar la scaunul de spovedanie. Trebuie să ne plecăm la rugăciune și să ne pocăim pentru greșelile pe care le facem, din nepriceperea sau din răutatea noastră, în fiecare zi. Trebuie să trăim într-o pocăință continuă. Dar pocăința aceasta nu trebuie să ne apese ca o povară, nu trebuie să fie o pocăință aducătoare de deznădejde. Ci trebuie să fie o pocăință care să ne aducă în brațele lui Dumnezeu.

Și, dacă ne privim în oglinda sufletească, și dacă vedem că suntem apăsăți, că suntem tulburați, că nu avem liniște, atunci să alergăm la Hristos și la sfinții lui.

Sunt unii care spun: „Da, așa este, credem și noi că așa este. Am încercat și noi să luptăm cum trebuie o vreme, chiar mai mulți ani, dar nu mai avem putere. Am clacat. Pentru noi, nu mai există nicio șansă de revenire...” Sunt oameni care ajung la capătul puterilor și care au senzația că ceva în creierul lor s-a ars, s-a stricat iremediabil, și că nu mai pot duce o viață normală. Gata – Burn out... Alții sunt prinși de depresii și văd totul în culori întunecate. Chiar în negru. Viața nu mai are rost, nu mai are gust, nu mai are sens...

Ei bine, putem spune că Hristos nu a venit în lume și pentru acești oameni? Nu, evident că nu. Hristos, Care a vindecat bolnavi de tot felul, îi poate vindeca și pe ei.

Da, este foarte greu să crezi că și tu te poți ridica, e greu, dar e singura ta șansă. Dacă te afli în această

încercare, nu rezolvi nimic dacă stai la pământ. Nu. Hristos vrea să te ridice.

Uitați-vă la oamenii despre care v-am vorbit astăzi. E Sfântul Vasile al Ostrogului mai mare decât Hristos? Nu, evident că nu. Sfinții nu pot face niciun bine prin propriile puteri, ci doar prin puterea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu i-a trimis în ajutorul nostru.

Căutați puterea să vă ridicați, din orice deznădejdi și supărări. V-ați mai ridicat, chiar de mai multe ori, dar iarăși ați căzut? Nu-i nimic, ridicați-vă iar. Încă o dată...

Acum alergați și la ajutorul Sfântului Vasile al Ostrogului. Dar nu cu îndoială, nu spuneți: „Ce, dacă până acum nu m-au ajutat alți sfinți, poate mult mai mari decât el, oare cum ne va ajuta acesta?...” Nu, ci cu nădejdea că el vă va ajuta și pe voi, așa cum i-a ajutat și pe alții. Cu nădejdea că nu vă va lăsa, cum nu i-a lăsat nici pe alții. Rugați-vă lui, cu cuvintele voastre. Rugați-vă lui, citind acatistul sau alte rugăciuni. Și nu vă va lăsa.

Sfinte Vasile al Ostrogului, ierarh care ai primit de la Dumnezeu darul facerii de minuni, noi nu știm să venim la tine, noi nu știm să cerem ajutorul tău. Dar te chemăm pe tine în întâmpinarea noastră. Roagă-te pentru noi, să scăpăm din slăbiciunile și neputințele noastre și izbăvește-ne din toate cursele celui rău, ca să te laudăm până la sfârșitul vieții noastre. Amin.

Între accidente și binecuvântări

În majoritatea întâmplărilor prezentate aici este vorba de oameni pe care un sfânt – Vasile al Ostrogului – i-a ajutat atunci când au fost în fața unor accidente grave. Dar asta nu înseamnă că textul este adresat exclusiv șoferilor și celor care merg cu mașini conduse de alții. Până la urmă, viața este un drum, pe care mergem fiecare și ne lovim de greutăți mai mici sau mai mari. Așa că, pornind de la câteva întâmplări minunate, care pun în lumină ajutorul Sfântului Vasile al Ostrogului, vreau să te ajut să înțelegi cât de important este să nu mergi singur în viață. Să nu mergi singur, ci înconjurat de îngeri și de sfinți care să îți poarte de grijă. Da, pentru rugăciunile lor, să fii apărat la fiecare pas al vieții tale.

În timpul războiului din Bosnia, o femeie se ruga cu lacrimi pentru fiul ei, care lupta pe front. Într-o noapte, Sfântul Vasile al Ostrogului i s-a arătat în vis și i-a spus să nu se teamă, că el îi va apăra fiul. Soldatul a mărturisit că pe toată perioada războiului nu a pățit nimic, simțind că este apărat de ceva nevăzut. După terminarea războiului, tânărul a început să vină periodic la Ostrog, pentru a mulțumi pentru ajutorul primit. Așa ar trebui să vrem să fim apărați și noi. Aici e unul din cele mai importante lucruri din viața creștină – să trăiești acoperit de harul lui Dumnezeu și de ajutorul sfinților.

În anul 1990, când trupele NATO bombardau Serbia și Muntenegru, înainte de a pleca într-o misiune aviatică, un căpitan pe nume Angelko Pudor a mers la Ostrog și a adus de acolo apă sfințită, din care soldații au băut și cu care au stropit avioanele și armele. Când să decoleze, au fost nevoiți să schimbe un avion, care avea probleme. Erau zece piloți în zece avioane. Deși

americanii îi bombardau zilnic, niciunul nu a fost doborât. Într-o zi, a explodat o bombă lângă unul dintre piloți, dar acesta a rămas nevătămat. În cea mai grea bătălie, la sfârșit, americanii au atins un singur avion, cel care nu fusese stropit cu agheasmă, cel care fusese înlocuit chiar înainte de plecare.

„Coincidență!” – ar putea spune necredincioșii sau cei cu credință slabă. Dar, în viața duhovnicească, nu există coincidențe. Există doar rânduiala lui Dumnezeu.

Un bărbat din Subotnița, Robert Voinici Purciar, l-a visat pe Sfântul Vasile, care i-a spus să meargă la Ostrog. Bărbatul a mers la mănăstire, iar în anii următori a revenit de câteva ori, pentru a se închina la sfintele moaște. În anul 2002, mergând spre mănăstire, era să intre într-o mașină care era parcată pe drum, fără să semnalizeze. La întoarcere, bărbatul a adormit la volan, pentru prima dată în viața lui, dar s-a trezit în ultima clipă, reușind să evite un accident. Bărbatul spunea că a fost ajutat și atunci de Sfântul Vasile, care i-a salvat viața.

Un procent mare dintre șoferi au recunoscut că au evitat accidente grave în ultimele clipe. O parte dintre aceștia au înțeles că au fost ajutați de Dumnezeu, ceilalți nu.

Creștinii se roagă ca Dumnezeu să îi ferească de moarte năprasnică. Adică, implicit, și de moarte în accidente de mașină. Cu cât te rogi mai mult lui Dumnezeu, cu atât mai mult te va ocroti.

De praznicul Sfântului Vasile al Ostrogului, un bărbat pe nume Vladimir Petroșici a căzut cu mașina într-o prăpastie, după ce a zburat prin aer o distanță mare. A aterizat într-un râu, Șușița, care are adâncimea între doi și cinci metri. Bărbatul nu știa să înoate. Mașina s-a scufundat, dar bărbatul a reușit să iasă pe unul din geamuri și să se salveze, cu ajutorul Sfântului Vasi-

le. Când mașina a fost scoasă din râu, era distrusă în totalitate. Dar șoferul supraviețuise.

Alți șoferi pot povesti întâmplări similare și pot pune salvarea lor pe seama norocului sau a destinului. Numai că, deși șoferii necredincioși se pot lăuda că au scăpat cu viață doar pentru că sunt norocoși, nu înseamnă că Dumnezeu nu le-a purtat de grijă, așteptând întoarcerea lor la credință.

Un bărbat pe nume Deian Petrovici din Sopot, fiind bolnav, a mers la Mănăstirea Sfântului Vasile, ca să i se citească o rugăciune. După ce s-a întors, pe drum s-a împiedicat și a căzut într-o prăpastie de 80 de metri. Nu numai că nu a pățit nimic grav, ci până și ochelarii lui erau întregi. Din prăpastie a fost scos de un muncitor de la mănăstire. Lucrul acesta depășește legile firii, nu poate fi explicat de mintea omenească. E o minune.

În anul 1987, un bărbat pe nume Neboișa Djurici s-a dus împreună cu o cunoștință la Ostrog. Amândoi erau nebotezați, amândoi erau fără loc de muncă, dar aveau încredere în ajutorul Sfântului Vasile. Au mers făcând autostopul. Înaintea ultimei părți de drum, s-a pornit o ploaie torențială și cei doi s-au udat până la piele. Totuși, rugându-se Sfântului Vasile, o mașină i-a dus până la mănăstire. S-au rugat acolo, după care au vrut să se întoarcă, dar nu aveau bani de drum. Deși făceau semn mașinilor, nu oprea nimeni să îi ia. Ploaia continua cu putere. La un moment dat, a oprit o mașină, în care se aflau doi tineri, iar șoferul le-a mărturisit că văzuse o flacăra în fața mașinii, o lumină ciudată și de aceea oprise. După o vreme, cu ajutorul acelor tineri Neboișa Djurici și-a găsit de muncă în alt oraș, Vrbas. După un an, bărbatul s-a botezat la Mănăstirea Ostrog. Prin acea lumină ciudată, Sfântul Vasile i-a ajutat pe pelerini să ajungă la casele lor. Astfel, a dat mărturie asupra faptului că el poartă de grijă tuturor celor care se ostenesc să ajungă la mănăstirea lui.

În anul 2000, o femeie, pe nume Rujița Beșlin-Popov, mergând cu mașina, a vrut să treacă peste calea ferată, într-un loc în care nu era barieră. Femeia nu a fost atentă și trenul a lovit mașina, care s-a răsturnat de trei ori, dar a căzut tot pe roți. În acel moment, femeia l-a văzut în mașină pe Sfântul Vasile al Ostrogului, după care și-a pierdut cunoștința. A stat în comă 16 ore. Avea clavicula fracturată și trei coaste fracturate. Osul bazinului îi fusese afectat. Oasele de la palma dreaptă îi fuseseră zdrobite. A trebuit să fie operată și la umăr și la palma dreaptă. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfântului Vasile, s-a vindecat.

Prezența sfinților sau a îngerilor se face uneori simțită prin arătări minunate, pentru a-i întări pe oameni în credință. Faptul că Dumnezeu îngăduie ca acei oameni să treacă prin accidente sau mari necazuri nu exclude iubirea Sa pentru ei. Încercările respective îi pot ajuta să își schimbe viețile...

În anul 1992 părintele Rade Radovici din Kolașin a avut un accident grav. A zburat 15 metri prin parbriz, căzând într-o poiană. În mașină cu el mai era un bărbat, care a murit în timpul accidentului. Părintele a fost dus de urgență la spital, fiind în moarte clinică. Doctorul se chinuia să îi salveze viața. Preotul se vedea de deasupra trupului său și vedea tot ce se întâmplă în sala de reanimare. La șase luni după accident, întâlnindu-se cu doctorul acela pe stradă și recunoscându-l, i-a povestit cum îl văzuse în timp ce încerca să îi salveze viața. În mod normal, nu avea de unde să fi știut acele lucruri.

În timpul când părintele era la granița dintre viață și moarte, fratele său, mitropolitul Amfilohie, s-a rugat pentru el la moaștele Sfântului Vasile al Ostrogului. La un moment dat, părintele Rade nu a mai văzut ce se întâmplă în sala de reanimare, ci a văzut cum un om necunoscut l-a dus în rai. Acolo a simțit bucuria raiului. A avut o experiență duhovnicească deosebită. După ce a

ieșit din spital, părintele Rade a început să-și schimbe viața, renunțând la unele lucruri care sunt nepotrivite nu doar pentru preoți, ci și pentru mireni. S-a lăsat de fumat. S-a lăsat și de băutură. Mai bea doar vin, la ocazii deosebite. Accidentul l-a ajutat să înțeleagă mai bine că nimic nu este mai important decât mântuirea.

Într-un fel, Dumnezeu ne dă puterea să întoarcem necazurile în binecuvântări. De fapt, în momentul în care ne-am însușit lecția necazurilor, le prefacem în binecuvântări. Altfel, putem trece printr-o mulțime de încercări, fără să dobândim niciun folos duhovnicesc.

O întrebare: „Cum vrei să treci prin încercările vieții?” La această întrebare cei mai mulți am putea răspunde că nu vrem să trecem deloc prin încercări. Da, am vrea să avem o viață plină de bucurii. Numai că acest lucru este imposibil. Ceea ce este posibil este să ne împrietenim cu Dumnezeu și cu sfinții Săi acum, pentru ca, la vremuri de încercare, să nu fim singuri...

„Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut”

Doi soți din Belgrad, Draghiș și Liliana, erau căsătoriți de unsprezece ani, dar nu puteau face copii, deși doctorii le spuneau că nu au probleme de sănătate. În anul 1983, femeia a visat o scară cu trepte de piatră, pe care stătea un părinte cu barbă albă și lungă. I-a spus să vină după trei zile la biserica lui, să se roage, iar apoi va avea copii. Femeia nu știa care era biserica din vis, de aceea a luat ghidurile mănăstirilor și a început să caute. Și-a dat seama că era mănăstirea din Ostrog. A mers acolo și a rămas două zile, în care s-a rugat cu credință Sfântului Vasile. După două săptămâni a rămas însărcinată și a născut o fetiță, care a primit la botez numele Alexandra. După o vreme, a mai născut un băiat. Minunea aceasta ne arată că Sfântul Vasile vrea să fie prezent în viețile oamenilor. O minune oarecum asemănătoare a fost trăită de un senator american, pe nume William Barr. Am scris despre această minune unei femei bolnave, așa că reprodus aici scrisoarea respectivă...

Dragă X.,

Mi-ai spus că tu crezi că doar o minune te poate vindeca pentru a scăpa de problemele psihice pe care le ai. Și eu cred același lucru. Și mai cred că Sfântul Vasile vrea să te ajute. Ca să îl cunoști mai bine, ca să te împrietenști cu el, cred că ți-ar fi de folos să știi mai multe despre senatorul american despre care ți-am spus că a visat în chip minunat mănăstirea din Ostrog, iar acolo pe Sfântul Vasile.

Îți scriu mai multe detalii despre el, pentru că minunea a avut loc la sfârșitul secolului XX. Unii oameni,

citind minuni făcute de sfinți cu secole în urmă, se în-
doiesc, spunând că persoanele ajutate de sfinți poate nu
au trăit niciodată și totul este ficțiune.

Senatorul despre care vreau să îți vorbesc se nu-
mea William G. Barr și a fost un bogat om de afaceri
american. El s-a născut pe 18 ianuarie 1920 într-o fami-
lie renumită. Tatăl lui, avocatul Richard J. Barr, fusese
senator republican în Illinois din 1902 până în 1950,
fiind persoana care a ocupat funcția de senator cea mai
lungă perioadă din toată istoria Statelor Unite.

După terminarea liceului, William Barr a învățat
mai întâi la Universitatea din Illinois, iar mai apoi la
cea din Wisconsin.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Wil-
liam Barr a luptat în aviația americană. Până în anul
1953 a lucrat în Washington, ca director al Biroului de
control al chiriilor.

În anul 1966, William Barr a fost ales senator re-
publican de Illinois, fiind, în 1967, unul dintre câștigă-
torii premiului *Cel mai tânăr senator*. Neînțelegerile cu
cei din conducerea partidului l-au făcut să treacă la par-
tidul democrat, poziție din care a fost ales senator două
mandate. Mai apoi s-a retras, pentru a candida în anul
1970 la primăria orașului Joliet din Illinois.

Barr construisese în Joliet un complex de aparta-
mente în care nu se ținea seama de segregarea rasială.
Din cauza convingerilor sale că oamenii sunt egali, indi-
ferent de rasa lor, în luna iunie a anului 1970 a ajuns
victima unui atentat cu bombă. Poliția nu i-a găsit pe
atentatori, așa că motivul atentatului este doar bănuțit.

În urma exploziei, William Barr a supraviețuit,
dar piciorul drept i-a fost amputat mai sus de genunchi.
Nu mai putea merge fără proteză. În urma exploziei, „a
rămas cu dureri foarte mari, care îi creau probleme, și
doctorii nu puteau să îl ajute să scape de durerea provo-
cată de amputarea piciorului și nici să îi scadă febra sau

să îi reducă arsurile pe care le simțea în mușchi. Doctorii au încercat prin toate mijloacele să îi scadă durerea. I-au făcut câteva operații, au apelat la hipnoză și acupunctură, i-au dat până și medicamente cum e morfina, dar nimic nu și-a făcut efectul.”¹⁹

După atentat, când a ieșit din spital, William Barr s-a căsătorit, pentru a cincea oară, cu doctorița psihiatra de origine sârbă Doina Galici.²⁰ Ea îi fusese aproape, cu acordul FBI-ului, pe toată perioada spitalizării.

William Barr a candidat din nou la primăria din Joliet, dar deși în primul tur al alegerilor a fost favoritul din nouă candidați, în al doilea tur a pierdut.

În anul 1972, fiul său Tony a trecut printr-un teribil accident. Stând într-o gară în Florida, Tony nu a fost atent și a fost lovit de un tren, care i-a tăiat o parte din piciorul stâng. Vreme de câțiva ani tatăl și fiul au căutat o proteză care să îi ajute să ducă o viață normală.

Abia în anul 1976 William a găsit o proteză pe care a considerat-o bună. Experiența prin care trecuse a dus la scrierea unei cărți întregi despre ea, *Întreg din nou*, autorul acesteia fiind Lee Whiple²¹.

Constatând că multe din protezele care se comercializau nu se ridicau la un înalt standard de calitate, tatăl și fiul s-au decis să îi ajute într-un mod direct pe bolnavii care aveau nevoie de proteze: în anul 1978 ei au fondat și construit în Michigan un institut non-profit

¹⁹ Citatele sunt traduse după materialul postat pe www.johnsanidopoulos.com/2010/04/st-basil-of-ostrog-and-us-se-nator-bill.html. Mărturia a fost rezumată de Sladjana Vukcevici după volumul *Porumbelul albastru*, scris de Dr. Doina Galici Barr, soția lui William Barr, și apărut în anul 2006 la Serbian Writers Publishing House (n.a.).

²⁰ Născută la București în anul 1931 (n.a.).

²¹ Cartea a apărut în limba engleză la Green Hill Pub, în anul 1980 (n.a.).

care îi ajuta pe pacienții lipsiți de mijloace materiale să obțină protezele și tratamentul de reabilitare potrivit.

Pentru că nici după trecerea anilor William nu scăpase de durerea de la piciorul drept, Dumnezeu l-a ajutat în chip minunat, prin intervenția Sfântului Vasile al Ostrogului.

„După spusele senatorului, într-o noapte, el a avut un vis neobișnuit, în care a mers într-o bisericuță albă, aflată în munți, pe stânci. Visul se repeta, noapte după noapte, și acolo un om bătrân cu păr alb și barbă albă îi vorbea într-o limbă pe care nu o înțelegea. Bătrânul mergea dintr-o cameră în alta și vindeca bolnavii din biserică, atingându-i cu mâna. William Barr i-a vorbit soției sale despre visul său, dar nici el și nici ea nu au înțeles despre ce era vorba.

În timp ce căuta un tratament care să îi calmeze durerile, senatorul a aflat de un doctor din Iugoslavia care era specialist în protetică și care trăia în Lansing, Michigan. Din păcate, între timp doctorul murise, dar lucrarea lui era continuată de fiul său, Ivan. În timpul unei vizite la biroul acestuia, William a văzut pe un perete de la recepție o fotografie cu o bisericuță albă și o icoană cu Sfântul Vasile al Ostrogului, care avea părul alb.

Senatorul Bill a decis să revină la Ivan pentru a afla mai multe despre Sfântul Vasile, pentru că fusese obsedat de această personalitate sfântă. De la Ivan a aflat totul despre Ostrog și s-a decis să viziteze mănăstirea. A făcut această călătorie în anul 1980, împreună cu un grup de bolnavi care erau infirmi.

În zilele de dinaintea pelerinajului, senatorul a ținut un post aspru de patruzeci de zile, după rânduiala ortodoxă și, cu ajutorul soției sale, a învățat *Tatăl nostru* în limba sârbă și a citit despre Sfântul Vasile și minunile sale. În timpul șederii în Muntenegru, el mergea zilnic la Mănăstirea de Sus, deși avea dureri mari, pen-

tru că simțea o atracție deosebită pentru acel loc. Trebuie menționat că drumul dura cam o oră, pentru că mănăstirea este la mare înălțime. El a declarat că aceste vizite nu se puteau compara cu nimic altceva în viața lui și că nici nu îl interesa cât de lung sau de dificil era drumul. În fiecare zi durerile sale se tot micșorau, mai ales când el se afla în fața moaștelor Sfântului Vasile al Ostrogului.

Mai târziu, el a spus: «Recunosc, am fost un sceptic... M-am gândit că poate e doar o superstiție. Dar acesta e un fenomen care e imposibil în afara Bisericii. Am văzut orbi, surzi și muți duși pe târgi, copii și adulți urcând spre mănăstire ori cu picioarele ori cu mașina. Cred în minunile lui Dumnezeu, pentru care sunt un martor».

În timp ce era în Ostrog, senatorul William Barr s-a apropiat de credința ortodoxă, cu ajutorul Sfântului Vasile. El a promis că își va dedica viața ajutorării celor infirmi, cărora li s-au amputat părți ale trupului, din toată lumea, și răspândirii informațiilor despre avantajele noilor descoperiri din protetica modernă.

El s-a întors acasă fără dureri și cu o mare credință în suflet și în inimă, și cu trei icoane – una pentru soția sa, alta pentru casă și alta pe care o ținea tot timpul pe lanțul pentru chei.

Așa cum a promis la racla Sfântului Vasile, Bill Barr s-a ocupat de activitatea institutului medical²² pe care l-a fondat, la care au lucrat cei mai buni specialiști în protetică. De asemenea, el a organizat clinici mobile în America, Africa și Orientul Mijlociu. A ajutat în mod deosebit tineri care au fost victime ale atacurilor teroriste.”

²² De-a lungul anilor institutul medical a ajutat peste 1400 de oameni din 30 de state americane și 26 de țări străine să își pună proteze în locul în care li se făcuse amputarea (n.a.).

Intervenția Sfântului Vasile în viața lui William Barr a fost providențială. Te-ai putea gândi că pentru faptul că soția lui era sârboaică, ea s-a rugat Sfântului Vasile pentru soțul ei și de aceea el a avut parte de acea minune. Dacă ar fi fost așa, atunci când William i-a povestit visul, Doina ar fi știut că bătrânul din bisericuța albă era Sfântul Vasile. Numai că nici ea nu și-a dat seama despre cine era vorba.

Sfântul Vasile ne arată prin această minune că vrea să intre în viețile oamenilor. Noi trebuie doar să trăim în așa fel încât să îi facem loc, așezându-i icoana pe altarul inimii noastre. Cu cât vom fi mai aproape de el, cu atât el va fi mai aproape de noi.

Mi-ai spus că doar o minune te poate vindeca. Doar o minune l-ar fi putut ajuta pe William Barr să scape de durerile de la piciorul drept. Minunea aceasta s-a întâmplat și, încet, încet, mărturia despre ea se răspândește în tot spațiul ortodox...

Totuși, nu vreau să crezi că cine este ajutat de un sfânt nu are parte decât de bucurii și desfătări duhovnicești. Nu, crucea rămâne cruce, chiar dacă sfinții ne ajută în mod nevăzut să o purtăm.

„În campaniile sale umanitare, William Barr a zburat deseori ca pilot. Dintr-o astfel de misiune nu s-a mai întors acasă. Într-o zi, Doina a fost informată telefonic de la Washington că un elicopter care ducea o clinică mobilă s-a prăbușit și a explodat. Printre victime erau senatorul Bill²³ și Ivan. Doar părți din trupurile lor au mai fost descoperite. Printre lucrurile recuperate de la locul accidentului și date Doinei a fost și lanțul de chei pe care era icoana Sfântului Vasile.”

²³ William Barr a murit pe 25 februarie 1987 <https://www.chicagotribune.com/news/ct-xp-m-1987-02-27-8701160450-story.html> (n.a.).

Te poți întreba: dacă William Barr avea atâta evlavie la Sfântul Vasile al Ostrogului, de ce a murit într-un mod atât de groaznic?

În primul rând, trebuie să știi că Dumnezeu areându-i pe ei, prin care ne curăță sufletele de păcate. William Barr a trecut printr-o perioadă grea, în care a căzut în patima băuturii, dar, după ce a fost internat pentru tratament, și-a revenit. Și poate că mai avea și alte slăbiciuni și neputințe.

În al doilea rând, trebuie să știi că până și unii sfinți au murit de moarte năprasnică. Unul dintre cei mai cunoscuți este Sfântul Atanasie de la Marea Lavră din Sfântul Munte Athos: „Deoarece se adunase la cuviosul o mulțime de frați de pretutindeni era nevoie să mărească lărgimea bisericii, pentru ca să încapă soborul fraților și să zidească paraclise și pridvoare lângă pereții bisericii. Și fiind neterminată o clădire a unui pridvor de la altar, era nevoie ca însuși părintele să se suie acolo să vadă acel lucru, mai înainte de a merge la împăratul la Constantinopol pentru trebuințele mănăstirești. Deci, chemând mai întâi pe frați, le-a citit învățătura fericitului Teodor Studitul, adăugând sfaturi folositoare și din gura sa binegrăitoare; apoi, închizându-se în chilie, s-a rugat mult. După aceea, a ieșit din chilie îmbrăcat cu mantia, având pe cap sfințitul culion al fericitului său părinte Mihail Malein, pe care avea obiceiul a-l pune numai la praznice mari și în vremea împărtășirii cu dumnezeieștile lui Hristos Taine.

Iar în ziua aceea s-a arătat ca și cum ar fi fost praznic și era luminos la față ca un înger al lui Dumnezeu. Deci luând cu el șase frați, s-a suit cu ei la acel lucru. Și pe când era pe vârful zidirii, cu neștiutele judecăți ale lui Dumnezeu, s-a surpat acel vârf și toți au căzut, fiind împresurați cu pietre și cu țărână. Deci cinci și-au dat îndată sufletele în mâinile lui Dumnezeu, iar părintele și cu un zidar, anume Daniil, au rămas prinși

între pietre de vii. Și s-a auzit timp de trei ceasuri și mai mult glasul cuviosului părinte, strigând astfel: «Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mi mie! Slavă Ție, Dumnezeu!» Deci, adunându-se frații cu plângere și tânguire, au scos pietrele și țărâna, unii cu uneltele ce le găsiseră la îndemână, iar alții cu mâinile și cu picioarele, până ce au găsit pe Părintele Atanasie sfârșit în Domnul, cu trupul întreg, în afară de piciorul drept, care era rănit. Iar lângă dânsul au găsit și pe zidar rănit foarte rău; și așa i-au scos pe amândoi de acolo.

Astfel a fost sfârșitul Cuviosului nostru Atanasie, care, deși s-ar părea cuiva că a fost necinstit, de vreme ce nu s-a săvârșit pe pat, însă cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului, căci s-a făcut pricinuitoare de cunună mucenicească plăcutului lui Dumnezeu, de care nu fără de înștiințare a fost el, pentru că, văzând-o mai dinainte cu duhul, a spus-o lui Antonie, ucenicului său apropiat, zicând: «Te rog să faci tu călătoria pe care trebuia să o facem la Constantinopol pentru nevoile mănăstirii, pentru că eu de acum nu voi mai putea să văd pe împăratul cel pământesc, așa voind Dumnezeu!»

Iar după sfârșitul său, cuviosul a stat trei zile neîngropat, până ce s-au adunat părinții de pe la toate mănăstirile Sfântului Munte, ca să-i facă cinstita îngropare. Iar sfântul lui trup nu s-a schimbat, nici nu a curs, nici nu s-a înnegrit, ci fața lui era ca a unui om viu ce doarme; nici nu mirosea, cum miros morții. Deci mare tânguire era pentru dânsul de la toți. Apoi, când îi făceau cântarea deasupra gropii, din rana care era la picior a curs sânge mai presus de fire; pentru că cine a văzut vreodată curgând sânge de la un om mort de trei zile? Acest lucru văzându-l oarecare din stareții cei cinstiți, l-au strâns în basmalele lor și se ungeau cu el ca și

cu o mare sfințenie spre binecuvântare. Apoi au îngropat cinstitul trup al Cuviosului Părinte Atanasie.”²⁴

Iată că până și un sfânt stareț poate muri de moarte năprasnică, cu atât mai mult un om simplu. Noi nu știm judecățile lui Dumnezeu și nu știm nici cum vom muri noi înșine. De aceea este foarte important ca viața noastră să fie o pregătire pentru moarte. Da, să trăim aproape de Dumnezeu, să trăim aproape de sfinți, ca ei să fie aproape de noi în ceasul morții. Mulți oameni au scăpat de chinurile iadului prin mijlocirea Sfântului Vasile. Să ne rugăm lui să ne dea sănătate trupească și mai ales sufletească, iar în ceasul morții noastre să mijlocească pentru noi înaintea tronului dumnezeiesc...

²⁴ <https://doxologia.ro/viata-sfant/viata-sfantului-cuvios-atanasie-atonitul> (n.a.).

Despre un atac de panică și intervenția sfinților

Scrisoarea care urmează a fost adresată unei mame care, fiind departe de țară, a ajuns să treacă prin ispite foarte grele (n.a.)

Dragă Z.,

Mi-ai spus că nu ai apucat să citești despre Sfântul Vasile al Ostrogului și să îi faci acatistul. Eu m-am rugat sfântului pentru tine și pentru copiii tăi, dar simt că nu este suficient. E important să te rogi și tu, pentru ca să primești putere și vindecare. Pe cât de tare m-am bucurat când mi-ai spus că ai reușit să îl naști cu bine pe Y., după sarcinile pierdute, pe atât de tare m-am întristat când am auzit că ai avut ispita de a-i lua viața și de a-l omorî și pe fratele lui, pe care îl porți în pânțele. Sfatul să mergi la psihiatrie ți l-am dat pentru că duhovnicul meu a insistat că în astfel de situații e bine să se ceară ajutor medical de specialitate.

Mi-a părut bine când mi-ai spus că în ultima vreme te-ai mai liniștit și că, mergând la sfinte masluri, ai scăpat de gândurile criminale. Dar chiar azi am vorbit cu un om care a trecut prin ispite asemănătoare cu a ta și chiar mai grele. În timpul unor atacuri de panică, el auzea voci care îi spuneau să își omoare copiii și soția. I-am vorbit și lui despre Sfântul Vasile, așa cum ți-am vorbit și ție. Dar mi-am dat seama că trebuie să îți și scriu despre el, ca să te întăresc în credința că Sfântul Vasile te poate ajuta.

În anii '90, după terminarea războiului, un bărbat rămăsese cu sechele și, din cauza aceasta, nu mai putea munci. Încerca să își găsească alinarea în băutură. Mama lui i s-a arătat în vis, spunându-i că războiul a trecut

și că nu mai are de ce să se neliniștească. I-a mai spus că frământările îl pot îmbolnăvi. Fratele lui l-a luat la Ostrog, ca să fie ajutat de Sfântul Vasile. Bărbatul nu voia să intre în mănăstire și din cauză că părinții cu barbă îi aduceau aminte de musulmanii bărboși cu care se luptase în război. Dar taximetristul cu care venise a insistat ca el să intre să se roage în biserică. Acolo, bărbatul s-a și spovedit și i s-a citit o rugăciune. El a mai băut puțin, până s-a întors din pelerinaj, dar apoi s-a vindecat nu numai de patima băuturii, ci și de traumele cu care rămăsese după război. Ți-am scris despre această minune gândindu-mă și la dificultatea de a-ți mai găsi un loc de muncă din cauza problemelor de sănătate. Și asta pentru că și tu poți fi ajutată de Sfântul Vasile să te pui pe picioare și să te angajezi.

Un copil din orașul Smeredevo avea probleme cu somnul de la naștere. Noaptea se trezea la 10-15 minute, țipând și plângând. Când a învățat să vorbească, i-a spus mamei sale că avea coșmaruri. Mama a văzut că de frică îi tremurau genunchii și încerca să se apere de ceva. Îi cerea mamei sale să îl ducă în cealaltă cameră. Doctorii își mărturiseau nepriceperea în fața unui astfel de caz. Ei vedeau doar că băiatul era bine dezvoltat și spuneau că e sănătos. Când mama sa l-a adus la Ostrog, de praznicul Nașterii Maicii Domnului, au dormit la Mănăstirea de Jos. La miezul nopții, copilul a început să țipe. Mama lui s-a rugat cu zdrobire de inimă Sfântului Vasile pentru tămăduirea fiului ei. De atunci, fiul ei s-a vindecat.

Relatarea despre copilul bolnav e destul de scurtă, dar o consider importantă. Așa cum l-a vindecat pe acest copil de frică, așa te poate vindeca și pe tine. Dacă vei citi despre minunile sfântului, vei găsi o mulțime de vindecări ale celor cu mintea bolnavă. Cum ar fi aceasta... Un tânăr și-a pierdut mințile, și vreme de doi-trei ani rățăcea singur prin munți. Când oamenii l-au prins,

l-au dus legat la Ostrog. El a dormit multă vreme sub racla cu sfintele moaște, în timp ce un părinte bătrân îi citea rugăciuni. Când s-a trezit, era sănătos, și s-a întors în satul lui pe picioarele sale. Până la moartea sa nu a mai avut probleme de sănătate. Azi oamenii ca el sunt internați în spitale de psihiatrie și supuși la tratamente foarte dure. Doar puțini oameni mai au credință că rudele lor, care trec prin așa ceva, pot fi vindecate de Dumnezeu și de sfinții Săi. În situațiile grave, cum a fost a ta, pot să ajute mult doctorii. Dar mai mult decât doctorii ajută sfinții. Asta nu înseamnă că trebuie să îi evităm pe doctori, ci doar că trebuie să apelăm și la ajutorul sfinților...

Uite o mărturie despre un atac de panică în care s-a văzut și acest ajutor minunat: „Am văzut că oamenii evită să vorbească despre examenele picate în viața lor, despre lucrurile triste, despre momentele lor de slăbiciune, ca nu cumva să fie percepuți ca fiind slabi. Eu îmi asum acest lucru. După ce, cu ani în urmă, mi-am rupt piciorul stâng – am făcut dublă fractură la gleznă, a trebuit să fac și câteva ședințe de fizioterapie. După ce am terminat prima serie, care se face gratuit, auzind că sunt foarte eficace am vrut să mai fac o serie. Am găsit posibilitatea de a mai face la o clinică particulară alte câteva ședințe gratuite. Înaintea fiecărei ședințe, doctorița mă întreba dacă a potrivit aparatul cum trebuie, «că dacă intensitatea e prea mare, o să vi se facă arsuri. Că și pe mine m-am ars, odată...» Eu îi spuneam că totul e bine și, nu după multă vreme, adormeam. Totul a fost bine până la ultima ședință. Doctorița m-a întrebat dacă intensitatea e acceptabilă, iar eu am răspuns afirmativ, fără să fiu atent. Ea a părăsit camera repede, iar eu am început să simt furnicături pe picior, care s-au transformat în mici arsuri. Tot așteptam să se întoarcă, dar s-a întors după mult timp. Mi se făcuse foarte frică. Pe picior aveam, pe ambele părți, unde pusese elec-

trozii, două mici arsuri. Dar nu erau arsuri obișnuite. Carnea avea două semne, negre și uscate. A durat mai multe săptămâni până piciorul s-a vindecat. Am crezut că nu vor rămâne niciun fel de sechele de la această problemă. Fizic nu au rămas, dar sufletește, da.

Când am fost să fac un RMN, pentru că aveam ruptură de menisc la genunchiul drept, o asistentă m-a pus să semnez că «doctorul ...» mi-a explicat procedura. Nici măcar nu era completat numele doctorului. Mai ales că nimeni nu îmi explicase nicio procedură. Ar fi trebuit să nu semnez, ar fi trebuit să cer să mi se explice ce mi se va face, dar, din cauza emoției, nu am zis nimic. În timpul procedurii auzeam sunete foarte puternice și a început să mă doară capul. A început să mi se facă frică. Credeam că au reglat aparatul greșit și că, dacă la gleznă am rămas cu arsuri, de această dată mi se va arde creierul. Era o senzație groaznică, insuportabilă. Abia când am început să mișc mâinile, că număram pe degete cum trec secunde, am auzit o voce: «Nu vă mișcați. Nu vi s-a spus că nu aveți voie să vă mișcați?» Nu, nu îmi spusese nimeni. Dar m-am bucurat că mă vede cineva. Credeam că nu mă vede nimeni și că și de data asta doctorița a plecat în altă parte. Acum m-am liniștit puțin, dar, după ce am plecat de la spital, aveam o mare panică în suflet. Îmi venea să o rog pe soție să vină să mă ia din stația de autobuz. Ca să nu se sperie, nu am chemat-o.

La scurtă vreme, am plecat în parc să mă plimb. Cred că era chiar în seara în care făcusem RMN-ul. În parc am făcut exerciții fizice, gândindu-mă că efortul fizic îmi va prinde bine. După ce am venit acasă, când m-am pus în pat, am început să simt cum îmi vibrează venele de la mâini. Nu mi-am dat seama că motivul era că făcusem efort fizic serios. M-am gândit: «De la RMN mi-a fost afectat creierul. Sigur doctorița a reglat intensitatea aparatului respectiv greșit, din neatenție...»

Acest gând m-a speriat și într-un timp scurt frica a pus stăpânire pe mine. Simțeam că nu mai am aer. Am trezit-o pe soția mea și am mers în grabă în sufragerie. Am deschis larg geamul. Simțeam că mintea mea o ia razna. I-am spus soției că simt nevoia să ies afară din casă, să mă plimb, dar nu m-a lăsat. I-a fost frică să mă lase să ies din casă în starea aceea. Au fost cele mai teribile clipe din viața mea. Am început să mă rog, să Îi cer lui Dumnezeu să îmi dea putere să scap de acea stare. Îmi era teamă că va trebui să chem salvarea și să mă ducă la spital. Aveam atunci în casă și o raclă cu sfinte moaște de la Aiud. Am luat în mână sfintele moaște și m-am rugat: «Sfinte, acum e momentul să mă ajuți. Nu mă lăsa...» Am vrut să citesc Acatistul Sfântului Nectarie, șezând pe o canapea, dar pur și simplu mâinile și picioarele îmi tremurau atât de tare că nu vedeam să citesc. Simțeam că mintea nu mă mai ascultă. Era o senzație nouă și groaznică. Nu știam ce mi se va întâmpla, era o stare de panică totală. Iar senzația de lipsă de aer era din ce în ce mai puternică. Soția mea a început acatistul, iar eu am continuat, pentru că, dacă stăteam în picioare, tremuram mai puțin. Am început să mă liniștesc, încet-încet. Am citit pe rând acatistul, până la sfârșit, după care m-am culcat din nou. Vreme de câteva zile am simțit că mintea mea era foarte fragilă, lucru greu de descris în cuvinte. Foarte mult m-a ajutat faptul că în perioada aceea am fost des la duhovnicul meu. El mi-a dat încredere că totul va fi bine – și așa a fost. Am avut o perioadă mai grea, dar până la urmă m-am pus pe picioare. Starea respectivă nu s-a mai repetat. Am mai avut câteva atacuri de panică mai mici – în care, de exemplu, simțeam că mă biruie deznădejdea, dar tot spovedania m-a ajutat...”

Am reprodus această mărturie, care poate ți se pare prea lungă, chiar dacă nu are legătură directă cu Sfântul Vasile. Dar ea te poate ajuta să înțelegi că, dacă

vei mai avea stări de panică, nu trebuie să nu te lași biruită de ele. Și să știi că Dumnezeu e lângă tine și în astfel de momente. Iar sfinții la care ai evlavie nu te părăsesc. Cum ar putea să te părăsească tocmai când ai mai multă nevoie de ei?

În încheiere, îți scriu doar o altă minune făcută de Sfântul Vasile. În anul 2001 un bărbat pe nume Bogosav Marici, care trăiește în Kotor, a căzut de la înălțimea de opt metri. Fiind internat în spital și având dureri mari, el s-a rugat lui Dumnezeu și Sfântului Vasile ca să poată răbda durerile. Atunci i s-a arătat în vedenie un preot care l-a binecuvântat de trei ori și i-a spus că se va vindeca, dar că nu îl va crede nimeni. Bărbatul a simțit cum un curent electric îi străbate trupul, iar durerea din picioare i-a dispărut. Doctorii nu l-au lăsat să iasă atunci din spital, spunându-i că abia după trei luni se va vindeca, dar că va putea ieși, pe propria răspundere, după o lună. Când a ieșit și a ajuns la casa lui, bărbatul și-a scos ghipsul pe care îl avea la piciorul stâng și a plecat cu mașina spre Ostrog, împreună cu soția sa. A mers și la izvorul sfințit de lângă mănăstire. Când a ajuns la sfintele moaște, monahul de acolo i-a stropit picioarele cu agheasmă, în semnul crucii. Din acel moment, nu a mai avut nevoie de cârje. Când a mers la consultație, medicul s-a mirat că nu mai exista nicio urmă a fracturii. Mă rog ca Sfântul Vasile să te vindece de toate bolile și neputințele tale și să te ajute așa cum l-a ajutat pe acest bărbat. Nu știu de ce, dar am mare credință că te va ajuta și pe tine. Noi nu suntem vrednici să îl vedem binecuvântându-ne, dar, cu toate acestea, nădăjduiesc că ne va ajuta pe fiecare dintre noi, cu tot ceea ce ne este de folos. Te rog să îmi spui cum ți s-a părut ceea ce ți-am scris. Eu lucrez la o carte despre Sfântul Vasile, așa că dacă vrei o să îți trimit în curând mai multe articole despre el.

Toate cele bune.

Din minunile Sfântului Vasile...

Un bărbat pe nume Zdravko Şivcici, din oraşul Nikşici, a venit în anul 1999 să se închine la moaştele Sfântului Vasile al Ostrogului. Venise cu soţia sa, care avea dureri de cap şi de spate. Bărbatul avea de nouă ani dureri la coloană şi la spate. Când s-a atins de sfintele moaşte, a simţit cum un curent electric îl străbate din cap până în picioare. La ieşirea din biserică, a simţit că fusese vindecat. Se vindecase şi soţia lui. După un an de zile, cu ajutorul Sfântului Vasile s-a vindecat de hemoroizi, din cauza cărora suferise 13 ani.

*

Doi soţi care nu puteau face copii au auzit de minunile Sfântului Vasile şi au mers să se închine la Ostrog. Împreună cu ei s-a dus şi sora femeii. Ajungând acolo, un părinte i-a întrebat dacă sunt botezaţi. Bărbatul era, femeia cu sora sa nu erau, aşa că părintele le-a botezat. După botez, i-a spus femeii că dacă nici peste un an nu va rămâne însărcinată, să se întoarcă la mănăstire, pentru a-i citi rugăciuni de dezlegare de nerodire. După şase luni, femeia a rămas însărcinată. După o vreme, când a venit să îi mulţumească sfântului, părintele Lazăr a recunoscut-o şi i-a spus: „Pe unul îl vezi, pe altul îl porţi!” Femeia nu a înţeles cuvintele părintelui şi i-a spus că nu poartă pe nimeni, că ea i-a adus acolo pe amândoi – referindu-se la soţul ei şi la copil. Atunci părintele i-a spus că poartă în pânţec un alt copil. Femeia nu îşi dăduse seama de acest lucru, pentru că era abia în prima lună de sarcină. După opt luni, a născut şi al doilea băiat.

*

Doi soți, Neboișa și Daniela Smilkovici, erau căsătoriți de cinci ani, perioadă în care femeia pierduse șase sarcini, deși își doreau mult să aibă copii. Au fost la diferiți doctori, dar aceștia nu au știut cum să îi ajute. În anul 2001, femeia a visat că stătea în fața raclei Sfântului Vasile, la Ostrog, așa că soții au plecat la mănăstire, unde mai fuseseră o dată, cu vreme în urmă. După ce s-au întors acasă, femeia a simțit că este însărcinată, dar după o lună și jumătate a avut din nou o hemoragie, care însă nu a afectat sarcina. Femeia credea că a rămas însărcinată chiar în ziua în care i se citiseră rugăciunile la Ostrog. La nouă luni după acel pelerinaj, a născut o fată, care a primit la botez numele Maria.

*

O femeie, Darina Stoiancovici, avusese o tumoră și fusese operată. După ce ajunsese la mănăstirea Sfântului Vasile, începuse să se simtă mai bine. Ea luase o frunză din vița de vie de acolo, care pentru rugăciunile sfântului este binecuvântată. Femeile care mănâncă cu credință struguri din această viță de vie au putut rămâne după aceea însărcinate. Nu mai erau struguri, așa că femeia luase o frunză pentru ea, iar alta pentru fiica ei, care este măritată cu un austriac și trăiește la Viena.

Vreme de trei ani de la căsătorie fiica ei nu putea face copii, deși încercase de două ori procedura inseminării artificiale. Doctorii îi spusese că avea o problemă de sănătate și că trebuia să se trateze pentru a putea rămâne însărcinată, pentru că avea niște bacterii care acționau asupra ovulului de fecundare. Cu ajutorul Sfântului Vasile, după ce a înghițit frunza respectivă, femeia a putut rămâne însărcinată și sarcina a decurs normal.

*

Un bărbat pe nume Zoran Nedelkovici, s-a căsătorit cu o femeie din Bulgaria, pe nume Svetlana Iordanov. Până la căsătorie, amândoi făcuseră mari păcate. Când li s-a născut primul copil, în ianuarie 1994, au văzut că avea malformații și cântărea doar 1600 de grame. În mai puțin de o săptămână, bebelușul a murit. Al doilea copil, care li s-a născut în anul 1996, a fost pus în incubator după naștere, dar nu a supraviețuit nici el. Cel de-al treilea copil, care era fetiță, s-a născut prin cezariană. Având probleme de sănătate, a fost pusă și ea în incubator 28 de zile, dar apoi a murit.

Fiind apăsați de moartea pruncilor lor, cei doi soți s-au dus să stea de vorbă cu un părinte bătrân. După ce s-au întâlnit, soțul a citit o carte despre vindecările făcute de sfinți. Acolo erau și minuni săvârșite de Sfântul Vasile al Ostrogului. Citindu-le, soțul și-a dat seama că ar trebui ca el și soția sa să se spovedească și să se pocăiască pentru păcatele lor. În vara aceea, au mers la mare în Muntenegru, împreună cu nașii lor. Văzând un afiș cu un pelerinaj la Ostrog, Zoran a plecat acolo înaintea praznicului Adormirii Maicii Domnului. Bărbatul a făcut pe jos ultima parte a drumului, de la Boghetici la Ostrog, închinându-se la fiecare cotitură a drumului și rugându-se ca Sfântul Vasile să îl ajute. La mai puțin de un an după pelerinajul la Ostrog, pe 8 august 1998, soția lui a născut o fiică sănătoasă, de 3500 de grame. Fata s-a dezvoltat foarte repede, fizic și psihic, și de aceea părinții ei au poreclit-o minunea de la Ostrog. Reîntorcându-se la mănăstire în luna martie a anului 2001, bărbatul s-a spovedit și s-a căit pentru păcatele sale. În luna următoare soția lui a născut cu bine un băiat, pe care l-au botezat Matei. Tot în acea perioadă, bărbatului i-au dispărut niște pete pe care le avea pe piele. Ca mulțumire pentru Sfântul Vasile, bărbatul și-a dorit să ridice o biserică care să aibă hramul acestuia.

*

O fetiță de patru ani a ajuns la Ostrog în luna august, în anul 1994. Fetița avea probleme încă de la naștere. Când plângea, se oprea din respirat și își pierdea cunoștința. Părinții de la mănăstire au spus că fata trebuie să se împărtășească de praznicul Schimbării la Față și se va vindeca. Așa s-a și întâmplat, iar părinții l-au ales pe Sfântul Vasile ca patron al familiei.

*

Patru bărbați din Serbia de Vest au adus la Ostrog o femeie de treizeci de ani, care era demonizată. Din pânțele ei vorbeau trei demoni. Bărbații o țineau cu greu, pentru că avea o putere foarte mare. După ce a fost botezată, s-a vindecat cu totul. În anul 1992, la jumătate de an după botez, femeia s-a întors la mănăstire să îi mulțumească sfântului pentru ajutorul primit.

*

O femeie catolică, unguroaică, pe nume Anna Cik, făcuse o hemoragie cerebrală și partea stângă a corpului îi paralizase. Mergea doar cu ajutorul cârjelor. Mergând să se roage la Ostrog, a trăit o minune și a aruncat cârjele, pentru că nu mai avea nevoie de ele. Ea îi mulțumea organizatorului pelerinajelor la Ostrog pentru mulțimea minunilor și vindecărilor despre care le vorbea pelerinilor, minuni care se întâmplau în toate grupurile de pelerini.

*

O femeie cu trei copii, Vera Markovici din orașul Pojarevăț, a început să aibă probleme cu băiatul cel mare, Zoran, care o luase pe calea desfrâului și a drogurilor. Femeia văzuse ajutorul Sfântului Vasile al Ostrogului când fiul cel mic avusese probleme de sănătate, având vreme de trei ani dureri la șold. Ea până atunci

mergea rar la biserică și nu prea ținea posturile. S-a dus cu băiatul pe la tot felul de doctori, de mediumi, a încercat tratamente cu acupunctură, dar fără niciun efect. Au ajuns chiar la un psihiatru, care a considerat că băiatul nu are nicio problemă la șold și că de fapt este bolnav psihic. Pentru că rămânea în urmă cu învățatul, copilul a pierdut chiar un an de școală. Abia când un profesor de istorie care, deși nu predă la clasa băiatului, dar auzise de problemele lui de sănătate, l-a luat într-o excursie cu școala la Ostrog, copilul s-a vindecat. El avea mare nădejde în ajutorul Sfântului Vasile. După ce a venit acasă, nu a mai fost nevoie să ia medicamente, pentru că durerile îl lăsaseră.

Când fratele lui mai mare, Zoran, a căzut în patima drogurilor, mama lui i-a propus să îl ducă la Ostrog, dar Zoran a refuzat. Atunci, mama a încercat să îl păcălească, spunându-i că vor merge la mare. Pe drum, mama i-a spus că vor face un mic ocol, ca să ajungă la mănăstire. Când au ajuns la Mănăstirea de Jos, Zoran a refuzat să intre în biserică. În drum spre Mănăstirea de Sus, a început să țipe și să înjure, aruncând cu pietre în mama lui. I-a cerut bani să se întoarcă singur acasă. Dar, când au ajuns la porțile mănăstirii, Zoran și-a dat seama că greșise față de mama lui și s-au împăcat. În biserică, tânărul s-a închinat la sfintele moaște, vrând chiar să cumpere o icoană a Sfântului Vasile. Nu a putut, pentru că nu aveau bani destui. De atunci, Zoran a început să își revină. A plecat să muncească în Italia, împreună cu tatăl său. După o vreme, mama a revenit la mănăstire, mergând desculță de la Mănăstirea de Jos până la Mănăstirea de Sus. A cumpărat o icoană cu Sfântul Vasile pentru ea și alta pentru fiul ei, luând binecuvântare să îl cinstească pe sfânt ca și patron al familiei.

*

O fată pe nume Sandra Jorjevici avea paralizie totală și epilepsie, din cauza unei probleme la măduva spinării. Fata dormea aproape permanent, din cauza medicamentelor pe care le lua. După ce a fost adusă de mama ei la moaștele Sfântului Vasile al Ostrogului, situația ei s-a schimbat în bine. A început să se miște și să privească. Chiar dacă nu a reușit să vorbească, începuse să scoată diferite sunete, ceea ce era un semn al îmbunătățirii stării ei. Dacă situația stării ei de sănătate nu s-ar fi schimbat în bine, tatăl era decis să își părăsească familia.

*

În luna august a anului 2000, un bărbat pe nume Milan Trkulia, care lucra la poliție, a mers într-un pelegrinaj la Ostrog. Pentru că familia lui nu era credincioasă, el nu fusese botezat în copilărie, așa că s-a botezat la mănăstire. În anul următor, în luna mai, s-a cununat religios și după patru luni soția lui a născut un băiat, căruia i-au pus numele Iovan. În casă au început certuri și neînțelegeri, pentru că mama lui se băga în treburile familiei. Copilul țipa tot timpul și încremenea de spaimă. A fost botezat când avea două luni, dar nici după botez nu era mai bine. Rudele i-au spus mamei copilului că soacra ei se ocupă cu farmecece și vrăjitoria și că făcuse mult rău altora, dar femeia nu credea acest lucru. Abia când a căutat cu atenție prin casă, a găsit sub patul ei însemnări cu descântece vrăjitoarești și atunci a înțeles de unde venea răul. Femeia s-a speriat și chiar s-a îmbolnăvit de supărare, dar bărbatul ei nu credea că mama lui face farmece. Femeia a mers la diferiți medici, ba a ajuns chiar și la vrăjitoare, sperând că va fi ajutată, dar totul a fost degeaba. La aproape nouă luni de la nașterea copilului, soțul a plecat de acasă la mama sa. Starea copilului era din ce în ce mai rea, așa că mama a vrut să meargă cu el la Ostrog. Au plecat acolo,

împreună cu sora socrului ei. Ajungând la Mănăstirea de Sus, au dormit acolo, sub cerul liber. Copilul era în cărucior. Dimineața, când au ajuns la sfintele moaște, copilul a țipat cu putere. Atunci, un monah de acolo a întrebat-o pe mamă ce problemă are copilul și a rugat-o să aștepte afară din biserică. Mama s-a împiedicat pe scări și a căzut, având copilul în brațe, dar copilul nu a pățit nimic. O femeie a venit și a încurajat-o pe mamă, spunându-i că sfântul va alunga răul. Când mama a ajuns la sfintele moaște, și s-a rugat pentru copil împreună cu monahul și cu femeia aceea, copilul a zâmbit pentru prima dată în viața lui. Pentru rugăciunile sfântului, copilul se vindecase.

*

În anul 2000 o femeie pe nume Nada Setencici a fost operată la Institutul de Oncologie din Belgrad, unde i s-a scos o tumoare de la sânul stâng. Doctorii i-au cerut să revină pentru operația de extirpare a sânelui, pentru radioterapie și chimioterapie. Gândindu-se cu spaimă că cei trei copii ai ei vor rămâne orfani, femeia s-a rugat cu nădejde lui Dumnezeu și Sfântului Vasile al Ostrogului. La Belgrad, doctorii au anulat brusc operația, așa că femeia a ajuns la spital la Podgorița, unde doctorii au programat-o urgent la operație cu o zi înaintea praznicului Bunevestiri. Femeia s-a rugat Maicii Domnului și Sfântului Vasile să o facă bine și să scape de operație. Când au venit rezultatele analizelor țesuturilor din tumoare, un doctor bun și-a dat seama că diagnosticul pus femeii era greșit și că femeia nu avea nevoie de operație. Ea a plecat la casa ei, mulțumind lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Vasile al Ostrogului pentru ajutorul primit.

*

În anul 2001, un copil de șase ani din orașul Zrenianin avea rectul perforat, iar materiile fecale i se împrăștiaseră în stomac. După o primă operație, care a durat mult, doctorii le-au spus părinților săi că trebuie să mai facă o operație, pentru ca intestinele să funcționeze normal. Mama lui a primit de la Ostrog două sticlute, una cu apă sfințită și una cu ulei sfințit. După trei zile de la operație, doctorul i-a spus mamei că nu știe ce să facă pentru a salva viața fiului ei, care se afla într-o situație foarte gravă. Mama i-a dat o iconiță cu Maica Domnului și cu Domnul Iisus, pe care doctorul a lipit-o de patul copilului. I-a dat și cele două sticlute, spunându-i că sunt de la Mănăstirea Sfântului Vasile al Ostrogului. Atunci, doctorul a luat cu pipeta apă sfințită și ulei sfințit și le-a pus copilului în gură, cu ajutorul unei sonde. De îndată, copilul s-a înseninat la față și a început să respire normal. Doctorul i-a pus copilului ulei sfințit și pe lângă pansamentul de la copci. După 15 zile, i-au dat copilului drumul din spital, pentru că pericolul trecuse. După șase săptămâni, când i-au scos firele de la operație, au văzut că băiatul era sănătos. Medicul mărturisea că nu a mai văzut în viața lui un caz de refacere atât de rapidă după o problemă atât de gravă. Mama copilului, Kovinka Slankamenaț, mărturisea că totul a fost lucrarea Sfântului Vasile al Ostrogului.

*

O femeie pe nume Angela Hofman, născută în Mostar, măritată cu un neamț cu care trăiește în Frankfurt, a început să aibă dureri mari la picioare, mai jos de genunchi. A cerut ajutorul unui vraci, care pretindea că este preot și care spunea că stătuse o lună la Mănăstirea Ostrog și că primise darul vindecărilor. Vraciul îi ceruse 1100 de mărci germane pentru tratament, amenințându-o să se grăbească cu plata, ca să nu fie prea târziu. Șocată, femeia a sunat la mănăstirea din Ostrog, iar un

părinte de acolo i-a spus că vraciul era un șarlatan, că darul primit de la Dumnezeu nu se poate vinde. Femeia a ascultat sfaturile părintelui și a început să se roage și să își ungă picioarele cu ulei sfânt.

Într-o seară, în timp ce se ruga în fața icoanei, a văzut cum sfântul o privea din icoană și clipea. Atunci femeia și-a simțit și mai tare povara păcatelor și s-a rugat cu și mai multă pocăință. S-a rugat așa în câteva nopți și, în a cincea noapte, când s-a dus să își ungă picioarele, și-a dat seama că fusese vindecată, că picioarele nu o mai dureau. Fiul ei i-a mărturisit că o văzuse pe Maica Domnului zâmbind din icoană, în timp ce mama lui se ruga. Băiatul spera că o va mai vedea și altă dată pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu zâmbind, dar nu a mai văzut-o.

*

O tânără din Podgorița, Liliana Markovici, născută în anul 1960, a făcut paralizie cerebrală. La vârsta de 23 de ani abia se putea mișca, pentru că avea deformări ale extremităților corpului, pe care nu putea să le desfacă zile sau chiar săptămâni întregi. Ea fusese la școala de copii invalizi din Zabiela. În copilărie fata mersese să se închine la Ostrog, iar în anul 2001 a venit pentru a doua oară. Nu mai putea merge fără cârje, iar cu ele putea merge doar în jurul casei. Având dureri foarte mari, doctorii i-au făcut calmante. Liliana a vrut să meargă din nou la Ostrog, așa că a plecat acolo cu alți pelerini. Cu ajutorul lor, a reușit să ajungă să se închine la sfintele moaște. În timp ce se rugau, un ieromonah de la o altă mănăstire i-a văzut și a vrut să îi citească Lilianei o rugăciune pentru vindecare. În timpul rugăciunii, Liliana, care avea epitrahilul pus pe cap, s-a rugat cu credință să fie vindecată. După rugăciune, ea a putut sta dreaptă pe picioarele ei. Se vindecase.

În loc de încheiere

Nu știu ce să scriu acum, pentru că nu vreau să fie o încheiere, ci un pretext pentru o continuare. Da, vreau ca tu să continui această carte, scriind despre lucrările Sfântului Vasile al Ostrogului pe hârtia inimii tale. Mă rog ca Sfântul Vasile să îți fie aproape și să îți împlinească rugăciunile. Să te ajute în tot ceea ce îți este cu adevărat de folos. Da, cartea se încheie aici, dar aş vrea să continue legătura ta cu Sfântul Vasile...

Nu aş vrea ca această cârtică să fie încă una, lângă alte multe zeci sau poate chiar sute pe care le-ai citit, dar citirea a rămas fără roade. M-aş bucura să știu că vei putea mărturisi, la un moment dat, că întâlnirea ta cu Sfântul Vasile te-a schimbat.

Eu m-am rugat lui, de multe ori, să mă ajute într-o anumită problemă. M-am rugat, dar mi se părea că sfântul nu m-a ajutat, pentru că nu promisem ajutorul cerut. Mi-a luat mult timp să înțeleg că de fapt Sfântul Vasile mă ajutase chiar și prin faptul că nu mă lăsase să fiu biruit de deznădejde, deși încercarea respectivă era grea. Deși aparent rugăciunea mea către el rămăsese fără răspuns, nu era așa. Nu aş vrea să crezi că îmi fur singur căciula și că, neprimind ajutorul așteptat, încerc să mă consolez, mințindu-mă singur. Nu, am înțeles din această încercare că sfântul mi-a fost și îmi este aproape. Și liniștea pe care am simțit-o aproape de fiecare dată când m-am rugat lui este pentru mine o dovadă în acest sens.

Acum îndrăznesc să te rog... Sunt emoționat că îți cer asta... Dar îmi doresc să mă ajuți cu ceva. Vreau să fii un mic ctitor de altare cu hramul Sfântului Vasile.

De aceea te rog să donezi o sumă mare de bani în contul... Glumesc. Nu asta aștept de la tine. Ci aștept să

fii un altfel de ctitor. Există două feluri de ctitori. Cei obișnuiți, care dau bani pentru construcția bisericilor sau a paracliselor, și care sunt pomeniți la slujbe ca mari binefăcători. Dar mai există un fel de ctitori, despre care nu se vorbește aproape deloc. Ei sunt cei care au ajutat la răspândirea mărturiilor despre minunile sfinților. Oameni simpli, de multe ori săraci și smeriți, s-au rugat cu evlavie în taină dar au și vorbit altora despre minunile sfinților. Și, astfel, când sfinții au fost cunoscuți, alții au preluat ștafeta și au luat inițiativa construirii de biserici și paraclise.

Te rog să faci și tu același lucru, devenind un mărturisitor al minunilor făcute de Sfântul Vasile al Ostrogului. Vorbește tuturor celor bolnavi sau aflați în alte feluri de nevoi despre el și despre grabnicul său ajutor.

Un lucru simplu pe care îl poți face este să împrumuți această carte sau alte cărți despre Sfântul Vasile unui număr cât mai mare de oameni. Citind, unii dintre ei vor avea evlavie la Sfântul Vasile și vor ști să îi ceară ajutorul la vreme de necaz.

Vreau să îți mai scriu un singur lucru despre binecuvântările pe care le împarte Sfântul Vasile, care s-a nevoit o vreme și în Sfântul Munte Athos. Chiar dacă plecase de acolo, el se învrednicise să ia cu el binecuvântarea specială a Maicii Domnului, despre care ea însăși a dat mărturie în chip minunat: „În anul 1980, Părintele Andrei (1904-1987), fost stareț al Mănăstirii Sfântul Pavel, se afla la metocul mănăstirii, la Monoxilitis, la intrarea în Sfântul Munte, unde se văd trei stânci (tris adelfia).

Într-una din zile, Părintele Andrei, coborându-se la malul mării să adune lemne, a văzut o femeie în negru stând pe o piatră și având în mână trei cărți. Dar ochii părintelui erau ținuti să nu înțeleagă că este Maica Domnului. Când a văzut-o, părintele Andrei a rămas nedumerit. S-a apropiat de ea și a întrebat-o: «Cine ești

și ce faci aici? Poate ai nevoie să te ajut cu ceva!». Atunci Maica Domnului i-a zis: «Eu sunt Stăpâna acestor locuri. Într-o carte îi scriu pe cei care vin în Sfântul Munte și rămân pentru totdeauna, în a doua pe cei care vin și se nevoiesc un timp, apoi pleacă, iar în a treia pe cei care doar vizitează și pleacă».

Părintele Andrei a privit-o nedumerit și, luându-și lemnele, a plecat spre casa unde locuia. S-a dus apoi în bisericuță să-și facă Vecernia. Când s-a uitat la icoana Maicii Domnului a tresărit: avea același chip ca femeia pe care o întâlnise. Atunci i s-a deschis mintea și a înțeles vedenia. A ieșit în grabă din biserică și a plecat spre mare. Când a ajuns, nu a mai găsit-o. Cu lacrimi în ochi a rugat-o pe Maica Domnului să i se arate din nou. Pe când se ruga a simțit o mireasmă foarte plăcută, dar pe Maica Domnului nu a mai văzut-o.”²⁵

Sfântul Vasile a trăit doar o vreme în Sfântul Munte Athos, dar a primit binecuvântarea celor care s-au nevoit acolo. (Ca să înțelegi cât de mare este puterea acestei binecuvântări, am să îți spun ceva despre Sfântul Gherasim din Kefalonia, un alt mare sfânt făcător de minuni. Uneori, dracii care vorbeau prin gurile demonizaților care erau aduse la moaștele sale îl strigau cu numele de Kapsalis. Și aceasta pentru că Sfântul Gherasim se nevoise o vreme în Sfântul Munte Athos, în regiunea Kapsalei.)

²⁵ Textul a fost preluat de pe [https:// sfantulmunteathos.wordpress.com/tag/silviu-cluci/](https://sfantulmunteathos.wordpress.com/tag/silviu-cluci/). Mărturia este urmată de următoarea precizare, care subliniază autenticitatea minunii „Părinții de la Mănăstirea Sfântul Pavel pomenesc des pelerinilor despre această minunată apariție a Maicii Domnului. Ea este amintită și în lucrările: Arhim. Partenie Aghiopavlitul, *Arhimandritul Andrei Proigumenul Mănăstirii Sfântul Pavel*, Cuviosul Grigorie, 12/1987, pp. 46-51 și Monahul Moise Aghioritul, *Marele Pateric al părinților îmbunătățiți din secolul al XX-lea*, Vol. III, 1984-2000, Editura Migdonia, Prima ediție, Septembrie, 2011” (n.a.).

Cred că, așa cum Maica Domnului scrie numele pelerinilor care vin în Sfântul Munte Athos, tot așa fiecare sfânt se află într-o legătură cu cei care se roagă lor. Există o binecuvântare specială pe care o primesc cei care vin la sfintele lor moaște, cei care au icoanele lor, cei care le poartă numele, cei care le cinstesc praznicele. Nu cred că există niciun efort, nicio jertfă, care să nu primească răsplată din partea sfinților.

Important este ca noi să ne întâlnim, cu adevărat, cu sfinții. Și lucrul acesta se vede din viața noastră. Adică, viața noastră duhovnicească nu trebuie să fie o anexă la viața noastră de zi cu zi, ci viața noastră de zi cu zi trebuie să fie pătrunsă de sfințenie. Știu, lucrul acesta pare greu, poate chiar imposibil, numai că nu este deloc așa. Să ne rugăm Sfântului Vasile să vină în întâmpinarea noastră. Să îi cerem ajutorul și să nu ne îndoim că ne va ajuta. Da, suntem păcătoși, slabi și neputincioși. Dacă ne-am uita într-o oglindă duhovnicească nu am fi mulțumiți de ceea ce vedem. Dar să avem sinceritatea de a ne recunoaște slăbiciunile și păcatele și să cerem cu credință ajutorul sfinților. Iar acest ajutor nu va întârzia să se arate...

Am văzut într-un film o întrebare de nota 10: „Dacă dușmanii lui Hristos ar căuta motive să te acuze că ești creștin, care sunt faptele pe care le-ar putea invoca?” Altfel spus, cât de creștină e viața pe care o duci? Eu aș vrea să te întreb ceva, și aș vrea să meditezi la ea: dacă tu crezi și spui că ai evlavie la sfinți, care sunt faptele tale care arată cu adevărat această evlavie? Că din vorbe, toți suntem pe calea cea bună...

Închei aici, pentru că oricum am scris mai mult decât mi-aș fi dorit. Dacă această carte ți s-a părut de folos, te rog să mă pomenști în rugăciunile tale, ca să pot scrie și alte cărți, dacă e voia lui Dumnezeu...

Pe Sfântul Vasile îl rog să primească rândurile pe care le-am scris ca pe o mică jertfă. Îl rog să mă vindece

de patimile care mă apasă și să îmi dăruiască sănătate sufletească și trupească. Îl rog să aibă grijă de soția și de copiii mei, de duhovnicul meu și de toți cei de aproape ai mei. Îl rog mai ales să mă ajute să vorbesc mai puțin și să trăiesc mai mult așa cum trebuie, adică să pot „predica” mai ales prin viața mea, pentru că altfel cuvintele mele – scrise sau vorbite – vor rămâne fără roade...

ACATISTUL SFÂNTULUI VASILE AL OSTROGULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI

După obișnuitul început se zice:

Condacul 1:

Veniți, credincioșilor, să îi aducem cântări de mulțumire Sfântului Vasile, care ne-numărate minuni a săvârșit prin rugăciunile sale, și să îl laudăm într-un glas: Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Icosul 1:

Viață bineplăcută lui Dumnezeu ai dus, sfinte, că din tinerețea ta ca o candelă vie ai ars, prin nevoințe și rugăciuni neîncetate. Și, pentru râvna ta, Hristos te-a chemat să păstorești turma cea cuvântătoare, intrând în soborul ierarhilor din Biserica Serbiei, cea mult încercată și mult pătimitoare, iar noi îți aducem cântări de mulțumire și laudă, zicând:

Bucură-te, că din tinerețea ta ai însetat după slujirea Evangheliei;

Bucură-te, că ai ales calea monahală și ai primit crucea preoției;

Bucură-te, că și în grădina athonită a Maicii Domnului te-ai nevoit;

Bucură-te, că, pentru evlavia ta, mari harisme de la Dumnezeu ai primit;

Bucură-te, cel ce, în vremuri grele pentru Biserică, ai intrat în soborul ierarhilor;

Bucură-te, că Sfântul Vasile cel Mare ți-a fost pildă și ceresc călăuzitor;

Bucură-te, zid, care ai apărat dreapta credință de rătăcirile apusenilor;

Bucură-te, cel ce nu te-ai temut de amenințările și prigonirile musulmanilor;

Bucură-te, că mai apoi, la Ostrog, în rugăciuni și nevoințe ai sporit;

Bucură-te, că acest loc de închinare, pentru jertfelnicia ta, s-a slăvit;

Bucură-te, că ai primit darul facerii de minuni, mergând pe calea sfințeniei;

Bucură-te, că nimeni nu rămâne fără răspuns dintre cei care se roagă ție;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 2-lea:

În chip minunat te-ai arătat în vis părintelui stareț Rafail, cerându-i să meargă la Ostrog și să deschidă mormântul tău, pentru a afla sfintele tale moaște, iar el, cu multă cinste, le-a pus în biserică spre închinare, pentru

ca poporul binecredincios să alerge la ajutorul tău, întărindu-se în credință și lui Dumnezeu aducându-I lauda: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Când oastea lui Omer Pașa a atacat mănăstirea ta, vrând să ardă sfintele tale moaște, cum fuseseră arse la Vracear moaștele Sfântului Sava, i-ai întărit în chip minunat pe ostașii muntenegreni care apărau mănăstirea ta, și pentru aceasta ai primit laudele lor, iar noi îți aducem aceste cântări:

Bucură-te, primind mulțimea pelerinilor care la mănăstirea din Ostrog au venit;

Bucură-te, că rugăciunile lor pentru cei vii și pentru cei răposați le-ai primit;

Bucură-te, că, înaintea raclei tale, cei căzuți în păcate pun început bun;

Bucură-te, că, lângă tine, sufletele bolnave se vindecă, virtuțile răsar și patimile apun;

Bucură-te, că, de multe ori, sfintele tale moaște și mănăstirea din Ostrog le-ai păzit;

Bucură-te, că trupul tău a fost păzit de năvala apelor când râul Zeta l-a acoperit;

Bucură-te, că racla ta a fost mutată, pentru a nu cădea în mâinile turcilor;

Bucură-te, că, în chip minunat, ea a devenit ușoară, spre uimirea credincioșilor;

Bucură-te, că armatei germane care a atacat mănăstirea ta i-ai fost împotrivor;

**Bucură-te, că îi păzești pe cei care te cin-
stesc cu evlavie, neobositul rugător;**

**Bucură-te, că, în zilele de dinaintea prăz-
nirii tale, mulți credincioși postesc;**

**Bucură-te, că aceștia, urmând povețele
tale, în rugăciune și nevoițe sporesc;**

**Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului,
grabnicul făcător de minuni!**

Condacul al 3-lea:

**Nădăjduind în ajutorul tău, preoteasa i-a
cerut părintelui Iovan să aducă la mănăstirea
ta o mică ofrandă, însă acela i-a răspuns: „La-
să acele oseminte moarte să se odihnească în
pace în peștera lor din Ostrog! Către cei vii ar
trebui să te întorci, ca să-i ajuți!”. Dar tu te-ai
arătat lui în vedenie și l-ai muștrat, spunân-
du-i: „Sunt viu, nu mort, precum crezi! Și nu
fi necredincios, ci credincios!” Iar noi, minu-
nându-ne de pocăința lui, Îl lăudăm pe Dum-
nezeu, Cel ce te-a sfințit, zicând: Aliluia.**

Icosul al 3-lea:

**I-ai arătat Savetei frumusețile raiului, în-
demnând-o să fie bună și milostivă, ca să a-
jungă și ea acolo, dar ai și muștrat-o că lucra
în ziua prăznirii tale. Iar ea, înțelegându-și
greșeala, a pus început bun mântuirii, slăvin-
du-L pe Dumnezeu și aducându-ți cântări de
laudă. Pentru care minune îți zicem unele ca
acestea:**

**Bucură-te, că, în chip minunat, pe Saveta
în credință o ai întărit;**

**Bucură-te, că ziua prăznuirii tale să o
cinstim ne-ai îndemnat;**

**Bucură-te, că, arătându-te părintelui Io-
van, l-ai întărit în credință;**

**Bucură-te, ceresc povățuitor, că și noi am
luat pildă din a lui pocăință;**

**Bucură-te, că de obiceiurile pierzătoare
de suflet ne ajuți să scăpăm;**

**Bucură-te, că, pentru rugăciunile tale, le-
pădăm patimile și crucea mântuirii o ridi-
căm;**

**Bucură-te, stavilă, care îi oprești pe cei
porniți pe calea băuturii și a desfrâului;**

**Bucură-te, primind mulțumirile celor pe
care i-ai tămăduit de patima fumatului;**

**Bucură-te, că îi izbăvești pe cei care sunt
legați cu lanțurile grele ale drogurilor;**

**Bucură-te, că ne ajuți să alegem nevoința
și să scăpăm din cursele diavolilor;**

**Bucură-te, că, auzind de minunile tale, la
racla ta și oameni de alte credințe au venit;**

**Bucură-te, că, prin nestricăciunea trupu-
lui tău, dreapta credință s-a propovăduit;**

**Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului,
grabnicule făcător de minuni!**

Condacul al 4-lea:

**Pe musulmanul care nu putea să își plă-
tească datoriile și se gândea că e mai bine să**

își ia viața decât să ajungă de rușine, l-ai ajutat când a căzut la rugăciune către tine împreună cu femeia sa și au trecut cu bine de acea încercare. Și noi te rugăm, Sfinte Vasile, să ne ajuți să trecem cu credință și răbdare prin toate încercările îngăduite de Dumnezeu, ca să Îi zicem cu mare glas: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Când lăcustele au năpădit ținuturile din Cetinie, făcând pagube holdelor și viilor, ai păzit recolta țăranului credincios, care a pus icoana ta într-un copac din țarina sa. Și oamenii care au văzut puterea ocrotirii tale s-au rugat ție cu evlavie, iar noi îți aducem aceste cuvinte de mulțumire:

Bucură-te, că ne arăți calea atunci când nu mai vedem nicio scăpare;

Bucură-te, că ne întărești să purtăm crucea necazurilor fără cârtire;

Bucură-te, cel ce te rogi pentru cei aflați în tot felul de nevoi;

Bucură-te, că îi hrănești pe cei flămânzi și îi îmbraci pe cei goi;

Bucură-te, că pe cei slăbiți îi ajuți să aibă putere să muncească;

Bucură-te, că pe oameni îi înveți talanții cum să și-i folosească;

Bucură-te, că ușurezi povara grea a datornicilor care te cinstesc;

**Bucură-te, cunună a Bisericii și praznic
pentru poporul creștinesc;**

**Bucură-te, podoabă de mare preț, bine-
cuvântare a familiilor;**

**Bucură-te, Sfinte Vasile, că porți de grijă
călugărilor și maicilor;**

**Bucură-te, dreptar de jertfelnicie și pro-
povăduire a preoților;**

**Bucură-te, icoană vie a nevoinței și pildă
sfântă a ierarhilor;**

**Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului,
grabnicule făcător de minuni!**

Condacul al 5-lea:

**Când pruncul care era pus într-un coș,
fiind adus la sfintele tale moaște pentru a lua
binecuvântare, a căzut cu coșul de pe stânci,
tu l-ai ocrotit în chip nevăzut și, biruindu-se
legile firii, pruncul a rămas teafăr. Iar cei ca-
re au fost martori ai acestei minuni au înțeles
puterea ocrotirii tale și L-au lăudat pe Dum-
nezeu, zicând: Aliluia!**

Icosul al 5-lea:

**Mult s-a chinuit fata care nu putea să
doarmă nicidecum, fiind bolnavă la cap, iar
doctorii i-au spus că nu se cunoștea leac pen-
tru boala ei. Dar, adusă fiind de mama ei la
sfintele tale moaște, s-a tămăduit. Pentru a-
ceasta ne rugăm ție, Sfinte Vasile, ajută-i pe**

cei care poartă crucea bolii, ca, tămăduindu-se, să îți cânte laude ca acestea:

Bucură-te, rază de soare, care aduci lumină în sufletele bolnavilor;

Bucură-te, că pruncilor apăsați de povara bolii le ești ocrotitor;

Bucură-te, că te rogi pentru ei și pentru doctorii care îi îngrijesc;

Bucură-te, că pătimirile rudelor celor aflați în boli și suferințe se domolesc;

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, ai adus vindecare copiilor paralizați;

Bucură-te, că după multă vreme din patul durerii au fost ridicați;

Bucură-te, că tu copiilor cu mințile bolnave le ești tămăduitor;

Bucură-te, că îi întărești în răbdare și credință pe părinții lor;

Bucură-te, primind mulțumirile celor pe care i-ai tămăduit;

Bucură-te, că bubele și rănila prin mijlocirea ta s-au lecut;

Bucură-te, nădejde a celor care nu pot dormi din pricina durerilor;

Bucură-te, că aduci odihnă și mângâiere la patul suferinzilor;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 6-lea:

Unul după altul au părăsit această viață copiii vopsitorului necredincios, dar el ți-a cerut ajutorul abia când ultimul său copil a ajuns pe patul de moarte. El ți-a făgăduit că, dacă îi vei tămădui fiul, va veni să se închine la mănăstirea ta, iar mai apoi, primind ajutorul cerut, și-a îndreptat viața, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Mult au suferit cei doi soți din Bar, văzând cum pruncii lor mor înainte de a ajunge la vârsta de un an, dar, văzând că și ultimul lor copil a ajuns pe patul de boală, au alergat la ajutorul tău. Iar tu nu numai că ai tămăduit-o pe fiica lor, ci mai apoi i-ai ajutat și să aibă mai mulți copii, care au crescut sănătoși, prin rugăciunile tale. Pentru aceasta, noi te lăudăm, zicând:

Bucură-te, ocrotitorule al copiilor pentru rugăciunile rudeniilor lor;

Bucură-te, că și pentru cei singuri și orfani ești rugător;

Bucură-te, păzitorule al copiilor și al tinerilor care trec prin focul ispitelor;

Bucură-te, că fiilor risipitori pe calea pocăinței le ești călăuzitor;

Bucură-te, că tinerilor care au boli sufletești le arăți calea vindecării;

Bucură-te, că îi înveți să pună degrabă început bun mântuirii;

Bucură-te, a părinților cu inimile îngreunate de durere îmbărbătare;

Bucură-te, că oamenilor care trăiesc în păcate le ești mustrare;

Bucură-te, că, tămăduind bolile trupești ale copiilor, îi ajuți și pe părinții lor;

Bucură-te, al celor care și-au cunoscut căderile și păcatele îndreptător;

Bucură-te, înger al vieții, care îndepărtezi îngerul morții;

Bucură-te, cel ce gonești întunericul și aduci lumina nădejdi;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 7-lea:

Te-ai arătat în vis băiatului care vreme de doi ani suferise din pricina bolii la rinichi și i-ai cerut să îți trimită o cămașă a lui. Iar după ce băiatul a purtat cămașa care fusese binecuvântată la mănăstirea ta, s-a tămăduit prin rugăciunile tale, iar mai apoi I-a adus Domnului jertfă de laudă, zicând cu mulțumire: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Când femeia din Dubrovnik a fost operată la stomac și doctorii au văzut că avea cancer, au trimis-o la casa ei, nepricepându-se să

o ajute. Dar ea, chinuindu-se multă vreme și neputând să meargă la mănăstirea ta, a trimis acolo o rochie de-a ei, crezând cu putere că, după ce o va purta, puterea harismelor tale o va tămădui. Și a primit vindecarea mult-așteptată, de care lucru minunându-ne îți aducem laude, zicând:

Bucură-te, că îi îndemni tainic pe bolnavi să ceară ajutorul tău;

Bucură-te, cel ce plinești rugăciunile rudeniilor bolnavilor;

Bucură-te, că fata mută, pe care ai vindecat-o, cu glas mare pe Hristos L-a slăvit;

Bucură-te, că cei vindecați de tine pe Dumnezeu cel viu L-au laudat;

Bucură-te, că celor neputincioși le ștergi lacrimile;

Bucură-te, cel ce ești nădejde a celor fără de nădejde;

Bucură-te, învățându-ne să cerem să se facă nu voia noastră, ci voia cerească;

Bucură-te, că, pentru rugăciunile tale, primim mila dumnezeiască;

Bucură-te, mângâiere a celor apăsăți de povara singurătății și de durere;

Bucură-te, rugător pentru cei care părăsesc această viață trecătoare;

Bucură-te, că alungi frica morții de la cei deznădăjduiți și suferinzi;

Bucură-te, ridicare a oamenilor care de amărăciune au fost biruiți;

Bucură-te, că ai adus tămăduire bolnavilor pe care doctorii îi credeau de nevindecat;

Bucură-te, că de cei care se îndoiau de minunile tale nu te-ai îndepărtat;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 8-lea:

Când judecătorul din Podgorița a ajuns pe patul de moarte, mult chinuindu-se din pricina bolii, femeia sa a auzit glasul minunat care a îndemnat-o să se roage ție, pentru ca soțul ei să rămână în viață, și apoi ea să meargă la mănăstirea ta, ca să aprindă o lumânare pentru sănătatea lui. Iar femeia, făcând ascultare, a primit plata ascultării ei, pentru că bărbatul ei s-a tămăduit, și împreună L-au lăudat pe Dumnezeu, zicând: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

„O, Sfinte Vasile, dacă ești și mă poți ajuta, vino degrabă și mă izbăvește, căci de nicăieri nu am vreo nădejde”, s-a rugat musulmanul din Peci, când doctorii i-au spus că nu îl mai pot ajuta cu nimic și i-au cerut să plece din spital, pentru a muri la casa sa. Dar tu te-ai arătat lui în vis, spunându-i că se va tămădui. Și, vindecându-i plămânii, el a cunoscut puterea mijlocirilor tale, pentru care te lăudăm, zicând:

Bucură-te, munte de credință, care îi ridică la tine pe cei aflați în valea suferințelor;

Bucură-te, doctor fără de arginți, izbăvire a slăbănogilor;

Bucură-te, cel ce de multe ori te-ai arătat celor pe care i-ai vindecat;

Bucură-te, că, auzind despre arătările tale, mulți de Hristos s-au apropiat;

Bucură-te, cel ce femeii din Belgrad piciorul cangrenat i l-ai tămăduit;

Bucură-te, că ai primit cele două sfeșnice pe care, cu mulțumire, ți le-a dăruit;

Bucură-te, primind acum și puținele noastre rugăciuni;

Bucură-te, grabnic ajutătorule, mare făcătorule de minuni;

Bucură-te, că vestea despre mulțimea harismelor tale s-a răspândit în întreaga lume;

Bucură-te, cel ce răsplătești cuvintele noastre despre tine ca pe niște fapte bune;

Bucură-te, al celor care propovăduiesc nenumăratele tale tămăduiri prieten;

Bucură-te, al celor care dau milostenie cărți despre minunile tale liman;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 9-lea:

În lanțuri a fost adus la mănăstirea ta tânărul Marian, pentru că răcnea ca un leu și făcea multă tulburare, pătimind din pricina duhurilor necurate. Dar Hristos, Cel ce a tă-

măduit mulțime mare de îndrăciți, l-a tămăduit și pe acesta pentru rugăciunile tale, iar el, scăpând din lanțurile întunericului, a mărturisit că se simte un om binecuvântat, cântând: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Când bărbatul din Krușevaci și-a ieșit din minți, nemaștiind cine este și ce face, rudeniile l-au adus legat la mănăstirea ta, unde l-au lăsat peste noapte lângă sfintele tale moaște. Iar el s-a tămăduit, întorcându-se la casa lui sănătos și întreg la minte, laudându-te până la sfârșitul vieții sale. De care lucru bucurându-ne, îți aducem aceste laude:

Bucură-te, că mulți oameni cu mințile răătăcite ai lecut;

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, epilepticii și schizofrenicii s-au tămăduit;

Bucură-te, că oamenilor care fac atacuri de panică le aduci liniștea în suflete;

Bucură-te, luminător ceresc, care îndepărtezi fricile și depresiile;

Bucură-te, chemare a ajutorului dumnezeiesc pentru sufletele chinuite;

Bucură-te, doctor sfânt, că prin mijlocirea ta legile firii sunt biruite;

Bucură-te, că ne înveți să purtăm cu răbdare crucea și să înfruntăm necazurile;

Bucură-te, cel ce arăți oamenilor cum să depășească încercările;

Bucură-te, bucurie neașteptată, care alungă deznădejdea;

Bucură-te, că îi ajuți pe cei covârșiți de stres să își găsească pacea;

Bucură-te, cel ce pe bolnavii care au nevoie de doctori îi trimiți la doctori;

Bucură-te, cel ce pe bolnavii care au nevoie de preoți îi trimiți la preoți;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 10-lea:

Multă tulburare era în casa femeii din Vinicika din pricina îngerilor căzuți care făceau nopțile o larmă înfricoșătoare, dar ea, punându-și nădejdea în rugăciunile tale și venind la mănăstirea ta, a primit grabnic ajutor și, mărturisind că a fost izbăvită de un chin mai cumplit decât orice boală, L-a laudat pe Dumnezeu, Cel ce Ți-a dat darul facerii de minuni, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Tânărul Radivoie, care pătimea de multe luni, având mințile rătăcite, a fost scos din spital de părinții săi și adus la mănăstirea ta, fiind legat cu frânghii ca să nu-și facă rău și să nu îi vatăme pe ceilalți. Iar părinții de la mănăstire au făcut Sfântul Maslu și, ungându-l pe bolnav cu ulei sfințit, s-au rugat Ție pentru vindecarea lui, iar răspunsul așteptat a venit fără

întârziere, pentru care lucru te lăudăm, zicând:

Bucură-te, sabie, care tai legăturile farmecelor și ale vrăjilor;

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, se îndepărtează lucrarea diavolilor;

Bucură-te, a celor care au fost prinși în lanțurile îngerilor căzuți dezlegare;

Bucură-te, că, prin mijlocirile tale, rude-niile lor primesc alinare;

Bucură-te, că, prin venirea ta, se îndepărtează duhurile întunericului;

Bucură-te, că unor oameni care voiau să își ia viața le-ai arătat amăgirea vrăjmașului;

Bucură-te, că aceștia, scuturându-se de praful rătăcirii, la Dumnezeu au alergat;

Bucură-te, că pe tine puternic sprijinitor în vremea ispitelor te-au aflat;

Bucură-te, că ești următor al Sfântului Ciprian în risipirea uneltirilor diavolului;

Bucură-te, că pe necredincioșii vătămați prin farmece i-ai chemat la lumina botezului;

Bucură-te, că păcătoșilor care s-au închinat diavolului le ești izbăvitor;

Bucură-te, că, aducându-i la Hristos, au părăsit calea înșelărilor;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 11-lea:

Bună și cinstită era tânăra mireasă Elena, dar nu la multă vreme după cununie s-a

îmbolnăvit și și-a pierdut mințile. Văzând supărarea bărbatului său, părinții ei au luat-o în casa lor și, mai apoi, ducând-o la mănăstirea ta, ea a primit grabnică tămăduire. De care lucru bucurându-se, Elena s-a întors la casa soțului ei, împreună cu care I-a adus lui Dumnezeu cântarea: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Ieșind tânăra mireasă Darinka să aducă apă de la fântână, a luat de pe drum lucrurile asupra cărora se făcuseră farmece și nu după mult timp s-a îmbolnăvit, zăcând un an de zile fără ajutor. Dar când soțul ei a adus-o la sfintele tale moaște, mintea și trupul ei au fost tămăduite, căci legăturile diavolești au fost sfărâmate prin darul tău, și pentru aceasta te laudăm, zicând:

Bucură-te, că laude de la ea și de la bărbatul ei ai primit;

Bucură-te, că, venind la sfintele tale moaște, ea s-a tămăduit;

Bucură-te, că, aflând cum ai ajutat-o pe Darinka, ne întărim în credință;

Bucură-te, că sufletelor care se luptă cu puterea farmecelor le aduci biruință;

Bucură-te, că ai nimicit și nimicești lucrările fermecătorilor;

Bucură-te, cel ce zădărnicești toate uneltirile vrăjitorilor;

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, puterea blestemelor o risipești;

Bucură-te, că, prin darul lui Hristos, legăturile farmecelor le nimicești;

Bucură-te, că, pe cei prinși în mrejele lor, îi îndemni să ceară ajutorul preoților;

Bucură-te, că, primind rugăciunile preoților, dai izbăvire credincioșilor;

Bucură-te, că, pentru rugăciunile credincioșilor, pe duhovnici îi călăuzești;

Bucură-te, că fricile și spaimele de tot felul le risipești;

Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului, grabnicule făcător de minuni!

Condacul al 12-lea:

Arătându-te în chip minunat unui bărbat credincios, i-ai spus cu mâhnire: „Nimeni nu mai cinstește Biserica, nimeni nu mai păzește credința. Înfricoșată pedeapsă are să vină asupra acestui popor, dacă nu se vor întoarce de la răutățile și patimile lor.” Iar noi, văzând cum se înmulțesc păcatele de tot felul, te rugăm să mijlocești pentru noi înaintea lui Dumnezeu, ca să ne ferească de pedeapsa pe care o merităm și să ne dea putere să Îi cântăm cu evlavie: Aliluia.

Icosul al 12-lea:

Însuși marele Arhanghel Mihail a dat mărturie despre puterea rugăciunilor tale,

căci i s-a arătat în vis copilului cu picioare bolnave, spunându-i să vină la mănăstirea din Ostrog pentru a se vindeca, și, venind la tine cu tatăl său, copilul a aflat tămăduire. Și noi vrem să avem parte de binecuvântările tale, sfinte, și, stând în fața icoanei tale ca și cum ne-am afla în fața sfintelor tale moaște, te rugăm să ascuți rugăciunile noastre și să primești puținele noastre cântări de laudă:

Bucură-te, că Sfântul Arhanghel Mihail despre darurile tale a vorbit;

Bucură-te, că lauda minunilor tale în toată lumea s-a răspândit;

Bucură-te, al ctitorilor care înalță biserici și paraclise cu hramul tău veghetor;

Bucură-te, că pruncilor care primesc la botez numele tău le ești ocrotitor;

Bucură-te, că, în vise și vedenii, de multe ori te-ai arătat;

Bucură-te, că, primind mustrarea ta, unii păcătoși s-au îndreptat;

Bucură-te, că oamenilor care, deși vor, nu pot să meargă la Ostrog le vezi credința;

Bucură-te, că pelerinilor care se închină la sfintele tale moaște le răsplătești nevoința;

Bucură-te, că alungi diavolii care îi ispitesc pe cei care merg spre a ta mănăstire;

Bucură-te, dascăl al celor care vor să ajungă la mântuire;

Bucură-te, că ești acoperământ ceresc sufletelor care ți se roagă cu stăruință;

**Bucură-te, că vestea despre darurile tale
o propovăduim cu credință;**

**Bucură-te, Sfinte Vasile al Ostrogului,
grabnicule făcător de minuni!**

Condacul al 13-lea:

**O, mare făcătorule de minuni, Sfinte
Vasile al Ostrogului, văzând încercările prin
care trecem, îndură-te de noi și vino în aju-
torul nostru, ca să nu fim biruiți de diavol din
pricina puținătății credinței noastre, ci să pu-
nem început bun mântuirii noastre, ducând o
viață bineplăcută Domnului și aducându-I din
adâncul inimii cântarea: Aliluia!**

Acest Condac se zice de trei ori. Apoi se zice
iarăși Icosul întâi: *Viață bineplăcută lui Dumnezeu ai
dus... și Condacul întâi: Veniți, credincioșilor, să îi
aducem cântări...* Apoi se zice această

Rugăciune

**Sfinte Vasile, ierarh ales al Bisericii lui
Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi,
cei slabi, cei neputincioși și păcătoși. Trăim în
focul patimilor și al ispitelor și ne este din ce
în ce mai greu să rămânem pe calea mân-
tuirii, ducând o viață bineplăcută lui Dum-
nezeu. Vezi că războiul duhovnicesc este din
ce în ce mai aprig, iar armele noastre sunt pu-
ține. Nu avem nici credința și nici curajul**

creștinilor din veacurile de demult. Nu avem nici răbdare, nici smerenie și nici dreaptă socoteală. Dacă ne-am pune nădejdea în puterile și în virtuțile noastre, am fi de îndată biruiți. Dar nu în noi ne punem nădejdea, ci în ajutorul lui Dumnezeu și în ocrotirea sfinților. De aceea, căzând în genunchi înaintea icoanei tale, te rugăm, Sfinte Vasile al Ostrogului, să te rogi lui Dumnezeu pentru noi, ca să putem să ne ridicăm din căderile noastre și să punem început bun mântuirii. Amin.

Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului care se citește la vreme de tulburare și frică

Sfinte Vasile, mare făcătorule de minuni din Ostrog, primește acum această puțină rugăciune și ajută-mă în acest ceas de încercare. Mintea mea, slăbănogită și fără putere, s-a încetșat. Amărăciune multă s-a abătut asupra mea și mă apasă povara singurătății.

Ajută-mă, sfinte, să te am lângă mine ca pe un sprijin ceresc. Ajută-mă, sfinte, să nu mă las biruit de vrăjmașii care vor pierderea sufletului meu. Ajută-mă, sfinte, să rabd fără cârtire toate încercările prin care rânduiește Domnul să trec. Te rog, sfinte, fii lângă mine ca o lumină, ca un far, ca un liman. Nu lăsa deznădejdea să mă înghită ca o fiară sălbatică. Îndepărtează de la mine frica și mâhnirea, că știu și mărturisesc, sfinte, că acestea nu sunt de la Dumnezeu. Cred, Sfinte Vasile, că, de te vei ruga pentru mine, nu va lăsa Domnul rugăciunea ta fără răspuns. Știu că ai ajutat atâta mulțime de oameni care au trecut prin încercări mai grele decât cele prin care trec eu. Oare să fiu eu singurul căruia îi întorci spatele? O, sfinte, chiar dacă greșelile și păcatele mele sunt atât de multe, totuși nădăjduiesc că nu te vei scârbi de mine, cum nu te-ai scârbit nici de alți păcătoși.

Întoarce, sfinte, prin puterea pe care ți-a dat-o Hristos, nerăbdarea mea în răbdare, frica mea în curaj, slăbiciunea mea în putere. Ajută-mă să merg pe calea mântuirii, lepădând fricile și punându-mi nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților Săi. Și, chiar dacă voința mea este slabă, întărește-o tu. Dă-mi putere să ascult sfaturile duhovnicului meu și să fac în toate voia lui Dumnezeu. Și, avându-te pe tine ocrotitor ceresc, în toate zilele vieții mele să Îl cinstesc pe Dumnezeu, Cel în Treime lăudat, pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh. Amin.

Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului la vreme de necaz

Sfinte Vasile, cunună a Bisericii Sârbe și podoabă a Bisericii sobornicești, tu, care ai purtat crucea pătimirilor și a nevoințelor, arată-ți și acum grabnicul tău ajutor. Avem nevoie de ajutorul tău, sfinte, ca să biruim încercările care ne stau înaintea. Avem nevoie de ocrotirea ta, ca să biruim îngerii căzuți care vor să ne arunce în prăpastia deznădejdiei. Avem nevoie de tine, mare făcătorule de minuni, ca să găsim ieșire din viforul necazurilor.

Nu știm să ne rugăm ție, Sfinte Vasile. Dar, cu toată nepriceperea noastră, îți mulțumim că ai răsărit ca un soare în viața noastră și Domnului Îți mulțumim că te-a rânduit mijlocitor pentru noi, cei slabi și neputincioși.

Am auzit, sfinte, de mulțimea minunilor tale. Ce boală și ce durere îți este ție cu neputință de alinat? Deși credința noastră este slabă, am prins putere auzind de bolnavii pe care i-ai vindecat, de cei cu mințile bolnave pe care i-ai tămăduit, de cei pe care i-ai izbăvit de farmece și de lucrarea duhurilor rele, de cei pe care i-ai scăpat din patima băuturii, a desfrâului și din alte căderi de tot felul.

Am auzit de bolnavii care și-au pus nădejdea în leacurile primite de la doctor, dar

care nu s-au putut vindeca până ce nu au căzut la rugăciune către Dumnezeu și către sfinții Săi. Noi nu vrem să ne punem nădejdea nici în priceperea și nici în puterile noastre. Dar te rugăm să ne ajuți să trecem cu bine de această încercare.

Și dacă suferința care ne apasă acum este din pricina păcatelor noastre, arată-ne calea pocăinței adevărate și a virtuților și ușurează-ne suferințele. Iar dacă ne este de folos să pătimim mai mult, roagă-L pe Hristos să ne sporească răbdarea și să ne izbăvească de gânduri urâte și de cârtire.

Fii lângă noi, sfinte, ca, simțind ajutorul tău, să primim puterea de a ne duce crucea, zi de zi, și de a ne ridica de fiecare dată când cădem la pământ.

O, Sfinte Vasile, ajută-ne să pricepem care din faptele și din obiceiurile noastre sunt rele și să le lepădăm. Fii pentru noi dascăl al pocăinței, fii pentru noi călăuză pe calea mântuirii. Ca, pentru rugăciunile tale, viața noastră să I-o închinăm lui Dumnezeu, Cel ce te-a primit în soborul sfinților Săi, și să Îl lăudăm până la sfârșitul vieții noastre. Amin.

Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cel bolnav

Sfinte Vasile, ajutătorule al necăjiților și grabnic tămăduitorule al bolnavilor, tu, care te rogi Domnului pentru cei care te cinstesc, roagă-te acum și pentru (numele), care este greu încercat de suferință.

Vezi durerea lui, vezi amărăciunea lui. Treci cu vederea cârtelile lui și deznădejdea care îl apasă. Tămăduiește-l, sfinte, dacă tămăduirea îi este spre mântuire. Iar dacă îi este mai de folos să poarte crucea bolii, sprijinește-l, întărește-l, ajută-l să se lase cu totul în voia lui Dumnezeu. Știu, Sfinte Vasile, că boala e chip al morții și că noi, oamenii, căutăm plăcerile trecătoare și defăimăm cugetarea la moarte. Dar cred că, mai presus de vindecarea trupească, este vindecarea sufletească. Înșă te rog, cere pentru el sănătate trupească și vreme de pocăință, ca să cunoască mila lui Dumnezeu și să Îi mulțumească până la sfârșitul vieții sale.

Ai grijă de doctorii lui și de toți cei care îl îngrijesc. Ai grijă, Sfinte Vasile, și de cei care suferă din pricina bolii lui. Întărește-i în răbdare, cu rugăciunile tale. Ca, simțind ajutorul lui Dumnezeu și văzând lucrarea Lui, să se întărească în credință și să ducă lupta cea bună pentru mântuire, ocrotiți de tine și de soborul tuturor sfinților. Amin.

Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cei cu mințile bolnave

Sfinte Vasile, mare făcătorule de minuni din Ostrog, primind de la Dumnezeu darul tămăduirii, ascultă această rugăciune, pe care o facem pentru (numele), că grea este încercarea prin care trece și are mare nevoie de ajutor.

Am auzit de minunile tale, sfinte, și știm că ai ajutat mulțime de bolnavi. I-ai ajutat pe cei care, având mințile vătămate, nu mai știau cine sunt. I-ai ajutat și pe cei care, închizându-se între zidurile singurătății, nu mai voiau să vorbească cu nimeni, ci își ruinau sănătatea prin tot felul de lucruri rele. I-ai ajutat pe cei cu mințile rătăcite, care făceau tulburare, purtându-se ca niște animale. I-ai ajutat pe cei care voiau să își ia viețile, fiind înșelați de diavol. Da, Sfinte Vasile, pe mulți i-ai ajutat, și credem că nici de (numele) nu vei sta de parte. Grăbește-te spre ajutorul lui, dar nu pentru rugăciunea noastră, sfinte, că este puțină și lipsită de putere, ci pentru că ești prieten al lui Hristos, Cel ce a venit în lume ca să vindece bolnavii și să îi ridice pe păcătoși. Știm, sfinte, că mare dar ai primit de la Hristos, de aceea te rugăm: vindecă-l pe (numele)

de toată boala sufletească și trupească, nu-l lăsa să se piardă, ci ajută-l degrabă.

Noi nu știm să îl ajutăm, sfinte, că suntem neputincioși. Dar credem că tu îl poți ajuta, și de aceea te rugăm, iară și iară, mijlocește pentru el înaintea tronului lui Dumnezeu, ca să fie dezlegat de toată lucrarea întunericului și să plece de la el toată boala, toată suferința și toată mâhnirea și să vină în sufletul lui bucuria cea adevărată. Ai grijă de el, de doctorii lui, de cei care îl îngrijesc și de toți cei apropiați lui, ca primind cu toții ajutorul tău să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru toate, în toate zilele vieții lor. Amin.

Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cel căzut în lanțurile drogurilor

Sfinte Vasile al Ostrogului, sfânt doctor fără de arginți, care ai primit de la Dumnezeu darul de a da vindecare sufletească și trupească, primește acum puțină mea rugăciune pentru (numele), care a fost prins în cursele celui rău și a ajuns în lanțurile drogurilor. Ai milă de el, sfinte, cum ai avut și de cei pe care i-ai izbăvit de droguri, de beție și de desfrâu. Știu că ești grabnic ajutător, sfinte, dar știu și că patima care îl chinuie este grea și nu poate scăpa de ea doar prin puterile sale.

Te rog, Sfinte Vasile, arată-te grabnic ajutător al lui (numele). Oricât de mult a greșit în fața lui Dumnezeu, roagă-te să primească dezlegare de păcate și putere să se ridice din căderea în care se află.

Nu pentru drepti a venit Hristos în lume, Sfinte Vasile, ci pentru păcătoși. Nu cei sănătoși au nevoie de vindecare, Sfinte Vasile, ci cei bolnavi. De aceea, nu te uita la puținătatea rugăciunilor mele, ci uită-te la suferința prin care trece. Ușurează-i-o, sfinte, cu darul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Alungă toată lucrarea vrăjmașului de la (numele) și dă-i putere să meargă pe calea mântuirii. Să lepede toate relele și să ducă o viață bineplăcută lui Dumnezeu. Da, sfinte, fii grabnic ajutător, pentru

că altfel va continua să meargă pe drumul spre pierzarea sufletului și a trupului. Fii stăvilă în fața lui, când obiceiul cel rău va încerca să îl stăpânească din nou. Dă-i putere să rabde și să scape de patimile care îl apasă. Ca până la sfârșitul vieții lui să Îi mulțumească lui Dumnezeu, iar pe tine să te aibă povățuitor și ocrotitor pe calea cea îngustă a mântuirii. Amin.

Notă la ediția a doua

Între tipărirea primei și a celei de-a doua ediții a acestei cărți lumea a avut parte de o grea încercare, cea produsă de epidemia de covid, încercare care continuă și astăzi. Această încercare a generat ispite, tensiuni, depresii și tot felul de probleme psihice mai mult sau mai puțin grave. Practic, oamenii au trecut printr-un examen al credinței. Unii au ieșit mai întăriți, dar cei mai mulți s-au lăsat biruiți de panică și de agitație.

Tocmai în aceste vremuri, unii creștini s-au apropiat mai mult de sfinți. Și unul dintre sfinții care alungă duhul fricii este tocmai Sfântul Vasile, marele făcător de minuni de la Ostrog.

Dar ce înseamnă că Sfântul Vasile alungă duhul fricii? Înseamnă oare că, imediat ce spunem o rugăciune, în inimile noastre vine liniștea? Ar fi bine să fie așa. Uneori, așa și este. Dar, alteori, este nevoie de stăruință în rugăciune. Sunt perioade în care trece vreme îndelungată și ajutorul cerut nu vine. Și asta pentru că Dumnezeu ne pregătește o cunună mai slăvită. Un sfânt al vremurilor noastre, starețul Emilianos de la Mănăstirea aghiorită Simonos Petras, spunea: „În orice boală, în orice război, în orice prigoană, în orice întristare, orice ar veni asupra noastră, să-i spunem: «Bine ai venit!» În schimb, faptul că le întâmpinăm cu o teamă oarecare arată cuget trupesc, încât ni s-ar putea spune cuvântul din Sfânta Scriptură:

«Nu va rămâne Duhul Meu în acești oameni, pentru că sunt numai trup» (Fc. 6, 3)».²⁶

Noi nu numai că nu îi spunem suferinței: „Bine ai venit!”, ci o considerăm dușman al nostru. Nu înțelegem că suferința înseamnă o urcare pe cruce, o pătimire aducătoare de mântuire. Noi spunem că vrem să ne mântuim, dar boala și suferința ne sperie. Credința noastră este slabă, noi credem în Dumnezeu doar atunci când avem parte de binecuvântările Sale, iar când trecem prin greutăți cârtim.

Mai spunea părintele Emilianos: „Dacă nu ar exista boala mea, dacă nu ar exista moartea mea, posibilitatea să mor chiar mâine, ci aș putea să-mi rânduiesc eu cât să trăiesc, unde să merg și unde să mor, dacă aș ști că pot să rânduiesc să merg undeva, iar Dumnezeu să mă ducă acolo, atunci vă întreb: «Ce mi-ar mai aminti că sunt trecător și vremelnic?» Faptul că sunt «străin și călător» (Evr. 11, 13) și vremelnic înseamnă că sunt împreună-veșnic cu Dumnezeu, că mă voi uni cândva cu El în mod nedespărțit, neîmpărțit și fără primejdia de a cădea. Refuzând însă boala sau moartea este ca și cum aș refuza ca Dumnezeu să-mi aducă aminte că sunt împreună-veșnic cu El...”²⁷

Din această perspectivă, apropierea de Sfântul Vasile al Ostrogului este mai mult decât o simplă izbăvire de boală, de frică sau de necazuri. Sfântul Vasile este de fapt un prieten ceresc care veghează asupra noastră, ajungându-ne să ajungem la limanul mântuirii. Chiar dacă avem neputințe, chiar dacă avem

²⁶ Arhimandritul Emilianos Simonopetritul, din volumul *Așteptarea lui Dumnezeu. Despre boală, suferință și moarte*, Editura Sf. Nectarie, Arad, 2019, p. 56. Recomand din toată inima cititorilor acest volum, de mare folos duhovnicesc (n.a.).

²⁷ Idem, pp. 58-59 (n.a.).

ezitări, chiar dacă uneori suntem îngenuncheați, important este să ne ridicăm, de fiecare dată. Dumnezeu vede fiecare încercare prin care trecem. Și, chiar dacă uneori ni se pare că ajutorul Său întârzie sau nu mai vine, nu este așa. Suntem copiii Săi și El nu are pe nimeni de pierdut.

Unii se raportează la ajutorul sfinților în mod magic. Cer ajutorul lor așa cum ar cere și ajutorul vrăjitorilor, crezând că efectul vine automat. Dar, în realitate, cel mai important lucru în orice rugăciune este de a înțelege că, de fapt, nimic nu este mai bun decât voia lui Dumnezeu. Dacă spunem: „Sfinte, ajută-mă să fac voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea”, abia atunci suntem pe drumul bun. Dacă spunem, inconștient: „Sfinte, ajută-mă să se facă cu mine după voia mea, nu după voia lui Dumnezeu”, înseamnă că noi credem că știm mai bine ce ne este de folos.

Dar sfinții nu ne pot face rău. Ei nu ne vor decât binele și nu pot face decât binele. Așa că, atunci când nu primim ajutorul cerut, trebuie să ne dăm seama că sfinții ne ajută să sporim în răbdare. Într-o virtute care, chiar dacă este foarte smerită și pare banală, în realitate atrage harul lui Dumnezeu. Faptul că sfinții nu ne dau întotdeauna ceea ce cerem nu înseamnă că nu ne ajută, înseamnă că ei ne ajută chiar mai mult decât ne dăm seama. Chiar dacă ni se pare că rugăciunile noastre nu sunt auzite, chiar dacă ispita ne înceteșează mințile și suntem cuprinși de panică și de deznădejde, totuși sfinții sunt lângă noi. Chiar dacă nu ne dăm seama de acest lucru.

Pentru rugăciunile Sfântului Vasile al Ostrogului, Doamne, ajută-ne să punem început bun mântuirii noastre. Amin.

Cuprins

Introducere	
Lângă prietenul meu, Sfântul Vasile al Ostrogului.....	5
Viața Sfântului Ierarh Vasile al Ostrogului	17
Scurte tâlcuiri la	
Acatistul Sfântului Vasile al Ostrogului.....	27
Mărturii despre ajutorul	
Sfântului Vasile al Ostrogului.....	66
Despre frică, stres și atacuri de panică	82
Între accidente și binecuvântări	93
„Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut”	98
Despre un atac de panică și intervenția sfinților	107
Din minunile Sfântului Vasile... ..	113
În loc de încheiere.....	122

ACATISTUL SFÂNTULUI VASILE AL OSTROGULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI.....	127
---	-----

Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului care se citește la vreme de tulburare și frică.....	148
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului la vreme de necaz.....	150
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cel bolnav	152
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cei cu mințile bolnave	153
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cel căzut în lanțurile drogurilor	155
Notă la ediția a doua	157